

ကြယ်စင်မျှားဝေ

အချစ်စေတမာန်

BURMESE
CLASSIC
COM

မောင်ကျော်ဦး
၈၉-၉၉ ၇၀၉၃၀

ကြယ်စင်မြူးဝေ

အချစ်ဝေတမာန်

BURMESE
CLASSIC
COM

တိုင်းမြို့ကြီးမို့ ကိုယ်နေထိုင်ရာတောရွာလေးနှင့်တော့
ဘာမှမဆိုင်။ တိုးတက်နေသည့်ခေတ်ပီပီ ... ကြည့်လေရာမှာ
တိုက်တာအဆောက်အဦများက မိုးတိုးမတ်တတ်။

ကတ္တရာလမ်းများနှင့်ကျယ်ပြန့်သန့်ရှင်းသည့်လမ်းများကို
ငေးမောရင်း 'သက်ထားပျို'သည် လမ်းထဲမှ 'ဒေါက်တာညိုမင်း
ကို' ဟူသည့်ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားမည့်အိမ်ကိုရှာနေမိသည်။

သက်ထားပျိုမှာ ဝန်စည်စလွယ်ဆိုလို့ ကျော်မှာပိုးထား
သည့် ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးသာ။

သာမန်လူတန်းစား တစ်မိသားအတွက် ဆရာဝန်တစ်
ယောက်ဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးထူထောင်ပေးလိုက်ခြင်းဟာကျန်ခဲ့သည့်
မိသားစုဝင်များကို ယိမ်းယိုင်ကျန်စေခဲ့တာ ... အစ်ကို ဒေါက်တာ
ကြီးမသိဘူးတဲ့လား။

ယခုတော့ ... ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုဒဏ်တွေကြောင့် အဖေနှင့်

ရွှေစကားစာပေ

အမေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြပြီး တစ်ကောင်ကြွက် မလေး သက်ထားပျို အစ်ကိုညိုမင်းကိုထံသို့ မလာမဖြစ်လာခဲ့ ရပေပြီ။

သည်ခရီးဟာ ... သက်ထားပျိုအတွက် နောင်ရိုးတိုက်ပွဲ ပါပဲ။ နောက်ပြန်လှည့်စရာမရှိတော့သည့်ခရီး။

အရာရာမှာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်စိတ်ရှိပေမယ့် သက် ထားပျိုဆိုတာ ယခုမှအသက် ၁၉ နှစ်အရွယ် အပျိုမလေး တစ်ယောက်ပေမို့ အစ်ကိုအရိပ်မှာခိုလှုံရဦးမည်သာ။

လိပ်ကလေးတစ်ကောင်လို ကျောပိုးအိတ်ကိုကျောပိုးပြီး သက်ထားပျို တရွေ့ရွေ့လျှောက်လှမ်းလာခိုက် သူမ၏နောက်မှ ကားတစ်စီးရပ်သွားသဖြင့် သက်ထားပျို အလန့်တကြားလှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

“အစ်ကို ... ”

ကားပေါ်မှဆင်းလာတာ အစ်ကိုညိုမင်းကိုပါပေ။ အမေ ဆုံးတုန်းက တစ်ခါ အဖေဆုံးတုန်းကတစ်ခါသာ ရွာကိုပြန် ရောက်လာခဲ့သည့်အစ်ကိုအား သက်ထားပျို မျက်ရည်များနှင့် ပြေးဖက်မိသည်။

“မငိုပါနဲ့တော့ဟာ ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းချည်းလို့ သာမှတ်၊ လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် လောကဓံကိုကြုံကြုံခံနိုင်ရမယ်၊ ကဲ ... တက် ... ”

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေမို့ ရှင်းသန့်ခန့်ညားနေသည့် အစ်ကိုအသွင်က ဘောင်းဘီရှည်၊ ရှပ်လက်ရှည်နှင့်။

သက်ထားပျို ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို ဆေးရုံကပြန်လာတာလား၊ မမဝင့်ဝါနဲ့တူလေး ရောနေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းတယ် ... ”

ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရင်း ... အစ်ကိုအသွင်က လေးလံနေခဲ့လျှင် သူ့ကို အားကိုးလာခဲ့ရသည့် သက်ထားပျို အားငယ်ရသည်။ အဖေဆုံးတုန်းက တစ်ခါထဲမလိုက်ခဲ့လို့များ လား အစ်ကို စိတ်ခုနေလေသလား။

“အစ်ကို ... နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

သက်ထားပျိုနှင့်အစ်ကိုဟာ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကွာ သည့်မောင်နှမမို့ စိမ်းတော့စိမ်းသည်။

“ကောင်းပါတယ် ... နင့်ကို တစ်ခုတော့ကြိုပြောထားရ ဦးမယ်”

“ဟုတ် ... ပြောပါ အစ်ကို”

“အိမ်မှာ ဝင့်ဝါရဲ့အမေနဲ့ညီမလည်းရောက်နေတယ်၊နည်း နည်းတော့ သည်းခံနေနော်”

“ရပါတယ်အစ်ကိုရယ် ... ပျို သည်းခံပါမယ်”

“အခု အစ်ကိုတို့နေတဲ့တိုက်က သူတို့တိုက်လေ၊ သူတို့

ရန်ကုန်ကိုပြောင်းသွားလို့ အစ်ကိုတို့ကိုပေးပစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတော့ အဲဒီမျက်နှာနဲ့ အစ်ကိုလည်းအလျော့ပေးနေရတယ်”

အစ်ကိုကိုယ်တိုင်အလျော့ပေးနေရသည်ဆိုသည့်ယောက္ခမ နှင့်ခယ်မအား ... သက်ထားပျိုမြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ မြို့သူ တွေဆိုတော့တော်တော်ဆိုးမှာပဲ။

ကားက ခြံဝင်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်သွားလျှင် သက်ထားပျို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာညိုမင်းကိုလို့ ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားခြင်းမရှိ။

“အစ်ကို ... ဆေးခန်းမထိုင်ဘူးလား”

“ငါတို့လို ပမ္ဘားဆရာဝန်တွေက မြို့ထဲမှာထိုင်လို့မရဘူး ဟ၊ မြို့ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်တွေမှာ သွားထိုင်ရတယ်”

“ဪ ... ”

“ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် လူတွေက ပါရဂူတို့ ဘွဲ့လွန်တို့မှ အထင်ကြီးတာ၊ ငါလည်း ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့ကြိုးစားနေရတယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ခြံရှေ့မှာကားဟွန်းတီးတော့ အိမ်ထဲ မှ ဝင်ဝါရွှေစင်ထွက်လာပြီး ခြံတံခါးဖွင့်ပေး၏။ သက်ထားပျို အစ်ကိုအိမ်ကိုတစ်ခါမှမရောက်ဖူးသလို ယောက်မကိုလည်းတစ်ခါ မျှမမြင်ဘူးခဲ့ပါ။

အစ်ကိုတိုက်က နှစ်ထပ်တိုက်လှလှလေးတစ်လုံးဖြစ်ပြီး ခြံဝင်းကတော့ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ အင်းလေ ... တောမှာလိုတော့

ရွှေစကားစာပေ

မြေဘယ်ပေါ်မလဲ။ ခြံထဲမှာ မြက်ခင်းနှင့် အပင်စိမ်းစိမ်းလေးများ ကိုတွေ့ရသည်။

မမဝင့်ဝါရွှေစင်ကလည်း တော်တော်လှပါသည်။ အသက် က အစ်ကိုနှင့်အတူတူလောက်ဖြစ်နိုင်ပြီး သူဌေးသမီးပီပီနုနုည။

အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးကတော့ ကလေးအမေမို့ဝချင်ချင်။ ဝတ်စားပုံက ဂါဝန်ကြိုးလက်တစ်လုံးနှင့်။ မျက်နှာကလည်း အိမ် နေရင်းပေမယ့် မိတ်ကပ်နှုတ်ခမ်းနီနှင့်လှလှပပ။

ဒေါက်တာညိုမင်းကို ကားကိုတိုက်ရှေ့သို့ မောင်းယူလိုက် ပြီး ကားတံခါးဖွင့်ကာ မိန်းမအနားသို့လျှောက်သွားလိုက်သည်။

သက်ထားပျိုမှာ ကိုယ့်ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်ဆွဲပြီး ကားပေါ်မှ ယောင်ချာချာဆင်းလိုက်၏။ သူမကိုဖက်လှဲတကင်း၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး နှင့်ကြိုဆိုမည့်သူမရှိ။

အစ်ကိုနှင့်ယောက်မတို့စကားပြောနေကြတာကို သူမ ကြားနေရပါသည်။

“ဝင့် ... ဒါမောင့်ညီမလေးလေ သက်ထားပျိုတဲ့”

“ဪ ... အလည်လာတာလား၊ အိမ်မှာလည်းမာမိတို့ ရောက်နေတော့ သူနေတတ်ပါ့မလား”

မမဝင့်ဝါ၏ပေါ့ရွန်းရွန်းစကားကြောင့် သက်ထားပျိုအားငယ် ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ မိဘတွေဆုံးပါးသွားတာသိရဲ့နဲ့။ အစ်ကို အသွင်ကလည်းမရွံ့မရဲ။

ရွှေစကားစာပေ

“ဒီမှာအပြီးနေမှာဝင့်ရဲ့၊ ရွာမှာ မိဘတွေမှမရှိကြတော့တာ”

“သူ ဒီမှာနေတတ်ပါ့မလား၊ ရွာမှာ ဆွေမျိုးတွေမရှိကြတော့ဘူးလား၊ ဝင့်က မောင်နှမများတာ မောင်လည်းအသိ၊ တော်ကြာ တစ်ယောက်ကလာလိုက်၊ နှစ်ယောက်ပြူးလာလိုက်နဲ့”

“နေတတ်ပါတယ်၊ ညီမလေးမှာ မောင်ပဲအားကိုးရှိတယ်လေ ဝင့်ရယ် ... ညီမလေးအားငယ်အောင်မပြောစမ်းပါနဲ့”

“အမလေး ... မောင်က ဘယ်လောက်များအားကိုးရလို့လဲ၊ ဆရာဝန်ဆိုပြီး အထင်ကြီးစရာဘာရှိလဲ၊ ဒီတိုက်ဒီခြံတောင်မာမိတို့ပေးထားလို့၊ မောင့်အလိုဆို တဲကုပ်နဲ့နေရမှာ၊ လစာနဲ့ဆေးခန်းဝင်ငွေကလည်း မောင့်သားတစ်ယောက်စာရှိတယ်၊ ဝင့်အထည်ဆိုင်တစ်ဘက်ထွက်နေလို့သာ လူမွေးလူတောင်ပြောင်နေရတယ်မှတ်ပါ ... ”

ပြောပြီး မဝင့်ဝါ အိမ်ထဲသို့ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဝင်သွားလျှင် သက်ထားပျို မျက်ရည်တွေစီးကျလာမိသည်။ ငါ့ဘဝဆိုးလိုက်တာ။ ငါဒီမှာနေလို့အဆင်ပြေပါ့မလား။

အစ်ကိုပုံစံကြည့်ရတာ မယားကို အရမ်းဦးစားပေးရပြီး အိမ်မှာဩဇာရှိသည့်ပုံမပေါ်။ သူဌေးသမီးကိုယူထားပြီး မိန်းမရဲ့တိုက်ခြံ၊ ကားနှင့်ဟန်လုပ်နေရသူပီပီ မိန်းမနှင့်ယောက္ခမ အသိုင်း

အဝိုင်းကိုခေါင်းပေါ်တင်ထားရသည့်ပုံ။

သက်ထားပျို မျက်ရည်တွေ မနိုင်ရင်ကာစီးချနေခဲ့လျှင် ဒေါက်တာညိုမင်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ် ... ဝင့် လောလောဆည်စိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ၊ သူမာမိနဲ့ညီမက သိပ်ဒီဇာကြောင့်၊ သိပ်ဩဇာပြတော့ သူစိတ်တိုနေလို့ပါ၊ ဝင့်က သဘောကောင်းပါတယ်၊ ကဲလာလာ ညီမလေးနေဖို့အခန်း အစ်ကိုပြမယ်”

ညီမဖြစ်သူကို မီးဖိုဘက်မှပတ်ခေါ်ပြီး အောက်ထပ်ထောင့်ခန်းလေးတစ်ခုထဲသို့ သူထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာမှာနေရတာထက်တော့ အဆင့်မြင့်သည်ဟုထင်ပါသည်။

အခန်းလေးထဲမှာ ခုတင်၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ မွေ့ရာပါးပါးနှင့်။ နောက်ဗီရိုသေးလေးတစ်လုံးနှင့်။

“အစ်ကိုက သာမန်ဆရာဝန်ဆိုတော့ အိမ်တွေ၊ ကားတွေ မဝယ်နိုင်သေးဘူးပေါ့လေ၊ ယောက္ခမအိမ်ကပ်နေရသူပီပီ နည်းနည်းတော့လူအောက်ကျတာပေါ့၊ အစ်ကိုလည်း ဘွဲ့လွန်တွေဘာတွေတက်ဖို့ကြိုးစားနေပါတယ်၊ လောလောဆည် သူတို့နဲ့အဆင်ပြေအောင်နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

သက်ထားပျို အသံတိမ်တိမ်လေးနှင့်ဖြေရ၏။ ဘုရားရေဒီအိမ်မှာ ငါ့အသက်တောင်ရှူရဲပါ့မလား။

“တူလေးရော ... အစ်ကို”

ကိုယ့်တူလေးကိုလည်း သက်ထားပျို တစ်ခါမှမမြင်ဘူး
သေး။ ဓာတ်ပုံလေးသာမြင်ဖူးပြီး ထိုဓာတ်ပုံလေးကို သက်ထားပျို
သိမ်းထားပါသည်။

“မူကြိုသွားတယ်၊ ညနေမှပြန်လာလိမ့်မယ်၊ နင့်တူက
စကားအရမ်းတတ်တာ၊ လည်လည်းအရမ်းလည်တယ်၊ အားလုံး
ကဝိုင်းပြီး ဖူးဖူးမှုတ်ထားတော့ ဗိုလ်လည်းကျတယ်”

“တူလေးကိုအရမ်းမြင်ချင်တာပဲ”

“မြင်ရမယ် မြင်ရမယ် စိတ်ချ”

ကလေးအကြောင်းပြောပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြည်
သာနေကြစဉ် ဧည့်ခန်းဘက်မှ မဝင့်ဝါ၏လှမ်းခေါ်သံကြောင့်
ညိုမင်းကို ကပျာကယာသွားလိုက်ရသည်။

“မောင်ရေ ... ဒီမှာ ဝင့်သွားစရာရှိလို့ ထမင်းမြန်မြန်
လာစား”

အစ်ကိုက သူမကိုထမင်းစားပင်မခေါ်တော့ဘဲ ထွက်သွား
သဖြင့် သက်ထားပျို ကိုယ့်အတွက်ပေးထားသည့်အခန်းထဲမှာ
ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချပစ်လိုက်ပါသည်။

ညနေ ၃ နာရီလောက်မှာ မဝင့်ဝါကလေးကြိုပြန်လာခဲ့
ပြီး သက်ထားပျိုအခန်းရှေ့သို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

“အမလေးတော် ... တော်တော်အားကိုးရမယ့်ပုံပဲ၊
ရောက်ကတည်းက ထိုးအိပ်နေလိုက်တာ၊ ဟဲ့ ... ထ ... ထ
ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ ဒါကြောင့် နင်တို့မောင်နှမတွေမကြီးပွားကြ
တာ၊ ငါတို့ဆို သူဌေးသမီးဆိုပေမယ့် တစ်ခါမှအပျင်းကြီးပြီး
အိပ်မနေဘူး၊ အမြဲဖျတ်လတ်နိုးကြားနေတယ်၊ လောကမှာ
ဝီရိယရှိသူတွေအတွက်ပဲ နေရာရှိတယ်ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထား”

အော်ဟစ်ပြောဆိုပြီး မဝင့်ဝါထွက်သွားခဲ့လျှင် ပြည့်လှုံ
လာတော့မည့်မျက်ရည်များကို အတန်တန်မျှချရင်း သက်ထားပျို
ကဝိုကရီထွက်လာခဲ့သည်။

မမရယ် ... နည်းနည်းတော့ လူလူချင်း စာနာဖို့ကောင်းပါ

တယ်၊ တနယ်တကျေးကလာရတဲ့ သူမကိုဘယ်သူမှမကြိုဆိုကြ
တဲ့အပြင် ဘယ်မှာစားရ၊ ဘယ်လိုနေရမုန်းမသိလို့ ဆာဆာ၊
မောမောနဲ့ငိုပြီးအိပ်ပျော်သွားခဲ့တဲ့ကျွန်မကို ...

“ကျွန် ... ကျွန်မဘာလုပ်ပေးရမလဲရှင်”

“သွား မီးဖိုထဲမှာသွားကူ၊ အိမ်မှာ အလုပ်သမားတစ်
ယောက်ထွက်သွားတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့လို့ အလုပ်
တွေ ဖင်မနိုင်ခေါင်းမနိုင်ဖြစ်နေတာ၊ အံ့ပါတော် ... ရောမကြီး
မီးလောင်တာတောင် တယောထိုးမပျက်တဲ့နီရိုးဘုရင်လိုပဲ သွား
သွား ... မီးဖိုထဲသွား”

သံကံထားပျို ... သူမလက်ညှိုးထိုးပြသည့် မီးဖိုခန်းထဲသို့
အပြေးတစ်ပိုင်းသုတ်ခြေတင်ရသည်။

ယခုချိန်ထိ မဝင့်ဝါ၏မာမိနှင့်ညီမဆိုတာကိုမမြင်ရသေး။
သူ့ထက်ကဲမည့်သူများချည်းပေလော။

မီးဖိုခန်းနှင့်ထမင်းစားခန်းကတွဲလျက်။ သူဌေးအိမ်ပိတ်
ထမင်းစားခန်းကလည်း စားပွဲလှလှ၊ ကုလားတိုင်လှလှတွေနှင့်
လှလှပပ။ ခမ်းခမ်းနားနား။ မီးဖိုထဲမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်
လောက်ရှိမည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။

အသားညိုညို ရွက်ကြမ်းရေကျိုရုပ်နှင့်ကိုယ်လုံးခပ်ဖြောင့်
ဖြောင့် မိန်းမကလည်း သက်ထားပျိုဆိုသည့် သူမကိုလှမ်းကြည့်
အကဲခတ်လိုက်သည်။

တောသူဆိုပေမယ့် ဘာမှပြင်ဆင်ချယ်သမှုမပါဘဲနှင့်
တောင် ဝင်းပထင်လင်းနေသည့် မိန်းမချောလေးဟာ မြန်မာ
ချည်ထည်ဝတ်စုံလေး၏အောက်မှာ ကိုယ်လုံးအလှကလည်း လှပ
ကျော့ရှင်းလျက် ဆံပင်ကတင်ပါးထိရောက်၏။

ဒီအိမ်က မဝင့်ဝါတို့လှတယ်ဆိုတာ သဘာဝအလှထက်
ပြင်ဆင်ချယ်သမှုများသည့်အလှ။ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်ခါစဆို
လျှင် ကျောက်သလင်းဖြူဖြူကြီးပေါ်မှာမျက်ခုံးမရှိ၊ မျက်တောင်
မရှိနှင့် နှာတံကလည်းပေါ်တယ်ဆိုရရုံ။

“လာ လာညီမလေး ... မမနာမည်က မဝါပါ၊ ညီမလေး
နာမည်က သက်ထားပျိုနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ ... ကျွန်မနွေလယ်ကရောက်တာ”

“မဝါမြင်ပါတယ် ... ညီမလေး ဘာမှမစားရသေးဘူး
မလား၊ ဒီကိတ်မုန့်အနားသားလေးတွေစားလိုက်၊ ပြီးမှ မမနွေအတူ
အလုပ်တွေလုပ်ကြတာပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား မဝါရယ် တော်ကြာ”

“ဖြစ်တယ် ... ဒါလွှင့်ပစ်မယ့်ဟာတွေ၊ သူတို့မစား
တော့ဘူး”

ဒီလိုကျမှ ဆာဆာနှင့်သက်ထားပျို ကိတ်မုန့်အနားသား
လေးများကို လျင်မြန်စွာစားပြီးရေသောက်လိုက်ရ၏။ နောက်
မဝါခိုင်းသည့်အတိုင်း အလုပ်များကို ဝင်လုပ်ရပါ၏။ တူတူ

မင်းရွှေစင်ကိုလည်း မြင်ဖူးချင်သဖြင့် သက်ထားပျိုမှာ အလုပ် လုပ်ရင်း လည်တဆန့်ဆန့်။

“မမဝါ မင်းရွှေစင်လေးကို ဘယ်သူရေချိုးပေး၊ ထမင်းခွဲ ပေးလဲဟင် ... ကျွန်မလုပ်ချင်လိုက်တာ”

“အခုတော့ သူ့အန်တီတွေအဖွားတွေရှိလို့ နင်လုပ်ပေးရ မှာမဟုတ်သေးဘူး၊ နောက်တော့လုပ်ပေးရမှာပါ”

ထိုနေ့က တစ်ညနေလုံး သက်ထားပျို အစ်ကိုကိုရော၊ တူလေးကိုပါမတွေ့ရပါ။ အစ်ကိုက ဆေးခန်းမှာ ညရုန်နာရီထိ ထိုင်ပြီး တူလေးကတော့ အိမ်ကျယ်လွန်းလို့မတွေ့ရတာ ဖြစ်မည်။

ညစာထမင်းပွဲကျမှ သက်ထားပျို အားလုံးကိုမြင်ခွင့်ရခဲ့ သည်။ မဝင့်ဝါ၏မာမိမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပေမယ့် ယခုချိန် ထိလှလှပပ။ ဆံပင်ကို အဆင့်ဆင့်လှပစွာ ကောက်ထားပြီး ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လှလှနှင့်။

မဝင့်ဝါ၏ညီမပွင့်လွှာရွှေစင်ကလည်း အခြေခပ်ကြီးကြီး။ အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပေမယ့် တကယ့်ကလေး လေးတစ်ယောက်လိုဝတ်စားထားသည်။ ဂါဝန်ဆန်ဆန်တင်ဖုံး အင်္ကျီလေးကလည်း ရယ်ဖိမိတ်လှလှ။ အောက်ဘက်မှ စတော် ကင်ဘောင်းဘီကျပ်က ဒူးအုပ်ရုံမျှ။ ရှိသရွေ့ဗလလေး ဖျစ်ညှစ် ထုပ်ပိုးထားသည့်နှယ်။

သူမက ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ဖွန်းခတ်ရင်းဖြင့် ရွှေလေး

ရွှေစကားစာပေ

လှလှလေး စားရင်းမှ သက်ထားပျိုကို တစ်မိမိအကဲခတ်နေခဲ့ သည်။

အင်း ... တောပုံကြီးပါ။ လှသလိုလို့၊ မလှသလိုလို့နဲ့။ ရုပ်ကကြမ်းတယ်၊ ရိုင်းတယ်၊ မျက်လုံး မျက်ခုံးတွေကလည်း ထင်းနေတာပဲ ကုလားမကျနေတာပဲ။ နှာတံကတော့ငါ့လောက် တောင်မပေါ်ပါဘူး။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ဂျိုလီကျနေတာပဲ အတစ် လိုက်နဲ့။ ငါကမှလှတာ။ မျက်နှာပေါ်မှာ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်ဆို တာလိုသလိုပြင်လို့ရတာပဲ။ အသားလှဖို့ကသာရှားတာ။

တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်းတင်ပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက မာမိ ဂရုစိုက်ပေးထားလို့ ငါ့အသားတွေနုညနေတာ။

သက်ထားပျိုကလည်း ပွင့်လွှာကို မရဲတရဲခိုးကြည့်မိပါ သည်။ လှလိုက်တာ။ အသားလေးဖြူတာက ပန်းသွေးရောင်ထ နေပြီး တကယ့်ကိုဘို့မရှုပ်လေးကျနေတာပဲ။ အဝတ်အစားလှလှ လေးတွေနဲ့ဆိုတော့ ဖယောင်းရှုပ်လေးကျနေတာပဲ။

တကယ်ကျ မလှလှအောင် ဆေးရောင်စုံတွေနှင့်ခြယ်သ ထားကြကြောင်း အရိုးခံမလေး သက်ထားပျိုမှာမသိရှာ။

တူလေး မင်းရွှေစင်ကို သက်ထားငေးကြည့်ရပြန်သည်။ ကလေးချောလေးပါ။ ဆံပင်ရှည်လေးက ဆာမူရိုင်းပုံ။ အသား ဖြူဖြူ လှပုံချောချောမှာ တစ်အိမ်လုံးအလိုလိုက်ထားသဖြင့် ဂျစ် ကန်ကန်ပုံလေးထွက်နေသည်။

ရွှေစကားစာပေ

သို့သော် ကိုယ့်တူလေးမို့ ခွေးဆိုးလေးလိုမာန်ဖိတော့မည်
ဂျစ်ကန်ကန်ပုံလေးကိုပင် သက်ထားပျိုကြည့်လို့မဝ။ ရင်ခွင်ထဲ
မှာတစ်ခါလောက်ပွေ့ဖက် ချီပွေ့ထားချင်လိုက်တာတူလေးရယ်။

မဝင့်ဝါနှင့်သားအမိတွေကတော့ ကလေးနှင့် သူမကို
မိတ်ဆက်မပေး။ ပြောလို့ပင်မပြ။ သက်ထားပျိုကိုလူရာမသွင်း။
အရေးတယူမရှိ။ တူဝရီးချင်းတောင် အသိအကျွမ်းဖွဲ့ခွင့်မပေး
ပါ။

သက်ထားပျို ကိုယ့်မိတ်ကိုယ်မာန်တင်းရပါသည်။ သူတို့
ဖိတိုင်းနှိပ်တိုင်းသာ ငါကြေကွဲနေရင် ... ဘဝဆိုတာ ဘာ
အမိပွယ်ရှိဦးမှာလဲ။

အခိုက်အတန့် ခိုလှုံခွင့်ပေးတဲ့ အရိပ်ပေးတဲ့သူတို့ကို ငါ
ကြံဖန်ပြီးကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ငါ့မိတ်ကိုလည်း ငါကြံဖန်ရှင်သန်
အောင် တည်တံ့နိုင်အောင်မွေးမြူရမယ်။

ခုချိန်ကစပြီး ... အလဲကားနေရင်း ငါမျက်ရည်ကျမနေ
တော့ဘူး။ ဘဝဆိုတာတိုက်ပွဲပဲ။ ဒါဟာ တိုက်ပွဲနဲ့ရင်ဆိုင်နေရ
တာလို့ပဲမှတ်ယူရမယ်။ ငါခံနိုင်ရည်ရှိရမယ်။ မှန်ကန်စွာ နှလုံး
သွင်းတတ်ရမယ်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
ဖောက်ထွက်နိုင်အောင် ငါကြိုးစားနိုင်ရမယ်။

ကိုယ့်မိတ်ကိုယ် ... အားမာန်တင်းလိုက်သည့်အခါ
သက်ထားပျိုဆိုသည့် အရည်ပျော်တော့မည့် ယုန်မလေးဟာ

တောဆိတ်တစ်ကောင်လို တောင်စဉ်ရထပ်ကိုပင်ကျော်ဖြတ်တော့
မည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရရှိသွားတော့သည်။

“မဝါ ဒီကောင်မလေး လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိရဲ့လား။
လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ရောရှိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်မမ၊ သက်ထားလုပ်တာကိုင်တာ
သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ မခိုမကပ်ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ သူလည်း ဘာအလုပ်မှမရှိဘဲ
ငါနောက်ထပ်တစ်ယောက်ထပ်မခေါ်တော့ဘူး။ နင်နဲ့အတူလုပ်ကြ
ပေတော့ ... ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

မဝါ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ယောက်မကိုရောက်တာနှင့်
အိမ်ဖော်တန်းလုပ်ခိုင်းသည့် မဝင့်ဝါကိုသာ အံ့သြဟန် ခေတ္တ
ကြောင်ကြည့်မိသည်။ သက်ထားပျိုကတော့ ဘာမှပြန်မပြော
ရဲပါ။ သူမအဖြစ်က ဒီလိုပဲအဆင်ပြေအောင်နေရမှာမဟုတ်လား။

အစ်ကိုအရိပ်မှာ ယောက်မအလိုကျ ဒီလိုနေရမယ်ဆိုရင်
လည်းနေရမှာပါ။ မဝင့်ဝါ၏မာမိ ဒေါ်မြရွှေစင်ကလည်း သက်
ထားပျိုကို မလိုတမာအကြည့်နှင့်ကြည့်လေ၏။ ဒီကောင်မရုပ်က
ငါ့သမီး ပွင့်လွှာထက်ချောနေတယ်။

ဒေါ်မြရွှေစင်မှာ သမီးထံအလည်လာရင်း သည်ရောက်မှ
အကြံအစည်စိတ်ကူးတွေရနေသူဖြစ်သည်။ သည်ဆေးရုံမှာ
မကြာခင်ကမှ ရောက်လာသည့် မျက်စိခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်

ဟာ အသက်သုံးဆယ်မျှသာရှိဦးမည် လူပျို။

ကိုယ့်သမက်ကလည်း ဆရာဝန်မို့ဒီလိုပဲကိုယ့်သမီးအငယ် နှင့်နီးစပ်အောင်ဖန်တီးပေးဖို့ အစီအစဉ်တွေ ဒေါ်မြရွှေစင်မှာ အပြည့်။ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်လေးကလည်းတော်လိုက်တာ။ စေတနာကလည်း ကောင်းသဖြင့် သူ့ဆေးခန်းမှာ လူဆိုတာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးမျှ။

ဒေါ်မြရွှေစင် ထိုဆရာဝန်ကိုကြည့်ပြီး ... ကိုယ့်သမက် ဆရာဝန်ကိုအမြဲအထင်သေးရှုံ့ချမိသည်။

ဆရာဝန်ဆိုပေမယ့် ဘုရားစူးရစေ့ဆရာဝန်။ ဒီခေတ်ကြီး ထဲမှာ သာမန်ဆရာဝန်ဘွဲ့လေးရရှိနဲ့ ဘာသွားပြီးသုံးစားမှာလဲ။ တောတွေမှာသာလုပ်စားလို့ရမှာပေါ့။

ကိုယ်ပုံပိုးထားလို့သာ သင်းတို့လင်မယားလူမွေးပြောင်နေ ရတာ။ သည်တော့ သမီးအငယ်ပွင့်လွှာရွှေစင်ကို ထိုမျက်စိအထူး ကုဆရာဝန်လေးနှင့်မလွဲမသွေ ဖူးစာဆုံရေးသည် ဒေါ်မြရွှေစင် အတွက်လတ်တလောရည်ရွယ်ချက်။ လတ်တလောပန်းတိုင်။

သို့ပေမယ့် သက်ထားပျို၏အလှက ရွက်ပုန်းသီးအလှပါ။ ပြင်ဆင်ခြယ်သပြီး ဖန်ကလပ်နှင့်တင်ထားသည့်အလှမျိုးမဟုတ်။ မီးဖိုထဲမှာထိုးကြိတ်ထားသည့်အလှ။ ကြောက်စရာတော့မရှိပါ။ လူဆိုတာ အလှပြင်ထားသည့်ကြွေရုပ် ယမင်းရုပ်ကိုသာ မြင်တတ် ကြတာပါ။

လမ်းဘေးမှာကျနေတဲ့ သင်္ဇင်ပန်းကို ဘယ်သူမှတန်ဖိုး ထားမှာ၊ မြင်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

သူတို့သားအမိတွေ စားသောက်နေသည့်အနားမှာ သက် ထားပျိုနှင့် မဝါက လိုအပ်သည်များကိုလုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

ဒေါ်မြရွှေစင် သမီးများနှင့်တိုင်ပင်နေသည်မှာ ...

“သမီးကြီး ဟိုမျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်သူ”

တကယ်က တမင်မေးလိုက်ခြင်းသာ။ မြရွှေစင်တို့ရာဇဝင် မှာ သိချင်လျှင်အားလုံးစုံစမ်းပြီးသား။ လက်တံကလည်း ကျယ် သည် မဟုတ်လား။

“ဪ ဦးညီရဲနောင်ကိုပြောတာလား၊ မာမိ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ မျက်စိမကောင်းလို့လား”

“အေး ... ငါ့မျက်စိက မျက်မှန်မကိုက်တော့ဘူးထင် တယ်၊ မျက်လုံးကိုက်ချင်တယ်၊ ခေါင်းနည်းနည်းမူးတယ်၊ ဇက် ကြောတွေလည်းတက်တယ်အေး”

“ဒါများ ... မောင့်ကိုကုခိုင်းလည်းရသားပဲ”

“အမလေး ... အမလေး ... ညည်းယောက်ျား ညည်းပဲ ကိုးကွယ်ပါအေ၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ရောဂါကိုပါရရတွေ နိုင်ငံ ခြားပြန်တွေကလွဲလို့ ဘယ်ပမ္ဘားဆရာဝန်နဲ့မှမကုဘူး၊ ပုရွက် ဆိတ်ကိုက်တာဖြစ်ဖြစ်”

“ကေန္တမာမိစိတ်ကူးသစ်တွေရနေပြီထင်တယ်ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ ညည်းက ကိုယ့်ညီမကောင်းစားမှာကို မမြင်ချင်ဘူးလား။ ငါ မျက်စိကိုအကြောင်းရှာပြီး ... သူ့ဆီပြရမယ်၊ ညည်းညီမက အဖော်လိုက်ပေါ့အေ၊ နောက် အိမ်မှာထမင်း ဖိတ်ကျွေးပေါ့၊ ညည်းယောက်ျားနဲ့လည်း တစ်ဆေးရုံတည်းပဲ ဟာ”

“အင်း ... အဲဒီဆရာဝန်က သူဌေးကြီးတော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ မာမိ ဘာဖြစ်လို့ လိုင်းပြောင်းသွားတာလဲ၊ မာမိ တကယ် ခရေစီဖြစ်နေတာငွေပါ၊ ပညာရှင်တွေက တကယ့်စီးပွားရေး သမားတွေလိုတော့ ငွေကျိုကျိုတက်မချမ်းသာဘူး”

“ညည်းကလည်း ငါ့ကိုအပုပ်ချနေပြန်ပါပြီ၊ ချမ်းသာတာလည်းတစ်မျိုးပေါ့၊ ဒါပေမယ့်အေ စီးပွားရေးသမားတွေက ငွေကြေးချမ်းသာပေမယ့် စာရိတ္တဆင်းရဲတတ်ကြတယ်၊ အကြီးတွေ အငယ်တွေနဲ့ပွထနေပြီး ငါ့သမီးလေးဖိတ်ဆင်းရဲနေရပါဦးမယ်၊ အထူးကုဆရာဝန်ကတော်ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဝင်ငွေလည်းကောင်း၊ စာရိတ္တလည်းကောင်း ... ”

“အမယ် တချို့ဆရာဝန်တွေလည်း ဆရာမလေးတွေ ဘာလေးတွေနဲ့ရှုပ်တတ်ပါတယ်”

“ကဲ မိဝင့်ဝါ ညည်းက ညည်းညီမ ညည်းထက်သာမှာစိုးလို့ ငါ့စိမ့်ကိန်းကိုကပျက်ကယက်လိုက်ပြောနေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မာမိရယ်၊ နောက်မှသမီးမပြောဘူးဖြစ်မှာ

ဆိုးလို့ ပြောပြနေတာပါ၊ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် စင်းလုံးတော့ ချောချင်မှာချောမှာလို့ပြောပြတာပါ”

“ငါသိတယ် ... ညည်း ငါ့ကိုဆရာကြီးမလုပ်နဲ့၊ ဒါပဲ ဒီနေ့ပဲ ငါ့အဲဒီဆေးခန်းကိုသွားပြီး မျက်စိပြမယ်၊ နေ့စမ်းပါဦး ညည်းကိုရော အဲဒီမောင်ရဲနောင်ကသိရဲ့လား”

“သူနဲ့သမီး နှစ်ခါလောက်တော့ဆုံဖူးပါတယ်၊ သမီးကို မောင့်အမျိုးသမီးမှန်းသိပါတယ်”

“ပြီးရော ... ဒါဆို ညည်းပါလိုက်ခဲ့၊ ဒီလိုပဲ မိတ်လေး ဘာလေးဆက်ပေးပေါ့အေ”

“သူ့ဆေးခန်းအကြာကြီးစောင့်ရတာနော်၊ မာမိစိတ်ရှည်ပါမလား”

“အိုအေ ... တိုကင်အရင်သွားယူထားပေါ့၊ ပြီးမှခန့်မှန်းခြေအချိန်မှန်းသွားလိုက်တာပေါ့”

ဝင့်ဝါရွှေစင် ခေါင်းကိုဖွဖွကုတ်ရင်း သူမာမိကိုလက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်ရသည်။

ဒေါ်မြရွှေစင်ဆိုတာ လွယ်သည်မဟုတ်၊ သူလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ဆို လုပ်ကိုလုပ်ရမှ။

ဖမ်းဖို့ ကြံစည်စိတ်ကူးနေရင်းမှ ... ဆေးခန်းကိုကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ဆေးခန်းက နှစ်ထပ်တိုက်။ အပေါ်ထပ်မှာ လူနေပြီး အောက်ထပ်ကဆေးခန်း။ အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး လူနာတွေ ပြည့်နေပြီး ... မျက်စိအထူးကုမို့ မျက်မှန်ဆိုင်ကလည်း တွဲဖက် ဖွင့်လှစ်ထား၏။

အင်း ... ဒါငှားထားတာဖြစ်ရမယ်။ ဆေးခန်းရှေ့မှာလည်း ကားတစ်စီးရပ်ထားတာတွေ့ရသည်။ ဒါ သူ့ကားပေါ့။ မဆိုးပါဘူး။

ဒေါ်မြရွှေစင်တို့သားအမိတွေ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ကြ၏။ ဆေးခန်းလာပြသည့်လူနာတွေက အများပြည်သူတွေမို့ အနံ့အသက်တွေကတော့အစုံ။ ချွေးနံ့တွေ၊ ဆေးနံ့တွေနဲ့။ ဒေါ်မြရွှေစင် နာခေါင်းရှုံ့မိသည်။

“သမီး တို့အလှည့်ဘယ်တော့ရောက်မှာလဲ၊ ဒီဆရာဝန်ကျ ... တစ်နေ့လုံးဆေးခန်းဖွင့်နေသလား”

“သူကမျက်စိအထူးကုဆိုတော့ ဆေးရုံမှာအမြဲအရေးကိစ္စမရှိဘူးလေ၊ လိုအပ်မှ ဆေးရုံက ဖုန်းဆက်ခေါ်တယ်၊ ပြီး... သူကနေ့တိုင်းဆေးခန်းဖွင့်ပါဘူး”

ပွင့်လွှာရွှေစင်ကတော့ သူမိခင်၏စိမ့်ကိန်းကိုစိတ်မဝင်စားပါ။ ဆရာဝန်ဆိုမှတော့ ... မျက်မှန်ထူထူ၊ လူကရှိုက်ကုန်

ဒေါ်မြရွှေစင်၏အလိုဆန္ဒအတိုင်း ... သူ့မျက်လုံးပြမည့် အစီအစဉ်ကို ဝင့်ဝါရွှေစင် ရေးဆွဲရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ တိုက်သွားပြီး ... ခန့်မှန်းခြေ အချိန်နေ့လယ်လောက်မှာ ရောက်သွားရသည်။ ဒေါ်မြရွှေစင် သမီးနှစ်ယောက်ခြံရံပြီး ဒေါက်တာညီရဲနောင်၏ဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိချိန်ဟာ နေ့လယ် ၁ နာရီရှိပေပြီ။

သူတို့ တိုက်နံပါတ် ၄၅။ အင်း ... ဒီဆရာဝန်ဟာ တစ်နေ့ လူနာ ၅၀ ပဲထား။ လူနာတစ်ယောက်ကို စမ်းသပ်ခ ၅ထောင်ပဲယူဦးတော့၊ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးပဲ ယူရမှာပေါ့။

အင်း ... တစ်ယောက်ကိုငါးထောင်၊ တစ်နေ့ကိုလူနာ အယောက်ငါးဆယ်ဆိုတော့ တစ်နေ့ကိုနှစ်သိန်းခွဲ၊ တစ်လဆို သိန်း ၇၀၊ ၈၀။

ဒေါ်မြရွှေစင် ဈေးတွက်တွက်ပြီး သမီးအတွက်သမက်

နဲ့နေမှာပေါ့။ အဘိုးအိုပေါက်စကြီးနေမှာပေါ့။ စိတ်မဝင်စားပါဘူး။

သူမာမိခေါ်လာလို့သာ နားအေးအောင်လာရခြင်းပါပေ။
ကိုယ်လည်း ဘွဲ့တစ်ခုပိုက်ပြီးအားနေသည့်အတူတူ။

သည်စဉ် ဘေးနားမှ လူနာများ၏စကားသံတွေကို သူမ
ကြားလိုက်ရသည်မှာ ...

“ဆရာဝန်ကြီးသနားပါတယ်၊ တစ်မနက်လုံးမနားရသေး
ဘူး၊ ခုထိနေ့လယ်စာတောင်မစားရသေးဘူး၊ ဒီလူနာတွေပြတ်
အောင်ကြည့်ရရင် မိုးချုပ်လိမ့်မယ်နော်”

“သူက ည နာရီလောက်ထိကြည့်ပေးတာ ... ကျွန်မ
တို့က ဟိုတစ်ပတ်ကလာခဲ့ပြီးပြီ၊ အခုတစ်ပတ်ဆက်ချိန်းလို့လာရ
တာ”

“ဒီနေ့ မျက်စိခွဲပေးမယ့်နေ့မဟုတ်လား၊ တစ်နေ့လုံး
ပင်ပန်းနေတော့ ... ဘယ်လိုခွဲပါ့မလဲ၊ တို့မြေလတ်ကလည်း
မျက်စိရောဂါသည်တွေများလိုက်တာနော်”

“မျက်စိခွဲတာ ညဘက်ခွဲတာတဲ့၊ တစ်ညလုံးခွဲတာပဲ”

“ဪ အဲဒါဆို သူဝင်ငွေကအများကြီးနေမှာပဲနော်”

“ရှင်တို့က ဝင်ငွေပဲတွက်နေ၊ သူ့စေတနာနဲ့သူပညာကို
တော့ မကြည့်ကြဘူး”

တီးတိုးသံလေးတွေကြားနေရစဉ် ... သူတို့နာမည်ခေါ်
သဖြင့် ... ဒေါ်မြရွှေစင်တို့သားအမိသုံးယောက် စမ်းသပ်ခန်းထဲ

သို့ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။

စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ မျက်စိစမ်းသပ်သည့်ကိရိယာတွေနှင့်။
လူနာတွေကလည်း တစ်ယောက်စီဝင်ရတာမဟုတ်။ ၁၀ ယောက်
စီဝင်ရပြီး ရွှေလျားစက်လှေကားလိုတစ်ယောက်စီတိုးသွားရခြင်း
ပါပေ။ တစ်ယောက်လျော့တစ်ယောက်တိုးနှင့်။

ဒေါ်မြရွှေစင်က သမက်ဖမ်းရအောင်အကဲခတ်ဖို့လာသူ
နို့ ... ကိုယ့်အလှည့်မရောက်ခင် အလုပ်လုပ်နေသည့်ဒေါက်တာ
ညီရဲနောင်ကို သေသေချာချာပင် ... နွားဝယ်သူ နွားကြည့်သလို
ကြည့်လေ၏။

ရုပ်ကတော့ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ အသားကညိုပေမယ့် အဖြူ
ဖက်လှပြီး စိုပြည်နေသည်။ အရပ်အမောင်းကလည်း ၅ပေ
၁၀လက်မလောက်များရှိမလားပင်။ လူကတော့ ဗလခပ်ကျစ်
ကျစ်နှင့်။ ရုပ်လည်းချောပါသည်။ စိတ်ကောင်းရှိပြီး မာနကင်း
သည့်ရုပ်က ကြည်ကြည်စင်စင်။

နာတံပေါ်ပြီး မျက်မှန်အောက်မှမျက်လုံးတွေကခပ်တောက်
တောက်၊ ခြုံပြီးပြောရလျှင်ခန့်ညားတည်ကြည်ပြီး ကြည့်ကောင်း
သည့် လူငယ်တစ်ယောက်ပါပေ။ ဒီအသက်အရွယ်နှင့်ဒီလောက်
ပညာတွေတတ်နေတာ ချီကျူးဖွယ်။

ဆေးသိပ္ပံမဟာဘွဲ့နှင့် နိုင်ငံခြားမှဘွဲ့တစ်ခု ပေါင်း ၃ခုပေါ့၊
ဒါဆို အသက်သုံးဆယ်ကျော်ချင်ကျော်နေမှာပဲ။

ပွင့်လွှာရွှေစင်ကတော့ ဆရာဝန်ကိုကြည့်ပြီးစိတ်ကူးလို့ မရဖြစ်နေသည်။

ကြည့်ပါဦး။ မျက်မှန်ကြီးနဲ့။ အသက်ကလည်း မမဝင့်ဝါ ယောက်ျားထက်တောင်ကြီးဦးမယ်။ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့။ ဘယ်လိုမှ ရင်ခုန်စရာမကောင်းဘူး။

မာမိဘာစိတ်ကူးပေါက်တာလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့လူနာတွေ နဲ့ နပန်းလုံးနေပြီး အိမ်ကမိန်းမကိုမေ့နေမယ့်သူများ။ သူက ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘဲ ငါကပဲ သူ့ကိုပါရမိလိုက်ဖြည့်နေရမှာ။

သားအမိနှစ်ယောက် စိတ်ကူးတွေလွဲချော်သွေဖီနေကြစဉ် သူတို့ ဆရာဝန်၏ရှေ့သို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။

ဆရာဝန်မှာ စကားနည်းသူပီပီ နှုတ်ကပဋိသန္တာရတွေ မများ။

“ဪ... ဒေါက်တာညိုမင်းကိုရဲ့မဟေသီနော်၊ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“ဆရာ ဒါဝင့်ရဲ့မာမိပါ။ ဒေါ်မြရွှေစင်တဲ့ ... မာမိ မျက်ရိုးတွေကိုက်၊ မျက်လုံးတွေကိုက်တယ်ဆိုလို့ ဆရာဆီလာ ပြတာပါ။ မျက်မှန်များပါဝါမကိုက်တော့လို့များလားမသိဘူးရှင့်”

“ဟုတ်တယ်ဒေါက်တာရေ အန်တီကရန်ကုန်မှာနေတာ ပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီမြို့မှာဒေါက်တာကအရမ်းနာမည်ကြီးနေတော့ ခေတ်မီသွားအောင် ဒီမှာပြတာလေ ... အဟင်း ဟင်း နာမည်

ကြီးလောက်ပါပေတယ်။ လူနာတွေဆိုတာ ကြိတ်ကြိတ်တိုး နေတာပဲ”

ဒေါ်မြရွှေစင်နှင့်ဝင့်ဝါတို့ ရွှန်းရွှန်းဝေနေကြပေမယ့် ဒေါက် တာညိုရဲနောင်ကတော့ ကြည်လင်သည့်အပြုံးနှင့်သာ။ သူက ဘေးမှပြုံးပြုံးလေးရပ်နေသည့် ပွင့်လွှာကို အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့် လိုက်လျှင် ဒေါ်မြရွှေစင်ကပျာပျာသလဲ။

“ဒါ အန်တီသမီးအငယ် ပွင့်လွှာရွှေစင်တဲ့၊ အီးမေဂျာနဲ ကျောင်းပြီးသွားပြီ၊ ဒါထက် ဆရာဆေးခန်းမှာ စာရေးမတစ် ယောက်လောက်တော့ရှိသင့်တယ်။ ဆရာကတစ်ယောက်တည်း ဆေးပေးတာကအစ၊ ဒေါက်တာညိုမလည်းအားနေတာ ခေါ်သုံး ပါလားဟင် ... ”

“ဟာ ... နေပါစေအန်တီ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“အဟင်း ဟင်း ... ဒေါက်တာက လောဘကြီးနေတာ ကို၊ ကိုယ့်အသက်လည်းကိုယ်ကြံမွှေးဦး ဒေါက်တာရဲ့ အထူးကု ဆေးခန်းကြီးတွေမှာဆို ... စာရေးမတွေ၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့ စနစ်တကျလေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူနာလည်းအထင်ကြီးတာပေါ့၊ အဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းတွေ ဖိဖာချဲ့ပြီး၊ ဝန်ဆောင်မှုတွေ

သိပ်များနေရင် ကျွန်တော့်ပေးရင်တွေဆီက ဝန်ဆောင်ခတွေ အများကြီးရယူရမှာ အားနာပါတယ်”

စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုတွေပြုလုပ်ရင်း ... ဒေါက်တာရဲညို နောင် စကားပြောနေခြင်းပါ ဒေါ်မြရွှေစင်ကို စက်တွေနှင့်ပါစမ်း သပ်ပေးပြီး မျက်စဉ်းဆေးနှစ်ဘူးနှင့်သောက်ရန်ဆေးနှစ်ကဒ် သူ ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ ဆရာ၊ ဝင့်တို့ကိုအားမနာပါ နဲ့”

“မနာပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဆေးရုံက လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်တစ်ဦးရဲ့မိသားစုကိုတော့ ကျွန်တော်မယူသင့်ပါဘူး”

ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ပိုက်ဆံမယူဘဲ နောက်တစ်ယောက် စမ်းသပ်ဖို့လုပ်နေလျှင် ဒေါ်မြရွှေစင်က အားနာစကားတွေအထပ် ထပ် ဆိုနေခဲ့သည်။

“ဒေါက်တာရယ် အရမ်းအားနာတာပဲ၊ ဒါဆိုလည်းဒေါက် တာ ဒီတနင်္ဂနွေမှာ အန်တီတို့ထမင်းစားဖိတ်ပါရစေ၊ ထမင်းလာ စားပါနော်”

“တနင်္ဂနွေဆိုတော့ ကျွန်တော်အားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားနာပါတယ်အန်တီ”

“အို ... အားနာစရာမရှိတာဒေါက်တာရယ်၊ ကိုယ့်လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်အချင်းချင်းတွေပဲ၊ လာရမယ်နော်”

“အဟဲ ... ဒါဆိုလည်း လာပါမယ်၊ မနက်စာလား၊ ညစာလားအန်တီ”

“ဪဟုတ်ပါရဲ့ ... မာမိကလည်း ညစာဆိုအေးအေး ဆေးဆေး ရှိမှာပေါ့နော် ဆရာ၊ မောင်လည်း တနင်္ဂနွေတော့ ဆေးခန်းပိတ်ပါတယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပင် ဒေါ်မြရွှေစင်တစ်ယောက်သမက် အကဲခတ်ပွဲနှင့် ထမင်းစားဖိတ်ခြင်းအလုပ်နှစ်ခုကို အောင်မြင် စွာလုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဟင် ... ဒါ ဒါဆို ဒီအလုပ်တွေအားလုံး ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲလုပ်ရမှာလားဟင်”

“ခိုင်းချင်ခိုင်းမှာ ပြောလို့ရတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့မှာစာနာစိတ်ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အထက်တန်းကျကျနေချင်စိတ်သာရှိတာ၊ ပိုက်ဆံကျတော့ကပ်စေးနေသေးတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ကလည်းအောက်တန်းကျတယ်”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သက်ထားပျိုကတော့ အစ်ကိုအရိပ်မှာ အစ်ကိုမျက်နှာကိုအားကိုးပြီး ထားရာနေစေရာသွားရတော့မှာပင်။

တူလေးမင်းရွှေစင်နှင့် ညနေဘက် ထမင်းခွံကျွေးရင်း၊ ဆော့ကစားပေးရင်း၊ ကလေးထိန်းခွင့်ရနေတာပင် သူမအတွက် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါးပါ။

မင်းရွှေစင်လေးမှာ သူမကို အဒေါ်လို့ပင်သိရဲ့လား။ သူတို့က ဘယ်လိုပြောထားသည်မသိ။ ခါတိုင်းလို ကလေးထိန်းနာနီတစ်ယောက်လို့များမှတ်နေသလားပင်။

သည်နေ့လည်း အိမ်မှာအထူးအလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ဈေးကိုအထူးဝယ်ခြမ်းပေးပြီး ချက်ပြုတ်စေသလို တစ်အိမ်လုံး သန့်ရှင်းခိုင်းတာလည်း တစ်နေ့လုံးမနားရ။

“ဟဲ့ ... ဒေါက်တာ့ဆီဖုန်းဆက်ဦး၊ ဘယ်အချိန်လာမှာတဲ့လဲ၊ ညနေ ၅နာရီလား၊ ၆နာရီလား၊ ထမင်းစားပြီးရင် စကားပြည်ပြောကြရင်း သူ့အခြေအနေကိုတီးခေါက်ကြည့်ရမယ်”

သက်ထားပျို အိမ်ရောက်တာ ၄/ ၅ ရက်ပြီမို့ ယခုတော့ အချိုးတကျရှိနေရပေပြီ။

မနက် ၅ နာရီလောက်မှစကာ ... မဝါနှင့်အတူတစ်အိမ်လုံးမှာရှိသည့် အလုပ်တွေမှန်သမျှကို ခိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်ရသည်။

ချက်ပြုတ်ခြင်း၊ အိမ်သန့်ရှင်းခြင်း၊ အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ ဈေးသွားခြင်းအလုပ်တွေအပြင် အခါအားလျော်စွာခိုင်းသည့် ဗာဟီရက်စွတွေနှင့် မိုးလင်းမိုးချုပ်မအားရပေ။ ညဆိုလည်း ၉ နာရီ ၁၀ နာရီလောက်ထိအလုပ်နှင့်လက်နှင့်မပြတ်။

မဝါပင်စိတ်ပျက်လှပေပြီ။

“ဒီအိမ်ကအရမ်းအလုပ်များတာပဲ၊ ဒီကြားထဲ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရသေးတယ်၊ မဝါတော့ ဒီလကုန်ရင် တခြားအိမ်ပြောင်းတော့မယ်”

“သမီး ဝင့်ဝါ _ အဲဒီအချိန် ညည်းယောက်ျားပြန်ရောက် ပါစေနော်၊ သူတို့ချင်းစကားပြောကြရင်း ခင်ခင်မင်မင်ရင်းရင်း နီးနီးရှိမှ ငါတို့ပါဝင်ရောရမှာ”

ဒေါ်မြရွှေစင်တစ်ယောက် ဟိုဘက်ပြောလိုက်၊ ဒီဘက် ပြောခိုင်းလိုက်နှင့် ပျာယာခတ်နေသည်မှာ ရယ်စရာ။

မဝါနှင့်သက်ထားပျိုကတော့ သူတို့ခိုင်းသမျှ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်ရသည်။

ညနေ ချွန်နာရီလောက်မှာ သက်ထားပျိုတို့ တစ်အိမ်လုံး လှပသန့်ရှင်းနေပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာလည်း စားပွဲအဆင်သင့် ပြင်ထားရသည်။ ဒေါ်မြရွှေစင်နှင့်သမီးများ လှပကျော့ရှင်းစွာ ပြင်ဆင်ထားပြီး ဒေါက်တာညီရဲနောင်အလာကိုမျှော်နေကြသည်။ ညိုမင်းကိုမှာ လူနာသွားကြည့်နေသဖြင့် ယခုထိပြန်မရောက်နိုင် သေး။ ၅ နာရီခွဲလောက်မှာ ... ဒေါက်တာညီရဲနောင်၏ကား ရောက်လာခဲ့လျှင် မဝင့်ဝါက အိမ်ရှင်ပီပီဦးဆောင်ကြိုဆိုခဲ့သည်။

“ကြွပါဒေါက်တာ ... ဧည့်ခန်းမှာထိုင်ပါဦးရှင်၊ မောင် လည်းအခုပဲပြန်လာတော့မှာပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ _ ကျွန်တော့်ကို တအားကြီး ခမ်းခမ်းနား နားမလုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က ထမင်းဆိုင်ချိုင့်ဆွဲစားတော့ အိမ် ထမင်း၊ အိမ်မင်းဆွဲစားချင်စိတ်ရှိလို့ လာစားတာပါ။ အရမ်း ဂရုမစိုက်ပါနဲ့”

အားလုံးပင် ဧည့်ခန်းမှာ ခေတ္တထိုင်ဖြစ်လိုက်ကြသည်။ ဧည့်ခန်းစားပွဲအလှပန်းအိုးမှ နှင်းဆီရနံ့တွေနှင့်သင်းပျံ့နေသည်။

ပွင့်လွှာရွှေစင်၏ပုံစံက မြန်မာဆန်ဆန် ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံ လေးကိုဝတ်ထား၏။ ညီရဲနောင်တို့အရွယ်ဟာ တည်ငြိမ်မှုကို နှစ်သက်နိုင်သည်မဟုတ်လား။ မျက်နှာလေးကလည်း ကိုက်စား ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သထားပါသည်။

ဒေါ်မြရွှေစင်မှာ အချို့ပေါ်သလာလောင်းထားသည့်မျက်နှာ နှင့်တဝေဝေ။ မင်းရွှေစင်လေးကိုလည်းပေါင်ပေါ်မှာချီတင်ထား ပါ၏။

ကလေးမှာအရမ်းချစ်စရာကောင်းသဖြင့် ညီရဲနောင်မချစ် ဘဲမနေနိုင်။ သူက ကလေးချစ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ကလေးကိုလှမ်းခေါ်ပြီးချီလိုက်သည်စဉ် သူတို့ကြိုတင်မှာထား ချက်ကြောင့် သက်ထားပျိုဧည့်ခန်းထဲသို့ အအေးနှင့်မုန့်များလာပို့ ရပါသည်။ သက်ထားပျို၏ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် သူတို့ဆက်ဆံပုံကြောင့် အိမ်ဖော်လို့အထင်ခံရမှာမလွဲ။

သို့သော် ... ညီရဲနောင်က ...

“ဪ ... ကိုညိုပြောဖူးတဲ့ သူညီမလေးဆိုတာ ထင် တယ်၊ ကိုညိုနဲ့ရုပ်ချင်းတော်တော်ဆင်တာပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင် ပြီးသားဆိုဟုတ်လား”

သက်ထားပျို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရသလို

ဒေါ်မြရွှေစင်တို့အထက်တန်းစားမမတို့တစ်သိုက်လည်း မျက်နှာပျက်သွားရ၏။ အခြေအနေကောင်းပါဦးမလား။

သူတို့က ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းဖို့ကြစည်ရည်ရွယ်နေကြပေမယ့် ညိုမင်းကိုဏ်ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်ကို သည်လိုဆက်ဆံထားသည်ဆိုတော့ သူတို့စိတ်ပုပ်တာ ပေါ်လွင်နေပေမလား။

အားလုံးပင် အိုးတိုးအန်းတန်းဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အခြေအနေတွေက အိုးနင်းခွက်နင်း။ ဒေါ်မြရွှေစင်တို့အဖွဲ့ ဘာတွေဆက်ပြောရမှန်းကိုမသိတော့။

သက်ထားပျိုအသွင်က ပုံပြင်ထဲမှစင်ဒရဲလားလို စုတ်ပြတ်သပ်မတတ်။ သို့သော် ပတ္တမြားပေမို့ ရွံ့နွံထဲမှာနှစ်ထားလည်း ပင်ကိုယ်အရောင်ကတလက်လက်။

ဖြူစင်ဝင်းပသည့် အသားအရည်၊ မျက်နှာလှလှလေးနှင့် ကိုယ်လုံးအလှတို့က ပေါ်လွင်နေသည်ပါပဲ။

ဒေါ်မြရွှေစင် အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာ ... ရောက်တာ မကြာသေးဘူး။ အန်တီတို့လည်းအလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့သူ့ကိုကြည့်မဆင်ရသေးဘူးလေ၊ ပုံစံကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သူမိဘတွေကတော်တော်ဆင်းရဲတယ်ထင်ပါရဲ့၊ ညိုမင်းကိုလည်း ဒီလိုပဲလေ၊ သမီးနဲ့ရမှာ အန်တီတို့က ဆီးဆင်ရတာ၊ တိုက်နဲ့ကားနဲ့လုပ်ပေးရတာ”

သမက်ကိုရော သက်ထားပျိုကိုပါ နှိပ်ကွပ်သည့်စကား။

သို့သော် ဒေါက်တာညီရဲနောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ဝင်ပြောသည်မှာ ...

“သားတစ်ယောက်ကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ထားရတာ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲအန်တီရယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံမိဘဆို မွဲသွားနိုင်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်တုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲအန်တီ၊ အဖေက အထက်တန်းပြဆရာ၊ အမေကမူလတန်းပြဆရာမ သားသမီးက ၃ ယောက် ကျွန်တော့်ကိုကျောင်းထားရတာနဲ့ အဖေနဲ့အမေမမျှာ အိမ်ပြုတ်၊ ခြံပြုတ်တဲ့ဘဝရောက်တာပဲ”

မမျှော်လင့်သည့်အဖြစ်များကိုကြားရသဖြင့် ဒေါ်မြရွှေစင် မျက်နှာခပ်ပျက်ပျက်။ အသံတုန်တုန်နှင့်မေးမိသည်မှာ ...

“ဒါဆို အခုရောဒေါက်တာမိဘတွေရှိသေးရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်အန်တီ ... ကျွန်တော့်တာဝန်က မိဘတွေကို အိမ်ဝယ်ပေးရဦးမယ်၊ လူတန်းစေ့အောင်ထားရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့် မိသားစုအတွက် ကျွန်တော်အများကြီးပေးဆပ်ရဦးမယ်”

“ဒေါက်တာ ညီ၊ ညီမတွေရောဘာတွေဖြစ်ကုန်လဲ”

“သူတို့လည်း ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်တွေပဲ၊ မိသားစုထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ အားလုံးစတေးခဲ့ကြသလိုဖြစ်သွားတယ်၊ ညီမကကျောင်းဆရာမ၊ ညီကစစ်ဗိုလ်ပါ”

“ဪ ... ဒေါက်တာ အခုအဆင်ပြေနေပြီမဟုတ်လား၊ ကားတောင်စီးနိုင်မှပဲ”

“ကားကလည်း ကျွန်တော်ဆရာက အကြွေးပေးထားတာ တစ်ပြားမှမဆပ်နိုင်သေးဘူးခင်ဗျ”

“ဒေါက်တာကလည်း လျှို့ဝှက်ပြန်ပါပြီ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လူနာလေးငါးဆယ်လောက်လာနေတာပဲ။ တစ်နေ့နှစ်သိန်း။ သုံး သိန်းတော့ အနည်းဆုံးပေါ့။ ပြီး ... တစ်ပတ်တစ်ခါ ခွဲစိတ်တာ လည်း ဆယ်သိန်းလောက်ဝင်မှာပေါ့”

ညီရဲနောင်ရင်ထဲမှာပြုံးမိသည်။ ဒီဒေါ်မြရွှေစင်ကြီး ခပ်ရိုင်း ရိုင်းပင်စီးပွားရေး စစ်တမ်းကောက်နေတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ရှေး ခေတ်ကလို ထမင်းစားဖိတ်ပြီး သမက်ဖမ်းချင်လို့လား။ စိန်မမ၊ ရွှေမမအဖွဲ့ကို သူအော်ကြောလန်ပါသည်။ စိတ်ပျက်အောင်ပြော မှပဲ။

“မထင်နဲ့အန်တီရေ ... ကျွန်တော်က ငွေအဓိကမဟုတ် ဘူး။ လူငယ်ဆိုတော့ဗျာ - ပြည်သူကိုအလုပ်အကျွေးပြုချင်တယ် ပေါ့။ လောကအကျိုးသယ်ပိုးချင်တယ်။ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ပေးဆပ်သွားချင်တယ်”

အမလေးဟဲ့ ... တကယ့်ရှင်ဘုရင်လောင်းနဲ့လာတိုးနေ ရတယ်။ စောစောသိပေလို့ပေါ့။ ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ဘယ်ကြီးပွား တော့မလဲ။

အင် ... ငါစိတ်ပျက်အောင် တမင်ပြောနေတာလည်းဖြစ် နိုင်တာပဲ။

သက်ထားပျိုကတော့ အအေးဗန်းချပေးခဲ့ပြီး မီးဖိုဘက်သို့ ပြန်လှစ်သွားခဲ့ပေပြီ။ တော်ကြာ အမျက်တော်အရှင်ခနဲရလျှင် မလွယ်။ ဗောင်းတော်ညိတ်၊ စိတ်တော်သိရပါမှ။

မဝါနှင့်အတူမီးဖိုထဲမှာ သက်ထားပျိုဆက်လုပ်ရပြန်သည်။ ထမင်းစား စားပွဲပေါ်သို့ ဟင်းလျာအမယ်မယ်ကို ခူးခပ်ထည့်ပြင် နေရဆဲ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဒေါ်မြရွှေစင်တို့အဖွဲ့ ရယ်ရယ်မော မော ပြုံးပြုံးချိုချိုနှင့်ဝင်ရောက်လာကြသည်။

သက်ထားပျိုတို့ပြင်ဆင်ပေး၊ ချက်ပြုတ်ပေးထားရသည့် ထမင်းဝိုင်းကို ဒေါ်မြရွှေစင်က အညွန့်ခူးလိုက်သည်။

“စား ... ဒေါက်တာ ... ဒါ ဒေါက်တာညီမ ပွင့်လွှာ ရဲ့လက်ရာတွေလေ၊ နောက်စားချင်တာ သူ့ချက်ခိုင်း။ ကျောင်း ပြီးခါစ ဒေါက်တာညီမအားနေတာနဲ့ အိမ်တွင်းမူသင်တန်းတက် ခိုင်းလိုက်တာ၊ နိုင်ငံတကာမုန့်မျိုးစုံ အစားအစာတွေပါလုပ်တတ် တယ်”

ဒေါက်တာညီရဲနောင် ခေါင်းညိတ်နေမိသည်မှာ တတ် လည်း တတ်နိုင်ကြလို့ပါပဲ။ လက်သည်းရှည်နှစ်ဖက်ထားပြီး ဒီလောက်လှပနုရွှေနေသူဟာ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့လက် ဟုတ် မဟုတ် သူခွဲခြားတတ်ပါသည်။

သူပန်းကန်ထဲသို့ ကောင်းနိုးရာရာဟင်းများခပ်ထည့်ပေး ကြတော့ ... သူ အားနာပါးနာနှင့်စားရသည်။

“အဲ ... ”

အကြောပေါင်းတစ်ထောင်စိမ့်သွားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား
ချိုရဲရဲ ပေါ့အီအီ ... နိုင်ငံတကာ ဟင်းတွေထက် မြန်မာ
ထမင်းဟင်းကိုပို၍နှစ်သက်တတ်သည့် သူလျှာက ဒီအိမ်မှဟင်း
တွေနှင့်အစပ်အဟပ်တည့်သွားသည်။

ဘယ်သူချက်ချက် စားလို့ကောင်းတာအမှန်။ ဖြစ်ဖို့များ
တာတော့ အိမ်ဖော်တွေနှင့်ဟိုကောင်မလေးချက်တာပဲဖြစ်လိမ့်
မည်။ သူ ထမင်းနှစ်ပန်းကန်လောက်စားပစ်လိုက်တော့ ...
စိန်မမအဖွဲ့မျက်ခုံးပင့်နေကြသည်။ နိုင်ငံခြားပြန်ဆရာဝန်ကြီး
ထမင်းများများစားလို့ပဲဖြစ်ရမည်။

“စားလို့ကောင်းလားဆရာ၊ ဒါဆို ထမင်းဆိုင်မှာချိုင့်ဆွဲ
မည့်အစား ဝင့်တို့ပို့ပေးပါရစေ၊ မောင်ပြောဖူးတယ်၊ ဆရာ ဆိုင်
ထမင်း ဆိုင်ဟင်းတွေမစားချင်ဘူးတဲ့ ... ”

“နေပါစေ ... မဝင့်ရယ်၊ သဒ္ဒါတဲ့ဆွမ်း တန်ရုံရပ်တာ
ကောင်းပါတယ်၊ မဝင့်တို့မှာတာဝန်ကြီးပါတယ်”

“မကြီးပါဘူးဆရာ ... ကိုယ်စားဖို့ချက်တဲ့အထဲက ဆရာဖို့
ပို့ပေးရတာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲဒေါက်တာ ... အန်တီလည်း အဲဒါပြောမလို့
ပဲ ... ဒေါက်တာမှာနေရစားရတာ အဆင်မပြေဘူးမဟုတ်လား”

“ဪ ... တပည့်တစ်ယောက်တော့ရှိပါတယ်၊ သူက

အစစအရာရာတာဝန်ယူပေးပါတယ်”

“ကဲ ... ဒါဆို အဲဒီတပည့်ကို ထမင်းချိုင့်လာယူခိုင်းပေါ့၊
ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်စာ စီစဉ်ပေးပါမယ်”

သားအမိတွေအတန်တန်ပြောနေလျှင် ညီရဲနောင်
အားနာ နေရသည်။ ဒီလောက်ပြောနေကြတော့ ငြင်းရမှာ
အားနာဖွယ်ရာ။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ ငါတော့ ပျား
ရည်လူးတဲ့မြက်ကို စားမိတော့မှာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့အဖြစ်က
မိုးပြိုမှာကြောက်နေတဲ့ တစ်တီတူးတစ်ကောင်လား။

“ဒါဆိုလည်း ... ကျွန်တော့်တစ်ယောက်စာပဲ စီစဉ်ပေးပါ၊
တပည့်က သူ့ဘာသာ ထမင်းဆိုင်က ထမင်း၊ ဟင်းကို သွားစား
ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ ... အားနာစရာမဟုတ်တာ”

“အားနာလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ တပည့်လေးက အဲဒီထမင်းဆိုင်
ကို ဖြတ်လို့မရဘူးလေ၊ အဲဒီမှာသူ့ဇယားနဲ့သူ”

“ဪ ... ”

အားလုံးပင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့်။ ထမင်းစားပြီးတော့
အချို့အချစ် ကျောက်ကျောနှင့်မုန့်များ သစ်သီးများ ဆက်ကျွေး
သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလိုနေ့တိုင်းစားနေရရင် ဝိတ်တက်
လာတော့မှာပဲ၊ အခုတောင် အထိုင်များလို့မှိုက်ကထွက်ချင်နေပြီ”

“ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးဆရာ၊ လူနာတွေ အလိုလိုက်ပြီးအချိန်ပြည့်ထိုင်ပေးနေရရင်တော့ ဆရာအသက်တိုမယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ပွင့်လွှားဖူးမြင်သမျှတော့ ဆရာဝန်တွေ ဟာ စက်ရုပ်လိုပဲ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ဆေးခန်းနဲ့ ဆေးရုံပြေးနေရတာနဲ့သူတို့မှာကိုယ်ပိုင်အချိန် ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တောင်ရှိသေးရဲ့လားပဲ”

“ဆရာကြည့်ရတာ ပိုဆိုးတယ်၊ ဝင့်မြင်နေသမျှတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ လူနာတွေနဲ့ ဆရာနပ်စီးလုံးနေရတာပဲ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ပိတ်ရက်ဆိုပေမယ့် နားရောနားရရဲ့လား”

“ဒီလိုပေါ့ဗျာ ... လူဆိုတာ အနားယူဖို့မွေးဖွားလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ကိုယ်ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ ကဲ အခုလို ကျွေးကြ၊ မွေးကြတာကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အားလုံးပဲ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုကြပါဦး”

ညီရဲနောင် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန်ဟန်ပြင်ပြီးမှ ဝင့်ဝါရွှေစင်ကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မဝင့်ဝါ ထမင်းလခတော့ယူမှဖြစ်မယ်၊ ဟင်းကိုလည်း အများကြီးစီစဉ်မပေးပါနဲ့ တစ်ခွက်နှစ်ခွက်ဆိုရပါတယ်၊ နောက်အချို့ပွဲအဖြစ် သစ်သီးလေး ဘာလေးပေါ့”

ဒေါ်မြရွှေစင်က ပျာပျာသလဲဝင်ငြင်းသည်။

“မဟုတ်တာဒေါက်တာရယ် ... ဒီလူနဲ့ ဒီလူထမင်းလခယူရမယ်လို့”

“ကျွန်တော်လည်း ရင်းနှီးလို့ထမင်းစားမှာ၊ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံမယူရင်တော့ ထမင်းချိုင့်မယူတော့ဘူး၊ အားနာတာနဲ့ ဘယ်ထမင်းမျိုးလို့ကျတော့မလဲ၊ ကိုညိုလုပ်စာကိုကျွန်တော်က ကပ်စားသလိုဖြစ်မှာပေါ့”

“အမလေး ဒေါက်တာရယ်၊ ညှိမင်းကိုလုပ်စာ သူသား တစ်ယောက်စာရှိတာပါ၊ ကျွန်မတို့ ဒေါက်တာကိုကျွေးထားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာပြောတာလည်း သဘာဝကျပါတယ်လေ၊ ဒေါက်တာစိတ်ချမ်းသာအောင်ပေးပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ... ခွင့်ပြုပါဦး”
ညီရဲနောင်ပြန်မည်ပြင်ခါမှ ဒေါက်တာညှိမင်းကို၏ ကားလေး ကသောကမျောဝင်လာခဲ့ပြီး မောကြီးပန်းကြီးဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဟာ ... ဆရာ ပြန်တော့မလို့လား၊ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာရယ် ... ကျွန်တော်အားနာလိုက်တာ၊ လမ်းမှာကားတိုက်ခံရတဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့နေရတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာပါ၊ ခဏဖြစ်ဖြစ် ... ထိုင်ပါဦးဆရာ၊ ကျွန်တော်ညှော်ဝတ်မကျေသလိုဖြစ် ... ”

“ဟာ ... ရတယ် ကိုညိုရတယ် ... ကိုယ်လည်းပြန်ရ

ဦးမှာ ... ကိစ္စတွေရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကလေးရောဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ခြေထောက်တစ်ဖက်ကျိုးသွားတယ်ဆရာ၊ မောင်းပြေးတဲ့ကားလည်း မကြာခင်မိမှာပါ။ ကျွန်တော်ညှော်ဝတ်မကျေဘူး ဆရာရယ်၊ ဆရာ့ကိုထမင်းစားဖိတ်ပြီး ကျွန်တော့်က မရှိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ ... ကိစ္စမရှိဘူး ကိုညို ... ဘာမှမခံစားနဲ့ ကိုညိုမိသားစုက တာဝန်ကျေပါတယ်၊ အကျေလွန်လို့ အခု ကိုညိုတို့ဆီက ထမင်းချိုင့်ပို့ဖို့တောင်လက်ခံလိုက်ပြီ”

“ဒါဆို ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ ... ညီမလေးကဟင်းချက်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ဒီရက်ပိုင်း တော်တော်ဝလာတယ်”

ညိုမင်းကို အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်ပေမယ့် စိန်မမတို့ တစ်သိုက်မျက်နှာပျက်သွားတာ မဖုံးနိုင်။ အင်း ... ကိုညိုတော့ ပြဿနာတက်တော့မှာပဲ။

ကိုညိုကို သေသေချာချာနှုတ်ဆက်ပြီး ... ညီရဲနောင် အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ညီရဲနောင် ‘အလင်းစေတမာန်’ဆေးခန်းက သူ ဒီရောက်မှဝယ်ယူလိုက်သည့် နှစ်ထပ်တိုက်၏ အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး ဖြစ်သည်။

ဒါလည်း သူ့စေတနာ၏ပြယုဂ်တစ်ခုပါပဲ။ တိုက်ပိုင်ရှင် အဘိုးနှင့်အဘွား၏ မျက်လုံးများကို သူ ရန်ကုန်မှာတုန်းက စေတနာနှင့်ခွဲစိပ်ကုသပေးခဲ့ဖူးသည်။

“ဒေါက်တာလေးရယ် အဘိုးတို့ကအသက်ကြီးပါပြီ၊ အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေမှာဆို ဆယ်သိန်း၊ ဆယ်ငါးသိန်းကုန်မယ်ဆိုလို့ ကုစရာမရှိလို့ငြိမ်နေကြရတာ ... အခု ဒေါက်တာလေးက အလကားကုပေးလို့ အဘိုးရောအဘွားပါ စက္ခုနှစ်ကွင်းအလင်းရခဲ့တာပါ။ ဒေါက်တာလေးရဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်လိုဆပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး၊ အဘိုးနဲ့အဘွားမသေခင် ကျေးဇူးဆပ်ခွင့် ကြိုပါရစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

ထိုအဘိုးနှင့်အဘွား၏လိုက်လံသောကျေးဇူးမေတ္တာများကို သူ အမှတ်တမဲ့ခံယူခဲ့ရာမှ သည်မြို့ရောက်သောအခါ ထိုအဘိုး နှင့်အဘွားက လာပြီးဆက်သွယ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် - သူတို့၏တိုက်ကြီးကို ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့တိုးပေး လိုက်သောအခါ ...

အဘိုးနှင့်အဘွားအလိုကျ သည်တိုက်ကိုသူ ဈေးနှုန်း ချိုသာစွာဖြင့် ဝယ်ယူလိုက်ရသည်။

“အဘိုးက ငါ့မြေးကို အလကားတောင်လှူလိုက်ချင်တာ၊ ငါ့မြေးဟာ လူနာတွေကိုမျှတာစွာကုသပေးမှာဆိုတာ အဘိုး ယုံ ကြည်တယ်”

“အလကားတော့မယူပါရစေနဲ့အဘိုးရယ် ... အဘိုးတို့ လည်း သုံးဖို့လှူဖို့လိုအပ်မှာပဲ၊ သင့်တင့်တဲ့ဈေးနှုန်းနဲ့ဝယ်ပါရစေ၊ ဝယ်တာကိုလည်းအများမသိစေချင်ပါဘူး။ အဲဒီငွေကိုတက်အပ်ပြီး အဘိုးတို့မသေခင် စိတ်ချမ်းသာလက်ချမ်းသာနဲ့ သုံးစွဲလှူဒါန်း သွားကြပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကိုယ့်မြေးတစ်ယောက်လိုသဘော ထားပါ”

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ လက်ရှိနေထိုင်သည့် တစ်ထပ်ခွဲတိုက် လေးရှိသေးရာ ... သူတို့ငှားစားသည့်တိုက်ကို ညီရဲနောင်သို့ ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ ... တဲ့။

အများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဆိုသလို သူဟာ သင့်တင့်တဲ့ငွေကြေးလောက်သာယူပြီး ကုသပေးပေမယ့် မရှိသူ နှိမ်းပါးသူတွေကို အလကားခွဲစိတ်ကုသပေးပေမယ့် သူ့အတွက် စီးပွားဥစ္စာတွေက ဒီရေအလား။

အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေလို ... သိန်းချီမယူပေမယ့် စုပါများတော့ တောင်းပြည့်ဆိုသလို ညီရဲမာန်မှာ ငွေကြေးဥစ္စာ တွေက အလိုလိုရလာခဲ့သည်။

သူဟာ လူငယ်ဆရာဝန်မို့ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးမလုပ်တတ် လေ လူနာတွေက ပိုပြီးအားကိုးလေ။

သူကလည်း ကျန်းမာရေးကောင်းသည့်လူငယ်မို့ လူနာ တွေနှင့် နေ့ရောညရောလုံးထွေးနေခဲ့သည်။

သည်နေ့လည်း မိုးမှမလင်းသေးခင် - ကုန်းလမ်းရေလမ်း များမှရောက်ရှိလာကြသည့် လူနာများနှင့်သူ့ဆေးခန်းမှာ ပြည့် ကျပ်လျှက်။ နံနက် ၆နာရီမှာသူနီးတော့ လူနာတွေကိုငုံကြည့်ပြီး သူ့အလျင်အမြန်ပင် ကိုယ်လက်သန့်ရှင်းရသည်။ ရေပါတစ်ခါ တည်း ချိုးလိုက်ရ၏။ နို့မို့ သူ့မှာရေချိုးချိန်ပင်ရတော့မည်မဟုတ်။

တပည့်ကျော်ပြင်ဆင်ပေးထားသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် ကြက်ဥကြော်နှစ်လုံး၊ ကိတ်မုန့်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်တို့ကို မိုက် ပြည့်အောင်စားသောက်လိုက်ပြီး ... သူ့အောက်ထပ်သို့ဆင်း လာခဲ့၏။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးချည်ချောပုဆိုးနှင့် ရှပ်လက်တို လည်ကတုံး အဖြူကိုဝတ်ဆင်ထားသည့် သူ့အသွင်က ခန့်ညားချောမွေ့နေသေး၏။

စမ်းသပ်ခန်းထဲသို့ သူဝင်လိုက်သည်နှင့်တပည့်ကျော်က လူနာ ၁၀ ယောက်ကိုတန်းစီသွင်းလိုက်သည်။ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ ကုလားထိုင်တွေနှင့် တန်းစီထိုင်နေကြပြီး တစ်ယောက်စီ တစ်ယောက်စီရှေ့တိုးပေကြသည်ပေါ့။

ပွဲဦးထွက်လူနာက အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိမည့် အလုပ်ကြမ်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ လူနာစောင့်က အသက်ဆယ်လေးငါးနှစ်လောက်ရှိမည့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။

“ဆရာ ... ကျွန်တော့်မျက်စိတစ်ဖက် မျက်ရည်ပူတွေ အမြဲကျတယ်၊ ကောင်းကောင်းမမြင်ရဘူး”

သူစမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်လိုက်တော့ ရေတိမ်၊ ကြာကြာထားလျှင် ပေါက်ထွက်ပြီးလုံးဝကွယ်သွားမှာပဲ။

“ကဲ ... ခင်ဗျားမျက်လုံးကရေတိမ်ပဲ၊ အခု အင်္ဂါနေ့မှာ ခွဲစိတ်စာရင်းတင်လိုက်မယ်”

“ဆ ... ဆရာ ... ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံ”

“ရတယ် ... ခင်ဗျား ဘယ်လောက်တတ်နိုင်မလဲ”

“နှစ် ... နှစ်သောင်းတော့ရှိပါတယ်ဆရာ ... ”

“ဟုတ်ပြီ ... နှစ်သောင်းလို့ရေးထားလိုက်မယ်၊ အင်္ဂါ

နေ့လာခွဲပေတော့ ... ”

ထိုလူနာမှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ နှစ်သောင်းလို့ရေးထားလိုက်ပြီး လိုအပ်သည့်မျက်စဉ်းဆေးတို့ကို သူပေးလိုက်သည်။ ကျသင့်ငွေက စမ်းသပ်ခန့်စစ်ထောင်နှင့် ဆေးဖိုးဝါးခန့်စစ်ထောင်။

သူလို အထူးကု မျက်လုံးစပျိုရှယ်လစ်က စမ်းသပ်ခန့်စစ်ထောင်ပဲယူလို့ တချို့ကပြုံးချင်ချင်။

ဒီမြို့မှာရှိသည့် အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေရဲ့ စမ်းသပ်ခဆိုတာကပင် အနည်းဆုံးငါးထောင်။ ညီရဲနောင်ကတော့ မိုးခါးရည်မသောက်ဘူးလို့ပဲပြောပြော လူနာတွေဆီမှ သွေးနှင့်မျက်ရည်ကိုညှစ်မယူချင်ပါပေ။

မျက်လုံးတစ်လုံးရဲ့ခွဲစိတ်ခကိုလည်း သူငါးသောင်းပဲယူပါသည်။ အဲဒီမှာ ဆေးဖိုးဝါးခနှင့်ပစ္စည်းကိရိယာဖိုးတွေ၊ ဝန်ဆောင်ခတွေရှိသေးသည်။

သူများတွေ၊ အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေ ဘယ်လောက်ယူတယ်ဆိုတာ သူ မစုံစမ်းပါ။ ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးခြင်းပါပဲ။ အလကားကုသသင့်သူကိုလည်း သူ ဖိတ်တဒါနအနေနှင့် ကုသခွဲစိတ်ပေးခဲ့သည်။

သည်တော့လည်း သူနာမည်က အချိန်တိုတိုနှင့်လူထု၏ ရင်ထဲသို့ တိုက်ရိုက်ရောက်သွားခဲ့လေသည်လားမသိ။

လာလိုက်ကြသည့်လူနာတွေဆိုတာ ... တစ်နေ့တစ်နေ့

အသက်ရှူဖို့တောင်အချိန်မရှိ။

ယခုလည်း သူတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စမ်းသပ် စစ်ဆေးပေးနေရင်းမှ ... နေ့လယ်တစ်နာရီသို့ပင်ရောက်ရှိခဲ့ချေပြီ။

ဝါသနာနှင့်အရင်းတည်ပြီး စေတနာနှင့်ကုသနေလို့သာ ဒီအလုပ်ကို သူ မငြီးငွေ့ရသည်။ တော်တော်ခက်သည့်အလုပ်ပါပဲ။

လူနာတွေကလည်း ရထားမိ၊ ကားမိ၊ သင်္ဘောမိအောင် ပြန်ချင်ကြသည်။ သို့သော် ... သူမတတ်နိုင်ပါ။ ထမင်းတစ်လုပ် နှစ်လုပ်လောက်တော့စားဦးမှ။

“ဖိုးတာရေ ... ဟိုအိမ်ထမင်းချိုင့်သွားယူဦး”

“သွားယူစရာမလိုဘူးဆရာ ... အဲဒီအိမ်က လာပို့ပြီ”

“ဟုတ်လား ... အားနာစရာကွာ ... ငါလည်းအစားတစ်လုပ်နဲ့ဖိစာကြောင်သလိုဖြစ်နေပြီ၊ မင်းလည်းမင်းဆိုင် သွားစားလိုက်ဦး၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲနော်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ကြည်နူးမနေကြနဲ့ဦး”

“အဟဲ ... ဟဲ ဆရာကလဲ”

ဖိုးတာကိုလည်း သူဆိုင်ကယ်တစ်စီးဝယ်ပေးထားသဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်။ လူနာတွေကိုတောင်းပန်ပြီး သူထမင်းစားဖို့ အပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

လှေကားထိပ်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထမင်းချိုင့်

ကိုင်ပြီးစောင့်နေတာတွေ့ရတော့ သူမျက်ခုံးပင့်သွားသည်။ ညိုမင်းကိုရဲ့ညှိမလေး။

“ကြာပြီလား ထားခဲ့ရောပေါ့ကွာ”

“ရပါတယ်ဆရာ ... ကျွန်မ ပြင်ပေးပါဦးမယ်”

“ဟာ ... အားနာစရာ၊ ထားခဲ့ ... ထားခဲ့ ဖိုးတာ လုပ်လိမ့်မယ်၊ ဆေးကြောပြီးလာပို့လိမ့်မယ်”

“ရှင်”

စတီးငါးဆင့်ချိုင့်ကိုကိုင်ပြီး ကောင်မလေးယောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေလျှင် ညီရဲနောင် ဖေဖေဝါဖြစ်သွား၏။ သူ့အိမ်က ဘာမှာလိုက်လို့ပါလိမ့်။

အပေါ်ထပ်မှ သံဘာဂျာတံခါးကိုသော့ဖွင့်ပြီး သူ ကောင်မလေးကိုလှမ်းကြည့်တော့ ထမင်းချိုင့်ကိုင်ကာဝင်လာခဲ့သည်။ နောက် ... မြင်နေရသည့်ထမင်းစား စားပွဲမှာ ပန်းကန်းများနှင့် လှပစွာထည့်သိုပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ အလုပ်လုပ်တာ သပ်ရပ်ပြီး စေတနာပါ၊ ပါ။

ထမင်းနှင့်ဟင်းများကလည်း ပူပူနွေးနွေး။ အချိုပွဲအဖြစ် သင်္ဘောသီးစိပ်၊ ရွှေငှက်ပျောသီးနှစ်လုံး။

သူထမင်းစားနေစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှရပ်ကြည့်ပြီး လိုအပ်တာလုပ်ကိုင်ပေးနေသေး၏။

သို့သော် သူမအသွင်က အထက်မှအမိန့်ကို တစ်သေ

မတိမ်း လိုက်နာနေသည့်ပုံစံ။ ဒါ ... ဒီလိုလုပ်ပေးဆိုလို့ လုပ်ပေးနေသည့်ပုံ။

ညီရဲနောင် သူမကို ဘာစကားမှပြောမနေတော့ဘဲ ထမင်း မြန်မြန်စားလိုက်သည်။ စားလို့ကောင်းပါသည်။ နောက် အချို့ပွဲ ဆက်စား။

“မနက်ဖြန် ဘာစားချင်သလဲ ... တဲ့”

တဲ့ ... ဆိုတော့ မေးခိုင်းလိုက်သည့်သဘောပေါ့။ သူ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“အဆင်ပြေသလိုသာလုပ်ပါ။ ဆရာ ချေးမများပါဘူး”

သူစားပြီးသည့်အခါ ကောင်မလေးက လျှင်မြန်စွာပင် ဆေးကြောသိမ်းဆည်းနေ၏။ ချက်ချင်းလိုပင်ပြီးစီးသွားသည် ပါပဲ။

အလုပ်လုပ်သည့်ရုံဘော့စက်ရုံ။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် ... ”

“မပြောချင်ဘူးလား”

“ပြောချင်ပါတယ် ... သက်ထားပျိုပါဆရာ”

“အေး ... ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

“မင်းကိုတင်တာ”

☆ စကားစာပေ ☆

“ရှင် ... ”

အချိန်မရတော့သည်မို့ ညီရဲနောင် အောက်ထပ်ဆင်းဖို့ ထရပ်လျှင် သူမက အရင်ပင်ချိုင့်ဆွဲပြီး ဆင်းသွားပါတော့သည်။

သနားစရာမိန်းမငယ်။ ညှိမင်းကိုပင် သူ့အိမ်မှာ နင်းပြား ဘဝမို့ ... သူ့ညီမလေး ဘယ်လိုဘယ်ပုံဆက်ဆံခံနေရသည် ဆိုတာ ညီရဲနောင်ရိပ်မိသည်။

ဒါ ... ကျွန်ုပ်တို့အဆင်မပြေတဲ့မြေပင်လေးပေါ့။

☆ စကားစာပေ ☆

ပြန်ရောက်တတ်တာ၊ ဒေါက်တာပူပူနွေးနွေးစားရအောင်လို့ပါ။
ကားနဲ့လာတာပဲနော်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

သင့်တော်ရဲ့လား မသင့်တော်ရဲ့လား ညီရဲနောင်တွေ့နေ
စဉ် ဒေါ်မြရွှေစင်၏အသံကိုထပ်ကြားရ၏။

“လာခဲ့ပါဆရာ ဆရာအပန်းမကြီးဘူးဆိုရင်ပေါ့၊ ကျွန်မ
တို့ဘက်ကတော့ တာဝန်မကြီးပါဘူး”

သူ သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“အားနာတာတစ်ခုပါပဲ အန်တီ ... ကျွန်တော် ... ”

“တော်ပြီ ဒေါက်တာ၊ အန်တီတို့ကိုဆွေမျိုးလိုသဘော
ထားရင် ထပ်မပြောပါနဲ့တော့”

ညီရဲနောင် ဒေါ်မြရွှေစင် သဘောကောင်းနေတာကို
ကြောက်မိပေမယ့် အခြေအနေအရ ညစာသွားစားရဦးမည်သာ။

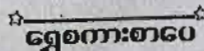
ညဦးပိုင်းမို့လူတွေကားတွေနှင့် စည်ကားနေဆဲမို့ ကားကို
ဖြည်းဖြည်းစွာမောင်းရင်း သူ အပန်းဖြေနေမိသည်။ တစ်နေ့လုံး

ဆေးခန်းထိုင်လိုက်၊ ဆေးရုံပြေးလိုက်နှင့်။

ဒေါ်မြရွှေစင်တို့တိုက်ထဲသို့ သူကားဝင်လိုက်လျှင် ညိုမင်း
ကိုလည်း ရောက်လာပေပြီ။ သူဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ရာ ညိုမင်း

ကိုလည်းရေချိုး၊ အဝတ်လဲပြီး သူ့ကိုထိုင်စောင့်နေတာတွေ့ရ
၏။

“ကြွပါဆရာ ... ကျွန်တော်လည်းစောင့်နေတာ”

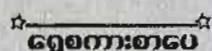
ည နာရီလောက်ထိ လူနာကလက်စမသတ်။ အားနာနာ
နှင့်ပင်ညီရဲနောင်ကြည့်ပေးနေရသည်။ နာရီခွဲလောက်မှာ လူနာ
ကုန်သွားလျှင် မြို့သားဖြစ်သည့်တပည့်လေးက သူ့အိမ်သို့သူပြန်
လစ်လေပြီ။

ညီရဲနောင် ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲရင်း ညနေ ၆နာရီ
လောက်က ဒေါ်မြရွှေစင်ဖုန်းဆက်တာကိုသတိရလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ... ညစာကို ဒေါက်တာဆေးခန်းပိတ်ချိန်
မှ အိမ်လာစားပါလား၊ ပူပူနွေးနွေးစားရအောင်၊ ထမင်းချိုင့်ဆိုရင်
အေးအေးကြီးစားနေရမှာ”

“ဟာ ... အန်တီ ကျွန်တော့်အတွက် အရမ်းအလုပ်ပို
သွားမှာပေါ့၊ နေပါစေ ... ထမင်းချိုင့်ပဲပို့ပေးပါ၊ ကျွန်တော့်
ဆေးခန်းပိတ်ချိန်က ည နာရီ၊ ၉နာရီဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

“ရပါတယ် အိမ်ကဒေါက်တာလည်း အဲဒီအချိန်ကျမှ

“အားနာလိုက်တာ ... ကိုညိုရယ်၊ ကဲလာ ကျွန်တော် တော့ဆာပြီ”

သူကပင် လောလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ ထမင်း စားခန်းထဲဝင်လာတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင့်ဝါရွှေစင်နှင့် ပွင့်လွှာ ရွှေစင်တို့စောင့်နေတာတွေ့ရ၏။

“အန်တီရော စားပြီးပြီလား”

“ဟုတ် ... ဝင့်တို့သားအမိတွေစားပြီးပြီ၊ ဆရာတို့ပဲကျန် တော့တာ၊ မာမီဟိုဘက်အိမ်ခဏသွားတယ်”

ညီရဲနောင်နှင့်ညိုမင်းကိုတို့ထမင်းစားနေကြစဉ် ... ဝင့်ဝါရွှေစင်က ညိုမင်းကိုကို ပြုရထည့်သိုပေးပြီး ပွင့်လွှာက ညီရဲနောင်ကိုလုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။ ညီရဲနောင်လက်ကာရပါသည်။

“နေပါစေ ပွင့်လွှာ ... ဆရာက ကိုယ့်ကိုဂရုစိုက်ရင် မနေတတ်တော့ဘူး၊ အနားမှာလူရှိရင်တောင်မစားတတ်တော့ ဘူး”

ခပ်ဘွင်းဘွင်းပြောလိုက်မှ ပွင့်လွှာရယ်မောပြီးနောက်ဆုတ် သွားခဲ့သည်။ ညိုမင်းကိုမှာ အရမ်းကိုသိသာနေသည့် ပွင့်လွှာ တို့သားအမိအတွက် ရှက်နေမိ၏။ ညိုမင်းကို ဝင့်ဝါကိုမေးလိုက် သည်။

“ဝင့် ညီမလေးရော သူထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ပြီးမှ မဝါနဲ့အတူစားလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... ဆာနေလိမ့်မှာပေါ့၊ ညီမလေးမှာအစာအိမ်ရှိ တယ်”

“အမလေး မောင်ရယ် ... လူတိုင်းမှာအစာအိမ်ရှိတာပါ ပဲ၊ ပူမနေပါနဲ့ရှင် သူတို့က အိုးသူကြီးတွေပါ။ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ် တော့ဖြေရှင်းတတ်မှာပေါ့”

ညိုမင်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသလို ညီရဲနောင်လည်း အခြေအနေသုံးသပ်မိပါသည်။ ကောင်မလေးအဖြစ်က ကျားရဲရာ ကြမ္မာမရှိသော၊ သူထမင်းစားရတာတောင်နင်ပါသည်။

ကြည့်ပါဦး ဇွနာရီထိုးတော့မယ်။ ခုချိန်ထိကောင်မလေး တွေထမင်းမစားရသေးဘူး။ ဒီအိမ်ဟာ ပေါက္ကရာဿမိုးလိုပဲ ရွာချင်သူအပေါ်ရွာပြီး မရွာချင်သူအပေါ်ကျ ဖိနှိပ်လွန်းတယ်။

“ဟင် ... ဆရာ အစားနည်းလှချေလား၊ စားမကောင်း ဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ... ကော်ပါပြီ မဝင့်ရယ်၊ ဒီထက်စားရ ရင် ... ဆရာမိုက်ရွှဲကြီးဖြစ်တော့မယ်”

ပွင့်လွှာရော ဝင့်ဝါပါ ရယ်မောလိုက်ကြပြီး မျက်နှာချိုချို လေးတွေနှင့်။

“ယောက်ျားတွေအတွက် အဆင်းထက်အချင်းကပိုအရေး ကြီးပါတယ်ဆရာရယ် ... ဆရာလို အထူးကုပါရဂူကြီးတွေဆို မည်းမည်းတူးတူး ဆရာဝန်မတွေ၊ သူပြုဆရာမတွေ၊ အပြင်က

မချောလေးတွေဆိုတာ ရိုက်သတ်လို့တောင်ကုန်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဆရာက ပြေတီဦးနဲ့တူပြီး၊ သဘောလည်းကောင်းတော့ ပိုတောင်စန်းပွင့်ဦးမယ်၊ ထမင်းဖိတ် ကျွေးချင်တဲ့ သမီးရှင်တွေဆိုတာ တိုကင်တောင်ယူထားရဦးမယ် နော်”

“ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ပွင့်လွှာပြောသလိုဆို ဆရာခိုလို ဘယ်လူပျိုကြီးဖြစ်နေလိမ့်မလဲ”

“ဒါကတော့ဆရာ ... ဆရာချေးများတာဖြစ်ပါလိမ့် မယ်၊ ရတာမလို လိုတာမရဆိုသလို ဆရာပေတံကရှည်လို့ဖြစ် လိမ့်မယ်”

ညီရဲနောင် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အချို့ပွဲနည်းနည်း စားပြီး နာရီကြည့်ကာထရပ်လိုက်ပါသည်။

“ပြန်တော့မယ် ကိုညို၊ စောစောအိပ်မှ မနက်ဖြန် လူနာ တွေ တစ်နေ့လုံးကြည့်ရဦး ညကျ မျက်စိတွေဆက်ခွဲရဦးမယ်”

ညီရဲနောင် ကြွားတာမဟုတ်ပါ။ တကယ်လည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်ပါလား။ ငွေကြေးကိစ္စကတော့တစ်ပိုင်းပေါ့။ သို့သော် ဝင့်ဝါမျက်စိမျက်နှာပျက်သွားရသည်။ သူ့ယောက်ျားကတော့ သာမန်ဆရာဝန်လေးမို့ ဂျီပီသိပ်မကောင်း။

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်လေးမှ ဆင်းရဲသားဆရာဝန်။ သို့သော် မောင်လည်း တစ်လကို ၄-၅သိန်းတော့ဝင်တာပါပဲ။

“ကဲ ခွင့်ပြုကြပါဦးဗျာ ... အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

ညီရဲနောင် အားလုံးနှုတ်ဆက်ပြီး ကားကို ဖြည်းညင်းစွာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ အဲ ... လမ်းထိပ်လောက်ရောက်မှ ထိုအိမ် မှာ ကိုယ့်ဟန်းဖုန်းကျန်ခဲ့တာ သတိရသဖြင့် သူ့ကားပြန်မလှည့် တော့ဘဲ လူချည်းလျှောက်လာခဲ့သည်။

ခြံပေါက်ဝလောက်မှာ ... အသံတွေခပ်တိုးတိုးကြားလိုက် ရသဖြင့် သူ ရပ်တန့်နားထောင်မိသည်။ အသံတွေက ခြံထောင့် အပင်အုပ်အုပ်ဘက်မှ ထွက်လာနေခြင်းသာ။

“ဟင် ... နင့်ကို နေ့လယ်စာ ဘယ်သူပို့ခိုင်းတာလဲ၊ အပေါ်တောင်တက်ပြီးပြုစုသေးတယ်ဆို၊ ဒါမျိုးကျ တတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့သမီးနဲ့ရည်ရွယ်ထားတာ နောက်ထမင်းချိုင့်သွားပို့ရင် သေမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ် ... မပွင့်လွှာက သွားပို့ဆို လို့ ကျွန်မသွားပို့ရတာပါ”

“မလိုချင်ဘူး သူသွားပို့လိမ့်မယ် ... ဘယ်နယ်တော် ခုတ်ရာတခြား ရှရာတလွဲ၊ နောက် ... ကျပ်ကျပ်သတိထား၊ အခုလည်း ငါပြောတာမကျေနပ်လို့ နင် ပန်းကန်ခွဲပစ်တာမဟုတ် လား ... ကဲဟယ် ကဲဟယ်”

“အား ... မတော်တဆဖြစ်တာပါ အန်တီရယ်၊ သတိထား

မလုပ်ရဲပါဘူး”

တဖျန်းဖျန်းရိုက်သံနှင့် ငိုယိုရှင်းပြသံတို့ကြောင့် ဒေါ်မြရွှေစင် ကောင်မလေးကိုနှိပ်စက်နေမှန်း ညီရဲနောင်သိလိုက်ရသည်။

သူ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး ဖုန်းမယူဖြစ်တော့။ နောက်နေ့မှ သွားယူတော့မည်။

ထို့အတူ ထိုအိမ်မှာ ထမင်းလခပေးမစားတော့ဖို့လည်း သူတစ်ထိုင်တည်းဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာ သက်ထားပျိုဆိုသည့် ကောင်မလေး၏ ထွက်ပေါက်ပိတ်နေသည့်ဘဝကိုပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ ဆေးခန်းသို့ ပွင့်လွှာကိုယ်တိုင်ကားနှင့်လာပြီး ဖုန်းကိုပြန်ပေးခဲ့သည်။

ကလေးတစ်ယောက်လိုချစ်စရာကောင်းအောင် ပြင်ဆင်လာသည့်ပွင့်လွှာအသွင်က ဘိုမရှုပ်ကလေးနယ်။ သည်တစ်ခါရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီရှည်အပြာနုလေးက ပေါင်လည်လောက်ထိရောက်ပြီး အောက်မှအသားကပ်ဘောင်းဘီအနက်နှင့်။

လူနာတွေများလွန်းလို့ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည့် ညီရဲနောင်မှာ သူ့ကိုညှော်ခံမအား။ မော့လည်းမကြည့်အား။ တစ်ချက်သာကြည့်ပြီး အားနာစကားဆိုရင်း ဖုန်းကိုလှမ်းယူလိုက်ရသည်။

“ဆောရီး ... ပွင့်လွှာ ဆရာ အလုပ်တွေများနေလို့လာမယူဖြစ်တာ”

“ရပါတယ်ဆရာ ... ပွင့်လွှာ ဘာကူညီရမလဲဟင်”

ဆရာဆေးခန်းမှာကူမယ်လေ၊ ပွင့်လွှာအားနေတယ်”

ပြုံးပြုံးလေးနှင့်ပြောတော့ ညီရဲနောင်အခက်တွေ့နေ၏။ သူ့ဆေးခန်းမှာ ဆေးပေးဖို့ လူနာသွင်းဖို့ ဘာညာစာရေးမ တစ်ယောက်တော့ရှိသင့်သည်ဆိုလျှင် ... သူ အလုပ်ပေးချင်တာ ဟိုကောင်မလေးကိုပါပဲ။

ညိုမင်းကို၏ညီမ မျက်နှာငယ်လေးကို အလုပ်ပေးချင်သည်။ သို့သော် ပွင့်လွှာကပြုံးပြုံးလေးနှင့်အတင်းတောင်းဆိုနေတော့ သူ့ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ။

မြန်မာပီပီ သူ့အားနာနေမိသည်။

“ပွင့်လွှာတို့လို သူဌေးသမီးတွေနဲ့မဖြစ်ပါဘူး။ ဆရာက လစာသိပ်မပေးနိုင်ဘူး။ တစ်လငါးသောင်းလောက်ပဲပေးနိုင်မှာ”

“ငွေကအရေးမကြီးပါဘူးဆရာရယ် ... ဆရာ တစ်ယောက်တည်းမနိုင်မနင်းတွေဖြစ်နေလို့ ကူညီချင်တာပါ။ ပွင့်လွှာလည်းအားနေတယ်လေ”

“ဒါဆို ပွင့်လွှာခဏပဲဝင်လုပ်မယ့်သဘောလား”

“ဆရာခိုင်းသလောက်လုပ်မှာပေါ့။တစ်သက်လုံးခိုင်းလည်းလုပ်ပေးမယ်လေ”

သူ ပွင့်လွှာနှင့်စကားနိုင်လုမပြောရဲတော့။ သူက မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဣန္ဒြေကြီးရင့်သူ။ အဲ ... အရှက်ကြီးသူ နှုတ်နည်းသူဆိုပါတော့။

ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ့်လူနာတွေကိုသာ တစ်ကမ္ဘာထင်သည်သူ။ ညီရဲနောင်သက်ပြင်းချက်လိုက်ရ၏။ ဒီလောက် တောင်းဆိုနေမှတော့ အလုပ်ပေးရတော့မှာပေါ့။

“ဒါဆိုလည်း ပွင့်လွှာလာလုပ်ကြည့်ပါ။ မကြိုက်ရင် ထွက်နိုင်တယ်၊ ပွင့်လွှာအပျော်တမ်းလုပ်ကြည့်ပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာရဲ့စာရေးမလုပ်ရင် အခုလိုဝတ်လို့မရဘူး။ ဣန္ဒြေရရ မြန်မာဝတ်စုံပဲဝတ်ရမယ် ... ”

“ဟင် ... ဆရာက ယူနီဖောင်းများသတ်မှတ်ဦးမှာလား”

ပွင့်လွှာငေါ့ပြောလိုက်ပေမယ့် ညီရဲနောင်စိတ်ကူးရသွားသည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ယူနီဖောင်းသတ်မှတ်မယ်၊ လုံချည်ပြောင်အရောင်တစ်ခုခုရွေး၊ အပေါ်အင်္ကျီကအဖြူ”

“ဆရာ ပွင့်လွှာကိုနောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အတည်ပြောတာ၊ ဒါမှစာရေးမမှန်းသိမယ်လေ၊ မဟုတ်ရင် ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်နေကြဦးမယ်”

“ထင်ထင်ပေါ့ဆရာရယ် ... ပွင့်လွှာကတော့ မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ရမယ်ဆိုလည်း တစ်နေ့တစ်ခုံမထပ်အောင်ဝတ်ရမှဖြစ်မှာ”

“မရဘူး ... ဆရာ့ဆီအလုပ်ဝင်ချင်ရင် ဆရာ့စည်းကမ်းအတိုင်းပဲ”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ညီရဲနောင် လူနာတွေကိုဆက်လက်

စမ်းသပ်နေခဲ့သည်။ ခွဲစိပ်ဖို့လိုအပ်သူများကိုလည်း အဆင်ပြေအောင်ပြောဆိုပြီး ရက်ချိန်းပေးရသည်။ သူစမ်းသပ်နေသည့် အဘိုးအိုကအတွင်းတိမ်၊ နှစ်ဖက်စလုံးမှာရှိပြီး ယခုအမြင်က ဝေဝေဝါးဝါး။

မျက်မှန်ရောင်းသည့်ကောင်မလေးနှင့် သူတပည့်က ကူညီပေးနေကြသည်။

“အဘ မျက်စိခွဲရမယ် ခွဲမလား”

“မခွဲချင်ဘူးဆရာလေးရယ်၊ မခွဲလို့မရဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေရေးကြေးရေးကြောင့်လား၊ အခက်အခဲရှိရင်ပြောပါ၊ မခွဲရင်တော့ တဖြည်းဖြည်းမြင်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

အဘိုးအိုနောက်မှာပါလာသည့် သားက ပျာပျာသလဲဝင်ပြောပါ၏။

“ခွဲပါမယ် ဆရာ၊ အဖေ ခွဲမှဖြစ်မှာပေါ့ အဖေရဲ့ ကျန်တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် မြင်မြင်ထင်ထင်ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

ခွဲဖို့ရက်ချိန်းပေးလိုက်ပြီး နောက်တစ်ယောက်ထပ်စစ်ဆေးနေစဉ် ပွင့်လွှာမကျေမနပ်နှင့်ပင်ပြန်သွားသည်။

ဩတ် ဟိုစဉ်ခါတုန်းကတော့ ညီရဲနောင်ဆိုတာ သာမန်ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။ ယခု အထူးကုဆရာဝန်ကြီးဘဝမှာတော့ သူဟာပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်။

နှင်းဆီခိုင်ကြီးကလည်း ဘယ်အပျိုကိုမှမျက်စိထဲမတိုး၊ ခေါင်းထဲမရောက်၊ ရင်ဘတ်ထဲမရောက်တော့ကာ ခံတွင်းပျက်နေသည့်လူမမာတစ်ယောက်ပမာ။

ကိုယ့်လူနာတွေကိုသာ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကုသစစ်ဆေးပေးရင်း အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်လာခဲ့ရတာ သူ့အသက်ပင်သုံးဆယ်ကျော်စ ပြုလာပါကော။

နေ့လယ်(၁၂)နာရီကျော်တော့ သူ့ဆေးခန်းရှေ့သို့ပွင့်လွှာ၏ကားရောက်လာမှ သူထမင်းချိုင့်ကိစ္စသတိရ၏။ ထမင်းချိုင့်ဆွဲလာသည့်ပွင့်လွှာ၏အသွင်က ဒီတစ်ခါတော့ မြန်မာဝတ်စုံဒေါ်နစ်မီးရောင် လှလှလေးနှင့်ရှင်းသန့်လှပလို့။

ညီရဲနောင်မှာ လူနာတွေကအများကြီးကျန်တုန်း။

ဆေးရုံပြေးပြီး ပြန်လာကတည်းက ဆက်ကြည့်ပေးနေရခြင်းပင်။ ပွင့်လွှာက ထမင်းချိုင့်ဆွဲပြီး စမ်းသပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့လျှင် ညီရဲနောင် ဖိုးတာကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဖိုးတာ ချိုင့်ယူထားလိုက်၊ အားနာလိုက်တာ ပွင့်လွှာရယ် အန်တိုကိုတောင်းပန်လိုက်ပါ၊ ဆရာ ကြိုသလိုပဲစားလိုက်တော့မယ်၊ တကူးတက လာပို့ရတာ အားနာလွန်းလို့သေတော့မယ်လို့”

“ဘယ်ရမလဲ ပွင့်လွှာက အားနေတာပဲ ဆရာ၊ လာပို့နိုင်ပါတယ်”

“နောက်နေ့အလုပ်ဝင်မှာဆို”

“ငါးသောင်းတန်အလုပ်ကြီးလား စဉ်းစားဦးမယ်၊ မာမို
အလိုကျ လုပ်ဖြစ်ဖို့တော့များပါတယ်လေ”

သည်တစ်ခါ အလိုက်တသိနှင့် ချက်ချင်းပင်ပြန်သွားခဲ့
သည်။ ထမင်းချိုင့်ကိစ္စတော့ အားနာပါးနာနှင့်ပင် ဒရွတ်တိုက်
ဆွဲနေပေဦးတော့မည်။

ညနေမှာ မင်းရွှေစင်လေးပြန်လာလျှင် သက်ထားပျို၏
မွန်းကျပ်နေသည့်စိတ်တွေ အလိုလိုပြေပျောက်သွားရ၏။ တစ်ဦး
တည်းသောတူလေး။ လူကြီးတွေ ဘယ်လိုပင်သွေးခွဲထားထား
ကလေးက သူမကိုနည်းနည်းခင်ချင်ချင်။

မီးဖိုထဲမှာအလုပ်တွေလုပ်နေရင်းမှ သက်ထားပျိုက နား
တစွင့်စွင့်။ သူမရဲ့တူကလေး မီးဖိုထဲ ဘယ်တော့ဝင်လာမလဲ။
သည်စဉ် မဝင့်ဝါ၏အသံကို ခပ်မာမာကြားလိုက်ရသည်။

“သက်ထားပျို ကလေးကိုလာဆော့ပေးလိုက်ဦး။ သားမှာ
တစ်နေ့လုံးညောင်းနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ၊ လာပါပြီ”

ကျန်ခဲ့သည့်အလုပ်တွေတစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးကို ပြီးမှလုပ်ရ
မည်။ လျှော်စရာအဝတ်တွေ၊ မီးပူတိုက်စရာအဝတ်တွေ နောက်
ဆေးစရာပန်းကန်တွေ၊ သည်လောက်ဖယ်ဆက်အောင်လုပ်နေရ

သည့်ကြားထဲမှမပြီးနိုင်တာ မဝါနေမကောင်းနေလို့ပါပဲ။

မဝါခမျာလည်း ပန်းဖျား၊ မောဖျားပေလားတောင်မသိ။
ဒါပေမယ့် နေမကောင်းသည့်ကြားမှ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေရတာ
ပဲ။

“မဝါ နားနားနေနေလုပ်နော်၊ သက်ထား ခုပဲပြန်လာမှာ
တူလေးနဲ့ဒီတစ်ချိန်ပဲတွေ့ရ စိတ်ချမ်းသာရလို့ပါ။ ခဏ မိနစ်
လောက်ပါနော် ပလိပ် ...”

ကလေး၏ကျန်းမာရေးအတွက် ကလေးကစားတာကို
အလိုက်သင့်လိုက်ကစားရမှာပါ။ တစ်နေ့လုံးမွန်းကျပ်စိမ်းနေသည့်
သူမ၏စိတ်ဒုက္ခ လူဒုက္ခများသည် တူလေးကိုပွေ့ချီဆော့ကစား
လစ်ရင်လစ်သလို ခိုးနမ်းခွင့်လေးရနေလို့သာ။

စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်၊ ဘောင်းဘီတိုနှင့်ဘောလုံးကိုခြေနှင့်
ထိန်းထားသည့် သားသားမင်းရွှေစင်အသွင်က တကယ့်ဘောလုံး
သမားစတိုင်ကြီးနယ်။ ရုပ်ကလည်းမူန်ကုပ်ကုပ်နှင့် အိုင်တင်
ကအပြည့်။

သက်ထားပျိုတောင်အနားမရောက်သေး။ သားသားက
ဘောလုံးကိုကန်ချင်ရာကန်ထည့်လိုက်ပေပြီ။ သူမမှာ သားနှင့်
အတူဘောလုံးမကစားတတ်သဖြင့် ကလေးကန်သမျှဘောလုံး
ကိုအပြေးလိုက်ဖမ်းပြီး ကလေးဆီပို့ပေးရတာ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျ
လေ၏။

သားကချွေးမထွက်ဘဲ သူမသာချွေးရွဲရသည့်ကစားနည်း
ပါပေ။

ဒါတောင် သားက ကြာနေလျှင်အော်သေး၏။

“သက်ထားပျို မြန်မြန်ကောက်ပေးလေ ကြာလိုက်တာ”

ကလေးကို သူမမေ အဘွားနှင့်အဒေါ်တို့က သင်ထား
ခြင်းပါပေ။ သက်ထားပျိုကို အန်တီလို့မခေါ်စေရ။

“အဲဒါ သားအဒေါ်မဟုတ်ဘူး ... သားသားအဒေါ်က
အန်တီလေးတစ်ယောက်တည်းရယ် မှတ်ထားနော်”

“ဒါဆို သားသားက ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“သက်ထားပျိုလို့ပဲခေါ်ပေါ့ သားသားရဲ့ ... သူနာမည်
သက်ထားပျိုပဲဟာ”

သူမမှာ ကိုယ်ဟာ ကလေးရဲ့အဒေါ်ဖြစ်ကြောင်းပင် ပြော
ခွင့်မသာ။ ယခုလည်းဘောလုံးကိုအပြေးကောက်ပြီး သားသားထံ
သို့ပြေးနေစဉ် ကလေးဘောလုံးကိုထားခဲ့ပြီး ဖွင့်ထားသော ခြံ
တံခါးမှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ပြေးသွားခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ ... သားသားရေ ... သားသား”

အမြဲတမ်း လွတ်လပ်စွာ မသွားမလာရသည့်ကလေးမို့
သန်းစွမ်းသည် ၄ နှစ်သားလေးဟာ ကဆုန်ပေါက်ပြီးပြေးလွှား
နေလိုက်တာ သက်ထားပျို ချက်ချင်းလိုက်မမီချေ။

“သားရေ ... အန်တီကိုစောင့်ပါဦး၊ သားရေမပြေးနဲ့”

ကလေးကိုအသံပြုရင်း - သက်ထားပျိုပြေးလိုက်နေခိုက် လမ်းထဲသို့ကားတစ်စီး အပြေးဝင်ရောက်လာခဲ့လျှင် သူမမျက်စိ တွေပြာခနဲဖြစ်သွားပြီး နေရာမှာ ဒူးတွေညွတ်ခွေကျသွားလေ သည်။

“ကျွဲ ... ကျွဲ”

ကားဘရိတ်ဖမ်းသံနှင့် လူသံများဆူဆူညံညံကြားထဲ ဝင့်ဝါ ရွှေစင်တို့သားအမိပါရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး - ကားနားမှာလဲကျသွား သည့် ကလေးကိုချီသူကချီ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာလဲကျရာမှ အူယား ဖားယားပြေးထလာခဲ့သည့် သက်ထားပျိုကို ဒေါ်မြရွှေစင်ကဆီးပြီး ထုရိုက်နေလေသည်။

“ဟင် - နင် ဒီလောက်တောင်ပေါ့ရသလား၊ ငါ့မြေးသာ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ နင့်ကိုအရှင်မထားဘူး”

“သူတမင်လုပ်တာဖြစ်မယ်မာမိ၊ သမီးတို့ကိုမနိုင်တိုင်း ကလေးကိုနှိပ်စက်တာ”

“မဟုတ်ရပါဘူးရှင် ... ဒါလည်း ကျွန်မတူလေးပါ၊ ကျွန်မတမင်လုပ်ပါ့မလားရှင်”

ဘေးမှလူတွေ သက်ထားပျိုကို ပါးတွေနားတွေရိုက်နေ သည့် ဒေါ်မြရွှေစင်တို့သားအမိတွေကို ဝိုင်းဆွဲကြ၊ ကားရှင်က လည်း ဟိုလူတောင်းပန်လိုက်၊ ဒီလူတောင်းပန်လိုက်နှင့်။

လူတွေအများကြီးဝိုင်းကြည့်နေကြသည်မို့ သက်ထားပျို

အရှက်တွေနှင့် တရှိန်ရှိန်လောင်မြိုက်လာခဲ့သည်။ သူမကို ကျွန် တစ်ယောက်လို ဝိုင်းပြီးနှိပ်စက်ချိုးဖဲ့နေကြသည့် ဝင့်ဝါရွှေစင်တို့ သားအမိတွေကို သက်ထားပျိုအလွန်အမင်းကြောက်လန့်သွားခဲ့ သည်။

ငါရောက်တာ ဆယ်ရက်လောက်ပေမယ့် ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဆယ်သက်၊ ဆယ်ကမ္ဘာလောက် ငရဲခံနေရတယ်လို့ခံစားနေရ တယ်။

နားခိုရာဆိုတာအာလဲ။

ငါ့ဘဝအတွက် ငါ့အစ်ကိုဟာ အရိပ်ကောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အရိပ်ဖြစ်မလာဘူး။

ငရဲမီးလို ပူလောင်လွန်းတဲ့ ဒီအိမ်ကိုငါမပြန်ချင်တော့ဘူး။

သူမကိုရိုက်နှက်၊ နှိပ်စက်ကြပြီး ကလေးကို အိမ်ထဲသို့ ချီခေါ်သွားကြရင်း ... ဒေါ်မြရွှေစင် သက်ထားပျိုကို လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုးခဲ့သည်။

“အလကားဆန်ကုန်မြေလေးမ၊ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ မိန်းမ၊ နင့်ကိုငါတို့အိမ်မှာထားလို့အပိုပဲ”

“သွား ... သွားချင်တဲ့နေရာ ထွက်သွား၊ ပြန်မလာနဲ့”

စကားအဖြစ်ပြောကြပေမယ့် သက်ထားပျို နာကြည်းမိပါ သည်။ သူမကိုခွေးတစ်ကောင်လို ရိုက်ပုတ်ကန်ကျောက်ခဲ့သည့် ထိုအိမ်သို့ သူမပြန်မသွားချင်တော့ပါ။

ကားတိုက်မလိုဖြစ်သွားခဲ့သည့်နေရာမှာ လူများရဲသွားကြတော့ သက်ထားပျိုလဲကျနေရာမှ ... ကြိုးထလိုက်သည်။ သူမဟာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်မို့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားလို့တော့မရ။

ငါဘယ်သွားရမလဲ ...။ ငါ့ဘဝအတွက် ဘယ်နေရာဟာ နားခိုရာဖြစ်မလဲ။ မိုက်ရှူးရဲဆန်လို့တော့မရဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်နေရင် ငါ့ဘဝစုတ်ပြတ်သပ်သွားလိမ့်မယ်။

သားလေးမှ ကားနှင့်မတိုက်မိဘဲ ကားနားမှာလဲကျသွားခြင်းဖြစ်ပြီး လူတွေဝိုင်းအော်ကြသောကြောင့် လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သက်ထားပျို နေရာမှ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ခေါင်းထဲမှာဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင်စဉ်းစားလိုက်တော့ ဈေးသွားရင်း လမ်းမှာမြင်ခဲ့ရသည့် သီလရှင်စာသင်တိုက်တစ်ခုကို သူမသတိရသွားသည်။

သီလရှင်ဘဝကူးပြောင်းလိုက်ရင်တော့ ငါ့ဘဝလုံခြုံမှုရမှာပဲ။ အေးချမ်းမှုရမှာပဲ။

စဉ်းစားလို့ရသွားသည့်အခါ စောစောက ညွတ်ခွေပုံကျတော့မတတ်ဖြစ်နေသည့် သက်ထားပျို၏ခြေလှမ်းများသွက်လက်လာခဲ့သည်။

ညနေ ၅ နာရီကျော်ပြီမို့ အိပ်တန်းပြန်ကျသည့်ငှက်တွေလို ... လူတွေလုပ်ငန်းခွင်မှ ပြန်လာကြသည့်ကြားထဲ သက်ထားပျို လွတ်လပ်စွာတိုးဝှေ့နေမိ၏။

သူမအသွင်က ဆင်းရဲသားပျံ့ကျတစ်ယောက်လို ခြေထောက်မှာလည်း ဖိနပ်မပါ။ ဝတ်ထားသည့်ချည်ထည်လေးများကလည်း လမ်းဘေးမှာလဲကျထားသည်မို့ ဖုန်တွေ သဲတွေနှင့်။

ဖိတ်ထဲမှာဝမ်းနည်း နာကြည်းထားသည်မို့ သက်ထားပျို၏မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်ပျောက်ဆုံးနေသည့် လူတစ်ယောက်နယ်။

မကြာမီ သီလရှင်စာသင်တိုက်ကြီးသို့ သက်ထားပျိုရောက်သွားခဲ့သည်။ ရတနာမွန်ဟူသည့် သီလရှင်စာသင်တိုက်ကြီးဟာ သူမအတွက်ဘူမိနတ်သန်လား။

သက်ထားပျို ကျောင်းထိုင်သီလရှင်ဆရာတော်ကြီးထံသို့ ရောက်သွားပြီး မျက်ရည်များနှင့် ရှိခိုးလိုက်သည်။

“တပည့်တော်မကို ကယ်ပါဆရာလေးဘုရား”

“ဘယ်လိုဒုက္ခတွေဖြစ်လာလို့လဲကွယ်”

“တပည့်တော်မှာ မိဘတွေဆုံးပါးကုန်ပါပြီ၊ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ အစ်ကိုဆီလာရောက်မှီခိုနေတော့လည်း အစ်ကိုဇနီးမိသားစုက နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းကြပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို သီလရှင်ဝတ်ခွင့်ပေးပါဆရာလေး ဘုရား”

ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဝမ်းနည်းလွန်းသဖြင့် သက်ထားပျို မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်နေကြစဉ် သီလရှင်ဆရာကြီးကတော့ သူမကို ကြင်နာသနားစွာနားထောင်၊ ကြည့်နေပေးခဲ့၏။ ပြီးမှ ညင်သာစွာမေးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးရဲ့အစ်ကိုက မိန်းကလေး အခုလိုထွက်လာတာကိုသိရဲ့လားကွယ်၊ စိတ်တွေပူနေမှာပေါ့”

“နောက်မှအကြောင်းကြားပါမယ်၊ တပည့်တော်ကို သူတို့စိတ်ပူမှာမဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ငြိမ်းအေးစွာဖြတ်သန်းပါရစေတော့ဘုရား”

“ဒကာမလေးက လူ့ဘဝကို တကယ်ပဲစိတ်ကုန်လို့လား၊ သာသနာ့ဘောင်ဆိုတာ လူတိုင်းဝတ်နိုင်ခဲ ကျင့်ကြံနိုင်ခဲပါတယ်ကွယ်”

သည်စဉ် ကျောင်းဝင်းထဲမှ လူဝတ်ကြောင်နှင့်မိန်းမပျိုလေး ၃ ယောက်ထွက်လာခဲ့ကြလျှင် သက်ထားပျို စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“သူတို့ကရော တပည့်တော့လိုပဲ ဒုက္ခသည်တွေပဲလား ဘုရား”

“ဆိုပါတော့ကွယ် ... လူ့ဘဝဆိုတာ ဒုက္ခဘုံကြီးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီမိန်းကလေးသုံးယောက်ကလည်း မိဘမဲ့လေးတွေပါ၊ ဆရာကြီးနဲ့ဆွေမျိုးနီးစပ်လေးတွေပါ၊ သာသနာ့ဘောင်

မှာ အထုံပါရမီမပါတော့လည်း သူတို့ဘဝကိုသူတို့လျှောက်နေကြတယ်”

“ဘယ်လိုလျှောက်တာလဲ ဘုရား”

“တစ်ယောက်ကကျောင်းဆရာမလေး၊ တစ်ယောက်က စတိုးဆိုင်မှာအကူစာရေး၊ တစ်ယောက်ကတော့ ဆေးဆိုင်မှာ အကူစာရေး လုပ်ကြတယ်”

“ဪ ... ”

“ဒကာမလေးရော ... သာသနာ့ဘောင်ဆိုတာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်ဖို့မကောင်းပါဘူးကွယ် ... လူဝတ်ကြောင်နဲ့ပဲ သာသနာ့ဘောင်ကို လေ့လာကြည့်ပါဦး”

“ဆရာလေးကျောင်းမှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးပါဘုရား၊ တပည့်တော် ဘဝကိုအေးချမ်းစွာဖြတ်ကျော်ပါရစေဘုရား”

“ခိုလှုံခွင့်ပေးပါတယ် ဒကာမလေး၊ သီလရှင်တော့ ချက်ချင်းမဝတ်ပါနဲ့ဦး၊ ဒကာမလေး ပညာတတ်သလား ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

“တပည့်တော်ဆယ်တန်းအောင်ပြီး အဝေးသင်ဒုတိယနှစ်ပြီးပါပြီဘုရား၊ ဒီတစ်နှစ်နေ့ခွင့်ရရင် ဘွဲ့ရပါပြီ”

“ကဲ ... အဲဒီမိန်းကလေး ၃ ယောက်နဲ့အတူလိုက်သွား၊ ကျောင်းမှာ ကူညီချက်ပြုတ်ရင်းနဲ့လောလောဆည် စိတ်ချမ်းသာအောင်နေလိုက်ပေါ့ကွယ်”

၇၆

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် ဆရာလေးဘုရား”

သက်ထားပျို သဘောကောင်း၊ စာနာတတ်သည့် ဘဝတူ
မိန်းကလေး ၃ ယောက်နှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ချွေးသိပ်ခွင့်ရခဲ့
သည်။

☆ ရွှေစကားစာပေ ☆

ည ရနာရီခွဲလောက်မှာ ညိုမင်းကို အိမ်ပြန်ရောက်လာ
တော့ ဒေါ်မြရွှေစင်နှင့် ဝင့်ဝါရွှေစင်တို့က ဆီးကြိုပြီးတိုင်ကြသည်။
ဝင့်ဝါရွှေစင်မှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့်။

“အမလေး မောင်ရယ် ... မောင့်သားလေး မသေကောင်း
မပျောက်ကောင်း၊ ဒီနေ့ကားတိုက်ခံရတော့မလို့”

“ဘယ်လို ... ဝင့်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ညိုမင်းကိုရေ ... အန်တီဆိုတာ
မျက်စိပြာသွားတာပဲ၊ ကားသမားလျင်လို့သာပေါ့ကွယ်၊ ကလေးနဲ့
ကားက တစ်လက်မတောင်မဝေးဘူး”

“ကလေးကို ဘယ်သူမှမကြည့်ကြဘူးလား”

“ကြည့်တယ်လေ၊ မောင့်ညိုမပေါ့ ဝင့်တို့ကိုမကျေနပ်လို့
ကလေးကို ကားတိုက်ခံရအောင် လုပ်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာ ... သူလည်းသူတူပဲ ... သေအောင်

☆ ရွှေစကားစာပေ ☆

လုပ်ပါ့မလား”

“အမလေး ... လုပ်တယ်၊ လုပ်တယ် ... မာမိဆူလိုက်တာနဲ့ ကလေးကိုလမ်းပေါ်ထွက်ချင်အောင် ဆွဲဆောင်ပြီး ကားဆီတွန်းပို့လိုက်တာ”

“ဟင် ... အခု သူဘယ်မှာ သားရောဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“သားကတော့လန့်ပြီးအိပ်သွားပြီ၊ ထမင်းလည်းမစားတော့ဘူး ကိုယ်လည်းပူနေလို့ ဝင့်ဆေးတိုက်သိပ်လိုက်ရတယ်၊ မောင့်ညီမကတော်တော်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲနော်၊ မောင့်ကိုလည်း စိတ်နာနေတယ်ထင်တယ်၊ သူမိဘတွေစောစောသေရတာ မောင့်ကိုဆေးကျောင်းပို့ရလို့တဲ့ ... မဝါကိုပြောနေသံကြားတယ်”

“အခု ... သူရော”

“သူ မာမိကိုပြန်ရန်တွေ၊ ဝင့်တို့ကိုပြန်ရန်တွေပြီး ထွက်သွားပြီ”

“ဘာ ... ဝင့်ကမတားလိုက်ဘူးလား၊ သူ ဒီမြို့ရောက်တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ အသိမရှိ၊ အကျွမ်းမရှိနဲ့”

“မပူပါနဲ့မောင်ရယ် သူ့ရွာသူပြန်မယ်လို့ပြောသွားပါတယ်၊ လာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်းလာတာ ... ပြန်တတ်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် မှောင်နေပြီလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီအချိန်မှာထွက်သွားရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်သလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မောင့်မျက်နှာကိုတော့ ထောက်ဖို့ကောင်းပါတယ် ဝင့်ရယ်”

ညိုမင်းကို ကို ဘယ်လိုပင်သွေးထိုးထိုး ညီမဖြစ်သူ မိုးချုပ်ကြီးထဲထွက်ခွာသွားပြီဆိုတော့ ညိုမင်းကို စိတ်ပူပင်သောကရောက်ရသည်။

ဝင့်ဝါရွှေစင် ပခုံးတွန့်ပြီးလက်နှစ်ဖက်ကိုဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ဝင့်ဘာတတ်နိုင်မလဲမောင် ... ကိုယ့်သားဖောနဲ့အရူးမီးဝိုင်းဖြစ်ရတာကတစ်မျိုး၊ သူထွက်သွားမယ်လည်းမထင်ဘူးလေ”

“မပူပါနဲ့ မောင်ညိုမင်းကို သူသဘောချိန်မီပါတယ်၊ သူ့ရွာ သူပြန်တတ်ပါတယ်၊ ဒီလိုမလီမ္မာတဲ့ရန်သူနဲ့တူတဲ့ ညီမမျိုးကို မွေးထားရတာ မြွေပွေးခါးပိုက်၊ ပိုက်ရသလိုပါပဲကွယ်၊ သူထိုက်နဲ့ သူသွားပါစေပေါ့”

ညိုမင်းကိုကို ဖျောင်းဖျော့မော့ကြပြီး အပြစ်ဟူသမျှကို သက်ထားပျိုပေါ်သို့တင်ပေးလိုက်ကြရာ ...

ပင်ပန်းလှပါပြီ။

သူမမှာ ဇက်ကြောတွေတက်၊ လက်တွေညောင်း တစ်နေ့ နှင့်ပင် ရှုံ့မဲ့နေရပေပြီ။

ညီရဲနောင် မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်မှီ ဆေးရုံမှာ အခြား ဆရာဝန်တွေလို တာဝန်အရမ်းမကြီး။ ဒါကြောင့် ဆေးခန်းမှာ ပိုပြီး အချိန်ပေးနိုင်သည်။

လူနာတွေကလည်း စူဠာသမ္ဘဝ၊ မဟာသမ္ဘဝနှင့် အမျိုး များတော်လေသလားမသိ။ တစ်နယ်လုံးမျက်စိလူနာတွေအများ အပြား။ ကုန်နိုင်တယ်ပဲမရှိ။ ကေန္တ ဆေးကုသစရိတ်သက်သာ လို့လည်းဖြစ်မည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီအထိ လူနာတွေလျော့သွားသည်မရှိဘဲ ထပ်ထပ်လာတော့ ပွင့်လွှာလက်အံသေချင်လာပြီ။

ချွေးစော်နံ၊ ဆေးစော်နံနေသည့် ပြည်သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ သူမအော်ဂလီဆန်လှပေပြီ။ သူမ _ ညီရဲနောင်၏ စမ်းသပ်ခန်း သို့ ဟန်းဖုန်းနှင့်လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“ဆရာ _ ပွင့်လွှာ ထမင်းဆာပြီ၊ ဆရာရော မစားသေးဘူးလား။ အိမ်ကထမင်းချိုင့်ပို့ထားပြီ”

“လူနာတွေက ရထားမိ၊ ကားမိပြန်ချင်ကြတာ၊ ဆရာ စစ်လိုက်ဦးမယ်”

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ပွင့်လွှာတော့အရမ်းဆာနေပြီ၊ ဆရာ

ရွှေစကားစာပေ

နောက်တစ်နေ့မှာ ညီရဲနောင်၏ဆေးခန်းသို့ ပွင့်လွှာရွှေစင် မြန်မာဝတ်စုံနှင့် ဆံထုံးလှလှလေးထုံးကာရောက်လာခဲ့သည်။ မြန်မာဝတ်စုံအပြာနုလေးမှာ ကော်နှင့်ကပ်ထားသလို ချပ်ရပ်နေသဖြင့် ပွင့်လွှာအသွင်က ပန်းပုရုပ်လို။

ညီရဲနောင်သက်ပြင်းချရသည်။ တောက်တဲ့လိုတော့ ကပ်နေပြီ။ ငါလည်းအားနာတာနဲ့ခါးပါရတော့မယ်။

ပွင့်လွှာရွှေစင်က ရှေ့ဘက်မှာ စာရင်းရေး၊ ဆေးပေး ငွေယူလုပ်ပေးရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီရဲနောင်အလုပ်သက်သာပါသည်။ သူက မျက်လုံးများကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ပေးရမည့် ဆေးရေးပေးလိုက်ရုံ။

သို့သော် မသက်သာသည်က ပွင့်လွှာရွှေစင် တစ်သက်လုံးက ပေါ်ကြော့နေလာခဲ့သည့်သူဌေးသမီးမို့ လူနာအယောက်လေးငါးဆယ်အတွက် စာရင်းရေးရ ဆေးပေးရ ငွေယူရတာ

ရွှေစကားစာပေ

ဖို့ထမင်းချိုင့်ထားခဲ့တယ် ပွင့်လွှာပြန်စားလိုက်မယ်”

ပြောပြီး ပွင့်လွှာ ကားသောလေးလှည့်ကာ ကိုယ့်ကား
ကိုယ်မောင်းပြီး ကျော့ကျော့လေးထွက်ခွာသွားလျှင် ညီရဲနောင်
ခေါင်းညိတ်ကျန်ခဲ့ရသည်။

အစကလည်း တစ်ယောက်တည်းပဲ။ အခုလည်း တစ်
ယောက်တည်းဆက်မှာပေါ့။ မဆန်းပါဘူး။ သို့သော် ပွင့်လွှာရွှေ
စင်ဟာ အပေါ်ယံရွှေမှုကြထားသည့် အတုအယောင်ဖြစ်ကြောင်း
လာလေသိလာလေဖြစ်ခဲ့သည်။

သီလရှင်စာသင်တိုက်မှာ စာသင်သားတစ်ရာကျော်ရှိပြီး
ကျောင်းတိုက်နှစ်တိုက်နှင့် ဧရပ်နှစ်ဆောင် ရှိပါသည်။ ဧရပ်
ဆိုပေမယ့်လည်း လုံလုံခြုံခြုံပါ။

ကျောင်းတိုက်၏ အောက်ထပ်အခန်းလေးတစ်ခုမှာ သက်
ထားပျိုတို့လေးယောက် အတူနေခွင့်ရခဲ့သည်။ သူမအတွက်
ငြိမ်းချမ်းသည့်ကာလများပါပဲ။

မြို့ကကြီးပေမယ့် အစ်ကိုညိုမင်းကိုကိုလည်း သူမမြင်နေ
ရပါသည်။ အစ်ကိုက သူမကိုလိုက်မရှာတာတော့ သက်ထားပျို
ဝမ်းနည်းခံစားရပါသည်။ အေးလေ သူမိန်းမက ဘယ်လိုပြော
ထားသလဲမှမသိတာ။

သက်ထားပျို အလုပ်ရှာရပါသည်။ သူမနှင့်ဘဝတူ မိန်း
ကလေးသုံးယောက်ကလည်း သူမအပေါ် စာနာကျည်ကြသည်။
မိန်းကလေးသုံးယောက်အမည်က ကေသီ၊ ဖြူစင်နှင့်နီလာ။
နာမည်ရှင်းရှင်းလေးတွေနှင့် စိတ်ထားဖြူစင်သည့်မိန်းကလေးများပဲ။

ပါပဲ။ ရုပ်ကလေးတွေက အချောစားကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ကြည့်ပျော်ရုံပျော်။

သီလရှင်စာသင်တိုက်မှာပဲ တစ်ရက်နှစ်ရက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း သက်ထားပျို အလုပ်အကိုင် စုံစမ်းရ၏။ သုံးရက်မြောက်မှာတော့ နီလာက သူမကို ဝမ်းသာအားရသတင်းပေးခဲ့သည်။

“သက်ထားရေ ... နင့်အတွက်အလုပ်လျှောက်ဖို့ တစ်နေရာရပြီ၊ နင်ရဖို့သေချာပါတယ်၊ နင်ကရပ်လည်း ချောတယ်၊ ဆယ်တန်းလည်းအောင်ပြီးသားလေ”

“ဘယ်မှာလဲဟင် ... ဘာအလုပ်မို့လဲ”

“ဟိုဟယ် ... မြို့လယ်က အထူးကုဆေးခန်းကြီးမှာ စာရေးမနှစ်ယောက်တောင်လိုတယ်တဲ့၊ ဆေးခန်းက အခုမှစဖွင့်ခါစဆိုပါတော့ လိုတဲ့အင်အားတွေဖြည့်နေတာ၊ ဆေးခန်းအသစ်လေ၊ ဘာတဲ့ နာမည်က ဖိဝကဆိုလား ... အေး ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“ဟင် ... ဆေးရုံ ဆေးခန်းတွေ အထူးကုဆေးခန်းတွေ ဒီမြို့မှာအများကြီးရှိတာပဲ ဒီကြားထဲကအထူးကုဆေးခန်းထပ်ဖွင့်မယ်ဟုတ်လား၊ ရူးနေလားပဲနော်”

“မရူးပါဘူးဟ ... အခုဖွင့်မှာကသူဌေးတွေ၊ ဆရာဝန်တွေကိုစည်းရုံးမလား၊ ပင်စင်စားဆရာဝန်တွေကိုပဲခန့်မလား၊ ဘယ်လိုလဲတော့ မသိဘူး၊ ဆေးခန်းက နေရာအကွက်အကွင်း

ကောင်းတယ်၊ ဝန်ဆောင်မှုတွေ စေတနာတွေပါကောင်းရင်တော့ဖြစ်လာမှာပေါ့၊ ငါတို့မြို့ကြီးက ကျောထောက်နောက်ခံနယ်တွေကျယ်တယ်လေ၊ လူဦးရေများရင် လူနာဦးရေလည်းများမှာပေါ့ ... အဲ နင်မနက်ဖြန်ဆက်ဆက်သွားလျှောက်ပေတော့၊ ရုပ်ချောတာနဲ့ကိုတန်းခန့်မှာ”

“မဆိုင်လိုက်တာ ... မင်းသမီးရွေးတာမှမဟုတ်ဘဲ နီလာရယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ ရပါစေလို့ငါဆုတောင်းပါတယ်၊ ဆရာလေးတို့ဆီမှာ ကပ်စားရတာ အားနာပါတယ်၊ ငါလည်းအလျှူငွေထည့်ချင်ပါတယ်”

အခြေအနေအရ သက်ထားပျိုက သူ့မှာဒေါက်ညိုမင်းကိုဆိုသည့် အစ်ကိုရှိကြောင်းပြောမထားပါ။ ဒါကလည်း အစ်ကိုသိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ။ ညီမတစ်ယောက်အပေါ် တာဝန်မဲ့သည့်အစ်ကိုဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ဖြစ်သည်။

လူဆိုတာ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမှာပါပင်။ သက်ထားပျို မညီသူအပေါ်မှ အာဃာတတွေ အငြိုးအတေးတွေ ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ မရှိတော့ပါ။

တရားရိပ်မှာခိုလှုံပြီး အရာရာကိုတရားသဘောနှင့်ပဲ ဆုံးဖြတ်လက်ခံပါတော့မည်။ သူမ ... မနက်ဖြန်ဆိုသည့်နေ့သစ်ကိုသာ ခွန်အားအပြည့် နှင့်ဖြူစင်စွာကြိုဆိုတော့သည်။

တကွ အရင်ပေးထားလိုက်ရသည်။

စာရေးမ အလုပ်ကိုပဲလာလျှောက်သူတွေက ဆယ့်ငါး
ယောက်လောက်ရှိသည်။ ခေတ်ကြီးကလည်း အလုပ်အကိုင်
ရှားပါးလွန်းသည်မို့။

သွက်သွက်လက်လက် ဖျတ်ဖျတ်လက်လက်ကောင်မလေး
များကိုကြည့်ပြီး သက်ထားပျိုအားလျော့ချင်ချင်။ သူမက စိတ်
သောကတွေဖိစီးခံရလွန်းလို့ လူကအရွယ်နှင့်မမျှအောင် အေးစက်
တည်ငြိမ်လွန်းခဲ့ပေပြီ။

သူမအရွယ်ဟာ သစ်ရွက်လှုပ်တာကို ရယ်တဲ့အရွယ်သာ
သာလေးပေမယ့် အပြုံးဆိုတာကို သက်ထားပျိုမေ့လျော့နေခဲ့ပြီ။

ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေတာ မဟုတ်ရပေမယ့်
လောကကြီးဟာ သက်ထားပျို၏မျက်စိထဲမှာ တရားရှုစရာ မြင်
ကွင်းတစ်ခုပမာ။

သည်နေ့လည်း ကျန်မိန်းကလေးများက ဝတ်စုံလှလှပပ
လေးများနှင့် ရောင်စုံလိပ်ပြာမလေးတွေလို လှနေပေမယ့် သူမ
ကတော့ တစ်ထည်ကောင်းဖြစ်သည့် မိတ်ကပ်ရောင်ပြောင်
လုံချည်အိအိလေးနှင့် ရင်စေ့လက်စကအဖြူ။

သူမ၏အမည်ကိုခေါ်သံကြားလိုက်တော့ စိတ်ကိုတင်းပြီး
သက်ထားပျို တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ဝင်သွားခဲ့သည်။

အခန်းထဲရှိ စားပွဲရှည်ကြီးတစ်ဘက်မှာထိုင်နေသူများက

ဖိဝက ဆိုတော့ ဘုရားရှင်လက်ထက်က သမားတော်ကြီး
ပေါ့။

အထူးကုဆေးခန်းသစ်ပီပီ သုံးထပ်အဆောက်အဦကြီးက
ခန့်ညားခမ်းနားနေခဲ့သည်။ ဒေါက်တာညီရဲနောင်၏ ဆေးခန်းက
နှစ်ထပ်တိုက်ဆိုပေမယ့် ဟိုကသာမန်။ ဒီတိုက်ကြီးကတော့
ဟည်းနေခဲ့သည်။

သက်ထားပျိုမှာ အင်တာဗျူးခေါ်မည့် မနက်ဆယ်နာရီ
တွင် ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် ဆေးခန်းသို့ရောက်ရှိလာခဲ့၏။ ဆေးခန်း
မှာ လိုအပ်သည့်ရာထူးအမျိုးမျိုးအတွက် လာလျှောက်ကြသည့်
လူအမျိုးမျိုးက အယောက်သုံးဆယ်လောက်ရှိမည်။

အင်တာဗျူးမည့်အခန်း၏ အပြင်ဘက်ထိုင်ခုံများမှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်ပြီး သက်ထားပျိုကိုယ့်အလှည့်ကို စောင့်နေရသည်။
အလုပ်လျှောက်လွှာကတော့ လိုအပ်သည့်အချက်အလက်များနှင့်

လေးယောက်တောင်။ ဆရာဝန်တွေလား။ သူဌေးတွေလား သူမမသိ။ ခန့်ညားချောမွေ့ကြတာတော့အမှန်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လေးဆယ်အရွယ်တွေ။

“လာ ... ထိုင် ... သက်ထားပျို ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ထိုလူကြီးမင်းများကလည်း သက်ထားပျိုကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုကြသည်။ ဆံပင်ရှည်ကို ဆံထုံးလှလှလေးထုံးပြီး စပယ်တစ်ကုံးကိုပန်ထားသည့် သူမအသွင်ကဆန်းဆန်းလှလှ။

မြင့်မားသောကိုယ်ဟန်၊ ဖွံ့ဖြိုးသောကောက်ကြောင်းက မြန်မာဝတ်စုံ၏အောက်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ မျက်နှာလေး အထူးလှပပြီးချစ်စဖွယ်၊ သနားကရုဏာသက်စဖွယ် ဖြစ်နေပုံက ဘာကြောင့်မသိ။

သူမဟာ - ဒုက္ခသည်လေးလား။ ဆံပင်ကိုအပြောင်သိမ်းထားပေမယ့် ... လှပသည့်နဖူးပြေပြေနှင့် ဆံယဉ်နုတွေတတွေ့ကြီးက အမြင်ဆန်းနေသလို ...

“ဒီထဲမှာပါတဲ့အချက်အလက်တွေတော့ ဖတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့်နေရပ်ဒေသက တောမှာဖြစ်နေတယ်၊ ဒီမြို့မှာလက်ရှိဘယ်မှာနေလဲ”

သက်ထားပျို ... လူရှိန်အောင်ညာမပြောချင်ပါ။ အမှန်အတိုင်းပဲ ...

“ကျွန်မ ... ရတနာမွန်သီလရှင် စာသင်တိုက်မှာ ကပ်နေရပါတယ်”

သူမ၏အသွေးအမွှေးနှင့်အလှအပက သာမန်ထက် ထူးကဲပြီးဝင်းပနေသောကြောင့် အင်တာဗျူးသူများ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ကျွန်မမှာမိဘတွေ မရှိတော့ပါဘူး ... ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတွေလည်းမရှိတော့ ... သီလရှင်ဆရာလေးတွေဆီမှာ ဖို့ခိုနေပါတယ်”

အင်တာဗျူးသူများ စကားမဆက်နိုင်ကြတော့။ ဒီတစ်ယောက်ကိုဖြင့် သူ့ဘဝလေးအဆင်ပြေအောင် အလုပ်ခန့်ကိုခန့်ရတော့မည်အဖြစ်။

ပြီး ... သူမကအထူးပင်လှပချောမောပြီး၊ သည်းခံစိတ်လည်းရှိပုံရသည်မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... ကဲ ဦးတို့ မင်းကို အလုပ်ခန့်လိုက်ပါပြီကွယ်၊ မနက်ဖြန်ကစပြီးအလုပ်ဝင်ပေတော့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

မျက်နှာလေးဝင်းပသွားပြီး သူမကလေးကျေးဇူးတင်ပုံပြလျှင် အင်တာဗျူးအဖွဲ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“လစာ ... တစ်လကိုငါးသောင်း၊ ဒီဆေးခန်းမှာနေချင်ရင်လည်း အခန်းတစ်ခန်းပေးမယ်”

“နေတာကရပါတယ်၊ ကျွန်မရတနာမွန်မှာပဲနေပါ့မယ်”

“တော်ကြာ သီလရှင်ဘဝကူးပြောင်းသွားလို့ ဝမ်းနည်းတဲ့သူတွေ ဝမ်းနည်းကုန်ကြဦးမယ်”

သက်ထားပျိုကိုစနေကြလျှင် သူမက မချီပြုံးလေးနှင့်။

“ကျွန်မစိတ်ကိုနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ဆရာလေးခွင့်ပြုတဲ့တစ်နေ့ တော့ဝတ်ဖြစ်မှာပါ”

“ကဲ ကဲ လူလောကကြီးက ဒီလောက်လည်းငြီးငွေ့စရာ မကောင်းပါဘူး မိန်းကလေးရယ် ... ဘဝရဲ့အနှစ်သာရကို ဆက်လက်ရှာဖွေကြည့်ပါဦး ... ”

သက်ထားပျိုအလှည့်ပြီးသဖြင့် ... ထွက်ခွာသွားတော့ အင်တာဗျူးနေကြသည့် ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ၊ ဦးဗသစ်နှင့် ဦးလွင်အောင်၊ ဦးလှိုင်ကြည်တို့ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

“တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ပုံလေးပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် သီလရှင်ကျောင်းမှာ နေရရှာတယ် ... တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေရှာပုံပဲ”

“ဇာတ်လမ်းတော့ရှိပုံပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့မဆိုင်ပါဘူးလေ”

“ဘာလဲ ဆိုင်လို့ရရင် ခင်ဗျားက ဆိုင်ချင်သေးလို့လား။ ခင်ဗျားမဟေသီကြီးက လွယ်တာမဟုတ်ဘူးနော် ... ဒီကိစ္စမျိုးဆို အမေဂျမ်းဝင်တာထက်ဆိုးမယ်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

ထိုလူတွေရယ်မောကြတော့ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ မနှစ်မြို့ဖြစ်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးခန်းဆိုတာ လူနာများရဲ့ အားကိုးရာ။ လူနာတွေအယုံအကြည်ရှိဖို့ သိက္ခာ၊ သမာဓိရှိရပေမည်။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီမှာ ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး၊ ဦးဗသစ်ဆိုတာ သူ့အစ်မ၏ယောက်ျားပေမို့ သည်ဆေးခန်းမှာ သူဝင်ပါကိုပါရပေမည်။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီဆိုတာ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်။ အသက်သုံးဆယ့်နှစ်ဆိုပေမယ့် သူကလူငယ်ဆန်သည်။ တည်ကြည်ပေမယ့်သွက်သည်။ မဟုတ်ဘွင်းဘွင်း၊ ဟုတ်ဘွင်းဘွင်း။ ဆံပင်ရှည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်၊ စပိုးရှပ်ရောင်စုံဖြင့် စမတ်ကျကျဝတ်ဆင်တတ်သူ။ ဆိုပါစို့၊ ဇာတ်လိုက်မင်းသားပုံပေါက်နေသည့်ဆရာဝန်ရယ်လို့။

သူတို့မြို့ဟာ တိုင်းမြို့၊ တိုင်းဆေးရုံပေမို့ ဆရာဝန် အထူးကုတွေ၊ ပါရဂူတွေ၊ ရိုးရိုးဆရာဝန်လေးတွေ အများအပြားရှိပါသည်။

သူလိုင်းနှင့်သူပေါ့။ သူ့နေရာနှင့်သူ။ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီဆိုတာလည်း ဆေးရုံမှာစုပါဆရာဝန်ပါပဲ... ။ ရုပ်၊ ပညာ၊ စေတနာ၊ စတိုင်၊ အကုန်ပြည့်စုံသည်။

၉

ကြယ်စင်မြူးဝေ

ဒေါက်တာညီရဲနောင်ကိုလည်း သူမျက်မှန်းတန်းမိသည်။
သူနှင့်ရွယ်တူလောက်ရှိပေမယ့် သူ့စတိုင်က ရှေးမင်းသားစတိုင်
အထူးတည်ကြည်ပြီး စတန့်ကလည်း ထွင်သေး၏။

လူနာတစ်ယောက်ကို အပြင်က ရမ်းကုဆရာဝန်လောက်
တောင်ပိုက်ဆံမယူ။ အလကားကုတော့ အလကားဆရာဝန်ပေါ့။

သူကတော့ငွေကိုငမ်းငမ်းတက်မကိုးကွယ်ပေမယ့် ယူသင့်
ယူထိုက်တာကိုယူရမည်။ စေတနာပါပါနှင့် လုပ်ကိုင်ကုသပေး
မည်။ ရော့ ပတ္တမြား ... ရော့ နဂါးပေါ့။ ကိုယ့်ပညာကိုယ်မှ
တန်ဖိုးထားလျှင် မည်သူကတန်ဖိုးထားမှာလဲ။ မရှိဆင်းရဲသူ
ကိုတော့ သူလည်း သမားပီပီစေတနာထားပါသည်။

သို့သော် သူဦးစီးမည့်ဆေးခန်းမှာ မှန်မှန်ကန်ကန် မျှမျှ
တတဖြစ်ဖို့တော့ သူတာဝန်ယူရပါမည်။

ယခု တစ်ခုတိုးပြီးစဉ်းစားမိတာက သူ့လူသုံးယောက်
မိန်းမပြဿနာကင်းရှင်းဖို့လည်း သူ့မှာ သတိပေးထိန်းကျောင်းရ
ပေဦးတော့မည်။

ရွှေစကားစာပေ

ညီရဲနောင်၏ဆေးခန်းသို့ ပွင့်လွှာတစ်ရက်ပဲလာပြီးအလုပ်
ဆင်းသည်မို့ သူပြီးမိပါသည်။ သူဌေးသမီးပီပီ ပွင့်လွှာအလုပ်ကို
လက်ကြောတင်းအောင်မလုပ်နိုင်။

သည်အခါ သူ့စိတ်ထဲမှာသတိရမိသူမှာ ... ညိုမင်းကို
၏ ညီမလေးပါပေ။ နာမည်တောင်ကောင်းကောင်းမမှတ်မိပေ
မယ့် သူလေးကို ညီရဲနောင်စေတနာရှိပါသည်။

အိမ်မှာ အလုပ်တွေကြိုးလုပ်ရပြီး အဆူအမာန်ခံနေရရှာ
သည့်မျက်နှာငယ်မလေးကို သူ့ဆွေနှုတ်ကယ်တင်ချင်ပါသည်။

သည်တော့ ... လူနာတွေကိုကြည့်နေရင်းမှ သူ့ပွင့်လွှာ
တို့အိမ်သို့ ဟန်းဖုန်းနှင့်ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ”

တစ်ဘက်မှပွင့်လွှာနှင့်တန်းတိုးသဖြင့် သူဝမ်းသာရသေး
၏။ သူ့မာမိနှင့်တိုးလျှင်မလွယ်။

ရွှေစကားစာပေ

“ပွင့်လွှာမလာတော့ဘူးလား၊ ဒီမှာလူနာတွေမနိုင်မနင်း ဖြစ်နေပြီ”

“မလာတော့ဘူးဆရာ၊ ထမင်းပဲပို့ပေးမယ်”

“ကားနဲ့ပို့ရတော့ ပွင့်လွှာကိုက်ပါဦးမလား”

“ဒီမှာပွင့်လွှာ ... ဆရာကိုကူဖို့ ပွင့်လွှာမလာနိုင်ဘူးဆို ရင်လည်း ကိုညိုညီမလေးကိုလွှတ်လိုက်စမ်းပါ။ မနေ့ကပွင့်လွှာ ကူတော့ ဆရာတော်တော်အလုပ်ဖြစ်တယ်၊ သက်သာတယ် လေ”

တဖက်မှပွင့်လွှာ၏အသံခေတ္တတိတ်သွားပြီးမှ ...

“သက်ထားပျိုမရှိတော့ဘူး ဆရာ၊ သူ့ရွာသူပြန်သွားပြီ”

“ဟင် ... သူ့မှာမိဘတွေ ဆွေမျိုးတွေမရှိတော့ဘူးဆို”

“ဒါပေမယ့် ရည်းစားတွေ ဘာတွေတော့ရှိမှာပေါ့ဆရာ၊ ဒီအရွယ်ရောက်မှတော့ အပြီးပေါက်ရောပေါ့”

“ကိုညိုလည်း ဆရာကိုဘာမှမပြောဖူးပါလား၊ သူမသိဘူး လား”

“လူတစ်ယောက်လုံးပြန်တာ သူ့အစ်ကိုမသိဘဲနေပါ့ မလား၊ ဆရာကလည်း ... ဘာလဲတွေ့ချင်လို့လား၊ တွေ့ချင် လိုက်ခေါ်ပေါ့ဆရာ ... လမ်းညွှန်လိုက်မယ်လေ”

“မတွေ့ချင်ပါဘူး ကဲ ... ဒါပဲနော်”

တိစနဲဖြတ်ချပြီး ညီရဲနောင် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ဘုရင့်

နောင်ဖောင်ဖျက်သလို အစ်ကိုမျက်နှာတစ်ရွာထင်ပြီးလိုက်လာ သည့် ကောင်မလေး။ ပြဿနာတစ်ခုခုနှင့်အိမ်မှထွက်သွားရတာ လား။ ဒါမှမဟုတ်တကယ်ပဲရွာကို ပြန်ဆုတ်ပြေးသွားတာလား။ စိတ်မကောင်းပေမယ့် ညီရဲနောင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက် လုပ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

နှင့် ရင်စေ့အဖြူ။ သူမက အစ်ကိုအိမ်မှ လူချည်းဆင်းခဲ့ရသူမို့ သည်တစ်စုံတောင်နီလာတဲ့ အကူအညီနှင့်အထည်ဆိုင်မှ အကြွေး ယူချုပ်ထားရတာပါ။

ကျော်ခန့်ညီ၏တာဝန်က သည်ဆေးခန်းမှာ မနက်ပိုင်း၊ နေ့လယ်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း ထိုင်ပေးရသည်။ သူက ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်းမဖွင့်။

သူဆေးခန်းထိုင်သည် အချိန်တွေအမီ သက်ထားပျို အလုပ်ဝင်ပေးရသည်။ နောက် ... သူဆေးခန်းထိုင်ချိန်မဟုတ် တော့လည်း ဆေးခန်းမှာ လိုအပ်တာတွေလုပ်ပေးရပါသည်။

မနက် ၇ နာရီမှစပြီး သူဆေးခန်းထိုင်တော့ သူ့စမ်းသပ် ခန်းရှေ့မှာ ... မိတ်ကပ်ရောင်ကောင်မလေးကို လန်းဆန်းစွာ တွေ့လိုက်ရ၏။ သည်တစ်ခါ ဆံပင်ကိုရိုးရိုးလေးပဲ သိုးမွေးကွင်း တစ်ခုနှင့်စည်းချထား၏။

သူကလူသွက်ပီပီ ပြုံးပြလိုက်တော့ ကောင်မလေးပုံစံက အိုးတို့အနီးတန်း။

မနက် ၉ နာရီလောက်မှာ တစ်ခါဖြတ်ပြီး သူဆေးရုံသွားဖို့ ပြင်တော့ ကောင်မလေးက အဆင်ပြေအောင်ဆောင်ရွက်ပေး ခဲ့သည်။

ကျော်ခန့်ညီ ကားနှင့်ဆေးရုံသွားရသည်။ သူကဆေးရုံမှာ လည်းအလုပ်များပါသည်။ ဆေးရုံမှာရွေးတလုံးလုံးနှင့် လုပ်ကိုင်

ဖိဝကဆေးခန်း။

ဖွင့်ခါစမို့ အထူးအစီအစဉ်အဖြစ် ငွေကြေးများလျှော့ယူ သဖြင့် လူနာများပါသည်။ ပြီး ရောဂါအစုံကို အဆင်ပြေအောင် ကုသပေးသည်မဟုတ်ပါလား။

အထူးကုတွေ ပါရဂူတွေနှင့်။ စပါယ်ရှယ်လစ်တွေနှင့် စပါယ်ရှယ်ကုသပေးသည်မို့ လူနာတွေ အားကိုးကြပါသည်။

တချို့ ငွေပေါသုပီပီ ဆေးရုံမှာထက် ဆေးခန်းမှာ တက် ရောက်ကုသကြသည်။ ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းမို့ ဝန်ဆောင်မှုတွေက ကျေနပ်ဖွယ်ရှိရပေသည်။

သက်ထားပျိုက ကျော်ခန့်ညီ၏စာရေးမပါ။ ဒေါက်တာ ကျော်ခန့်ညီဟာလည်း လူကြိုက်များသည့်ဆရာဝန်မို့ လူနာများ ပါသည်။

သက်ထားပျို သည်နေ့လည်း မိတ်ကပ်ရောင်လုံချည်လေး

ရွှေစကားစာပေ

ရွှေစကားစာပေ

ဆောင်ရွက်ပြီးမှ နေ့လယ် ၁၂နာရီတွင် ဆေးခန်းသို့ တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

သူ့အတွက် ထမင်းချိုင့်ကို မမက ဆေးခန်းသို့ပို့ပေးထား ပြီးသား။ သူမိဘများက ရန်ကုန်ကပါ။ မမတစ်ယောက် သည်မြို့ သား ဦးဗလသစ်နှင့်ရပြီး ရောက်နေရသည်။

ယခုတော့ အတော်ပါပဲ။ သူသည်မြို့သို့ပြောင်းလာခဲ့ရ သည့်အခါ အစစအရာရာ အဆင်ပြောသွားရသည်။ သူက ကား ယူလာခဲ့ပြီး နေတော့ မမတို့၏တစ်ခုသောတိုက်ခန်းမှာ စားတော့ လည်းအလျဉ်းသင့်သလို။

အများအားဖြင့် မမအိမ်မှာသွားစားဖြစ်၏။ ကျော်ခန့်ညီ နှင့်ပြချင်သည့် လူနာတွေက ဆယ်ယောက်လောက်ရှိသဖြင့် သူစမ်းသပ်စစ်ဆေးရသည်။ နောက် ခွဲဖို့လိုသူကို ရက်ချိန်းပေး ရ၏။ သူမှာ လူနာတွေရှင်းသွားတော့ နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲ။

သူထမင်းစားဖို့ချိုင့်ကို သက်ထားပျိုက ထမင်းစားခန်းမှာ ပြင်ဆင်ပေးလျှင် ...

“မင်းရော စားပြီးပြီလား”

“ကျွန်မပြီးမှစားမယ် ဒေါက်တာစားနှင့်ပါ”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... အတူစားကြမယ်လား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ သူစိမ်းတွေနဲ့အတူတူမစားတတ် ဘူး”

“သေဟဲ့ ငါ့တူမကတော့ပြောချလိုက်တာပဲ”

“ဆောရီးပါ ဒေါက်တာ ဟို ... ဒေါက်တာ စားပါ။ ဒေါက်တာဆေးရုံပြန်သွားရဦးမှာ”

“ရတယ် ... လာပါ ငါတစ်ယောက်တည်းဘယ်ကုန် အောင်စားနိုင်မလဲ၊ အတူစားကြတာပေါ့၊ သွား ညည်းထမင်းချိုင့် သွားယူ”

သက်ထားပျိုအခက်ကြုံရသည်။ သူမ ထမင်းချိုင့်က ဘာဟင်းမှရှိတာမဟုတ်။ ထမင်းဖြူလေးတစ်ချိုင့်၊ ဘဲဥပြုတ်လေး ကို လေးစိတ်စိတ်ပြီး ဆားဖြူးထားတာတစ်ချိုင့်။

ကျော်ခန့်ညီက မလှုပ်ဘဲ နေရာမှာကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွား သည့် သက်ထားပျို၏ထမင်းချိုင့်ကို ကိုယ်တိုင်သွားယူလာပြီး ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင် ... ”

ဒီလိုထမင်းဟင်းမျိုးကို သူတစ်ခါမှမကြုံဖူးသဖြင့် ဟင်း မကောင်းလို့ရှက်နေသည့် သက်ထားပျိုကို သူတော်တော်သနား သွားမိသည်။

“ဆောရီးကလေးရယ် ... ငါမသိတတ်သလိုဖြစ်သွား တယ်”

“ရပါတယ်၊ ဒေါက်တာက ရွှေဇွန်းကိုက်ပြီးမွေးဖွား လာတာပါ။ ဒီလို လူလောကအကြောင်းဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ငါ့ကိုယ်ငါ လူ့လောကအကြောင်းသိလှပြီမှတ်နေတာ၊
ငါမသိသေးတာတွေအများကြီးပါလား”

သက်ထားပျို ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်လေးကိုပြန်ဆင့်နေရင်း
မချိုပြီးလေးဖြင့် ငြိမ်သက်နေလျှင် ကျော်ခန့်ညီ ထမင်းဆက်မစား
နိုင်တော့။

ဆင်အိပ်ရာဆိတ်နှိုးတာလား။ မဟုတ်သေးပါဘူး ဒီလို
နေရာမှာ ဘယ်လိုစားပုံသုံးရမှာလဲ။

“ညည်းဆက်စားလိုက်တော့ ... ဆရာ မနက်ကခွဲခန်း
အထွက်မှာ လူနာရှင်တွေကျွေးတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်စားခဲ့လို့ရင်ပြည့်
နေပြီ”

ထမင်းပွဲကိုထားခဲ့ပြီး သူ့ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ကောက်ယူကာ
ကားဆီသို့ထွက်ခဲ့၏။ ဆေးရုံသို့ပြန်သွားမည်။

“ဟာ ဒေါက်တာ ... ဒေါက်တာ”

နောက်မှအော်ကျန်ခဲ့သည့် ကောင်မလေးကို သူထားခဲ့
သည်။ သက်ထားပျိုမှာလည်း သူဌေးဦးဗလသစ်၏ယောက်ဖ
ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ၏ ထမင်းပွဲကိုဆက်မစားရဲပါ။

ထမင်းပွဲကိုချိုင့်ဆင့်ပြန်သိမ်းပြီး စားပွဲပေါ်မှာထားလိုက်
သည်။ နောက် ... ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ကိုယ်ဖွင့်ကာ အမြန်ဆုံး
နှုန်းနှင့်စားပစ်နေတုန်း ထမင်းစားပွဲသို့ဦးဗသစ်ဝင်ရောက်လာခဲ့
ပြန်သည်။

သူကတော့ စီးပွားရေးသမားပီပီ အားလုံးနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်း
ဝင်လွယ်အောင် ဆက်ဆံရေးကောင်းပါသည်။ အသက်လေး
ဆယ်ခန့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့်သူဌေးရုပ်ပီပီ ဖြူဖြူချောချောသန့်သန့်။

ဘောင်းဘီရှည်ပုံကျကျ၊ ရုပ်အင်္ကျီလက်စကလှလှတွေက
ဈေးတွေဘယ်လောက်ကြီးမည်မသိ။ ရှင်းသန့်နေသည့်လူ။

“ဟား ... ဘာတွေတစ်ယောက်ထဲကြိတ်စားနေတာလဲ
ဟေ့”

သူကတော့ သိသိနှင့်သူမကို လာပြီးငုံကြည့်သည်။ ကျော်
ခန့်ညီလို စိတ်မကောင်းတော့မဖြစ်။ ဒီထမင်း၊ ဒီဟင်းကို ဒီလို
ကောင်မလေးစားနေတာ အဆန်မှမဟုတ်ဘဲ။

“ကိုခန့်ချိုင့်ထဲ ဟင်းတွေမကျန်ဘူးလား၊ ယူစားလေ
မှန်း ... ”

ပြောပြီး သူက ကျော်ခန့်ညီထမင်းချိုင့်ထဲမှ ဟင်းများကို
ယူထည့်ပေးနေလျှင် သက်ထားပျိုလက်တကာကာနှင့်။

“နေပါစေ ဦး ... ကျွန်မကုန်းသားရေသားမစားလို့ပါ”

“ဟေ ... ကြကြဖန်ဖန် ကဲ ... ကုန်းသားရေသားမစား
ဘူးဆိုတော့ ညည်းစားနေတဲ့ဘဲဥက ဘယ်သတ္တဝါကပေါက်တာ
လဲ၊ ဘာလဲ ဘဲက ကုန်းနေရေနေစပ်ကြား သတ္တဝါမို့လား”

ဦးဗသစ်ပြောလိုက်လျှင် သက်ထားပျိုဆင်ခြေမတတ်တော့
ပါ။ သူထည့်ပေးသည့် ပုစွန်တုပ်တစ်ကောင်နှင့်ကြက်သားကြော်

၁၀၂

ကြယ်စင်မြူးဝေ

တစ်ပိုင်းကို စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်အိလည်လည်ကြည့်နေစဉ် သူက သူမခေါင်းကို ပွတ်ခဲ့ပြီးအပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

“အားမနာပါနဲ့ တို့တွေက တစ်လေ့ထဲစီး၊ တစ်ခရီးတည်း သွားနေကြသူတွေပါ။ ကဲ စားစား ကိုယ်ကတော့ အိမ်ပြန်ပြီး မိန်းမမျက်နှာကြည့်စားရမှထမင်းစားလို့ဝင်တာ”

သက်ထားပျိုတွေမိပါသည်။ နောက် _ ကိုယ့်စားပွဲလေး မှာပဲ ထမင်းကိုဖြစ်သလိုစားနှင့်တော့မည်ဟု ... ။

ရွှေစကားစာပေ

ဒေါက်တာညီရဲနောင် ...

သည်နေ့ဟာ သူ့ဆေးခန်းရဲ့ခွဲစိတ်ရက်။ တစ်ပတ်မှာတစ် ရက်ခွဲပေးသည့်အခါ သူကဝန်ထမ်းမို့ နေ့ဘက်မှာမအား။ လူနာ တွေကြည့်ပေးရသည်ဆိုတော့ ညဘက်မှာမှခွဲဖြစ်သည်။

ည ၇ နာရီလောက်မှ လူနာရှိသရွေ့ခွဲစိတ်ပေးလိုက်ရတာ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးလင်းသည်အထိ။

အလုပ်လောဘကြီးတာ ငွေလောဘကြီးတာမဟုတ်ရပေ မယ့် အချိန်မီမခွဲလျှင် ဒုက္ခရောက်နိုင်သည့် ရေတိမ်၊ အတွင်းတိမ် များနှင့် မျက်လုံးကိုက်သူ၊ ယောင်ရမ်းသူ မျက်စိဝေဒနာရှင်များ ကလည်း ကုန်နိုင်သည်မရှိ။

သည်တော့ လူနာတွေအဆင်ပြေအောင် သူ့မှာညလုံး ပေါက် ခွဲပေးဖြစ်ရသည်။

သည်ည ခွဲပေးရမှာနှစ်ဆယ့်တစ်ယောက်။ မိုးလင်းသူ့

ရွှေစကားစာပေ

မှာပါပဲ။ သူ့မှာ ခွဲစိပ်ရာတွင်ကူညီသည် သူနာပြုဆရာမတွေ လည်းရှိပါသည်။

ဆရာမတွေကို စပါယ်ရှယ်ကြေးနှင့်ကူညီခိုင်းရသည်။ သူ လက်အောက် သူဌာနမှဆရာမလေးတွေ။ အားလုံး စုစုပေါင်း သုံးယောက်။ နှစ်ယောက်က သွေးပေါင်ချိန် မျက်တောင်ညှပ် မျက်စဉ်းခပ်။ လိုအပ်တာအားလုံးလုပ်ပေးပြီး တစ်ယောက်က တော့ သူ့ခွဲစိပ်ရမှာကူညီရသည်။

သည်အခါ ... သူ ဒေါက်တာညိုမင်းကို၏ညီမလေးကို သတိရမိသည်။ သူလေးကို သူနာပြုအကူသင်တန်း ၃ လ လောက်တက်ခိုင်းပြီး သူ့အနားမှာ အလုပ်သင်ပေးရင်းခိုင်းလျှင် အဆင်ပြေသွားမှာပဲ။

ရွာပြန်သွားတယ်ဆိုတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ ရွာပြန်ရောက် လျှင်ရော အဆင်ပြေပါ့မလား။ မိဘဆွေမျိုးမရှိဘဲ နေလို့ရပါ့ မလား။

သူ ကောင်မလေးကို ဘာကြောင့် သတိရနေမှန်းမသိ။ ရင်မှာစူးစူးနစ်နစ်သတိရသည်မဟုတ်ပေမယ့် မျက်နှာညှိုးညှိုး လေးနှင့် ကောင်မလေးကို သူ့အဆင်ပြေစေချင်ပါသည်။

တစ်နေ့လောက်တော့ ညိုမင်းကိုနှင့် ဆွေးနွေးပြီးပြန်ခေါ် ခိုင်းဦးမှပါပဲ။

ယခုအခါ သူလည်းဒေါ်မြရွှေစင်တို့ထံမှာ ထမင်းမစားဖြစ်

တော့ပါ။ ထမင်းဆိုင်မှာပင်ပြန်စားပြီး သူတို့ထံမှာ မစားဖြစ် တော့။

ဒေါ်မြရွှေစင်က လိမ္မာပါသည်။ စိတ်ဆိုးဟန်မပြ။ ပွင့်လွှာ ရွှေစင်ကိုသာ အကြောင်းတစ်မျိုးမျိုးနှင့်သူ့ဆေးခန်းသို့ လွှတ်တတ် သည်။

သူ နေ့လယ်က ဦးဗသစ် သူ့ထံရောက်လာခဲ့တာကို သွားပြီး သတိရမိပြန်သည်။ ကိစ္စက သူတို့ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဇီဝကမ္မာ အချိန်လေးတစ်ချိန်ပေးပြီး ထိုင်ပေးဖို့ပါပဲ။

“ဆရာသိတဲ့အတိုင်း ... ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ မျက်စိ ဆိုရင် လူနာတွေက ဆရာမှဆရာလေး၊ ငွေရှိတဲ့လူတွေက ဆရာ ကို သဘောကျပေမယ့် ဆရာဝန်ဆောင်မှုတွေက အထူးကု ဆေးခန်းကြီးတွေလို စပါယ်ရှယ်မပေးနိုင်တော့ ဆရာလည်း အဆင်ပြေ သူတို့လည်းအဆင်ပြေအောင် ကျွန်တော်ဆေးခန်းမှာ လည်း တစ်ပတ်တစ်ရက် တစ်ခါခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ပေးပါ။ ခွဲစိပ်ပေးပါ ဆရာ၊ ဆရာမနစ်နာစေရပါဘူး”

“လုပ်ပါဆရာရယ် ... ကျွန်တော်အထူးကုဆေးခန်းကြီးက အဖက်ဖက်ကပြည့်စုံပေမယ့် မျက်စိအတွက်လိုအပ်နေလို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာ ... လူနာတွေအတွက် နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ်ခဲ့သွားပေးပါ”

လူနာတွေအတွက်ဆိုပြီး သူကိုယ်ကျိုးအတွက်တောင်းဆို

နေသည့် ဦးဗသစ်ကို ဒေါက်တာညီရဲနောင် သွေးအေးစွာပင် ငြင်းဆိုခဲ့သည်။

“ဆောရီးဗျာ ... မျက်စိအထူးကုတွေရှိပါသေးတယ်၊ သူတို့နဲ့ဆက်သွယ်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မျက်စိနဲ့ပတ်သက်လာရင် ဆေးခန်းမှာရော၊ ဆေးရုံမှာပါ ရာနှုန်းပြည့်တာဝန်ယူပေးနေတော့ လူနာတွေအတွက်လုံလောက်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော့်အထူးကု ဆေးခန်းက ဆေးရုံအသေးစားတစ်ခုပါပဲ၊ လူနာတွေအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ဝန်ဆောင်မှုတွေလည်း ပေးနိုင်ပါတယ်၊ အထူးကုဆရာဝန်တွေလည်း စုံအောင်အချိန်ပိုင်းနဲ့လာထိုင်ပေး ကြပါတယ်၊ သူတို့လို ဆရာလည်းအချိန်လေးတစ်ချိန်ထိုင်ပေးပါ ဗျာ၊ တစ်ပတ်မှာတစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ်၊ နာရီဝက်ပဲထိုင်ထိုင်ပါဆရာ၊ ဆရာရယ် ... လူနာဆိုတာ ဆင်းရဲမှလူနာမဟုတ်ပါဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့လူတွေကိုရော လစ်လျူရှုတော့မလို့လားဗျာ”

“ဆရာဆေးခန်းက ဆင်းရဲသားပြည်သူလူထုတွေနဲ့ပြည် ညပ်နေတော့ ပစ္စည်းရှိလူတန်းစားတွေမတိုးသာ၊ မတိုးချင်ဖြစ်နေ ရတယ်၊ သူတို့အတွက်လည်း နည်းနည်းလောက် စဉ်းစားပေး ပါဆရာ”

“ပစ္စည်းရှိလူတွေက ငွေပေါပါတယ်ဗျာ၊ မန္တလေးသွား ကုမလား ... ဒါမဟုတ် ... ရန်ကုန်ဆင်းကုမလားရပါတယ်၊

ကျွန်တော် စဉ်းစားတာ လုပ်သားပြည်သူတစ်ရပ်လုံးအတွက် ပါပဲ”

“အပြတ်တော့မစဉ်းစားပါနဲ့ဆရာ ... နည်းနည်းတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက်ပဲပေးပါ၊ ချက်ချင်းအဖြေမပေးလိုက်ပါနဲ့ ဦးဗျာ”

စီးပွားရေးသမားပီပီ အကျိုးအကြောင်းတွေပြောနေပြီး သူ့ဘက်ပါအောင်ဆွဲဆောင်သောအခါ ဒေါက်တာညီရဲနောင်ပြီး လိုက်ချင်ပါသည်။

ဝန်ဆောင်မှုကောင်းကောင်းနှင့် လူနာတွေဆီမှ သိန်းချီပြီး ယူမည့် ဝိသမသားတွေ၏ စီးပွားရေးစားကျက်ထဲမှာ ညီရဲနောင် တတတ်တအားဝင်ပြီး အားမပေးချင်ပါ။

သူ့မှာခံယူချက်ရှိပြီးသား။

မသိလို့မမြင်သူ။

မရှိလို့မမြင်သူမဖြစ်စေရ။

မျက်စိရောဂါဖြစ်ပြီး ငွေမရှိလို့မျက်စိကွယ်သွားရသူ -

မျက်စိရောဂါဖြစ်မှန်းမသိလို့ မျက်စိကွယ်သွားရသူတွေ မရှိစေချင်ပါ။

လူဆိုတာအများအကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ရင်း ကိုယ့် အကျိုးအတွက်လည်းရလာတာပါပဲ။

သူ နယ်တွေလှည့်ကာ ဆေးကုသရေးအဖွဲ့တွေနှင့် အလ

ကားကုသ၊ ခွဲစိပ်မှုတွေမှာလည်း တတ်ကြွစွာပါဝင်လုပ်ဆောင်မြဲ။

ဒါကြောင့်များ ပြည်သူလူထု၏ ရင်ဘတ်ထဲသို့သူ့နာမည် ရောက်ရှိပြီး ယခုလိုလူနာတွေမချီမဆန္ဒများနေရတာလားမသိ။

“ကျွန်မ အစ်မကြီး ရန်ကုန်အထူးကုဆေးခန်းမှာ မျက်စိ သွားခွဲတာ ၆ သိန်းလောက်ကုန်တယ်ဆရာ၊ ဒါတောင်လွန်ခဲ့တဲ့ ၃ နှစ်လောက်က ... အခု ဆရာကမျက်စိတစ်လုံး ငါးသောင်းနဲ့ခွဲ ပေးတော့ မည်သူမဆို ကုသနိုင်တာပေါ့ ... ကျေးဇူးကြီးလှပါ တယ် ဆရာရယ် ... ”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပြောဆိုကျေးဇူးတင်နေကြသည့် လူနာ အဘွားအိုတို့၏ စေတနာစကားသံတွေကို သူယစ်မူးသည်။ မြတ်နိုးပါသည်။

သူ့အလိုဖြင့် ၅ သောင်းတောင်မယူချင်ပါ။ သို့သော် မဖြစ် မနေဝန်ဆောင်မှုတွေက လိုအပ်သေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ဆေး၊ ပစ္စည်းကိရိယာ၊ နောက် ... အကူသူနာပြုတွေ လိုအပ်သည်။

ညနေစာ တို့ခန့်နီး၊ ဆိတ်ခန့်နီးစားလိုက်ပြီး ရောဂါတိ မြစ်ကမ်းနားတစ်လျှောက် ကားမောင်းရင်းလေညင်းခံဖို့ သူဆုံး ဖြတ်လိုက်သည်။

မြစ်ကမ်းနားမှာလေညင်းခံ၊ အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလေး ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်လောက်တော့လုပ်ဦးမှပါပဲ။

စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို အလုပ်တွေတရပ်လုပ်လွန်းလို့ သူ ဦးနှောက်တွေ၊ သူ့အဆုတ်တွေ၊ သူ့နှလုံးသားတွေ ငြီးစိစိဖြစ်နေ သမျှ ...

သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သည့် မြစ်ဖြတ်လေကို သူ နာရီဝက် လောက်ထိ ရှူလိုက်မည်။ ဒါအကောင်းဆုံးလေ့ကျင့်ခန်းပါပဲ။

ယခုပင် ၆ နာရီခွဲတော့မည်မို့ ၇ နာရီမှာအလုပ်စတင်နိုင် ဖို့အတွက် သူ့မှာအားသစ်တွေလိုအပ်သည်။

ဆေးခန်းရှေ့မှ ကားနှင့်လျှောခနဲထွက်လာခဲ့တော့ စောင့် နေသည့်လူနာတွေက ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ အားလုံးကိုသူပြုံး ပြီးကတိပေးခဲ့သည်။

“ကိစ္စရှိလို့နော်၊ ကျွန်တော် ၇ နာရီမှာအလုပ်စတင်မှာ ပါ။ အဲဒီမှာ မျက်စိခွဲပြီးရင်း၊ လိုက်နာရမယ့်စည်းကမ်းချက်တွေ ခွဲနေစဉ်လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေကို ရှင်းပြထားတဲ့ ခွေရှိတယ်၊ မိုးတာဖွင့်ပြလိမ့်မယ်”

မိုးတာ ခွဲစိပ်မည့်လူနာများကို ခွေဖွင့်ပြပြီး၊ ဆရာမတွေက လိုအပ်တာတွေကိုလုပ်ကိုင်ပေးနေကြတုန်း ... မြစ်ကမ်းနားလမ်း သို့ သူ့ကားကိုဦးတည်ခဲ့သည်။

မြစ်ကမ်းနားမှာဓာတ်မီးတိုင်တွေက ခပ်ကြူကြူ။ မီးရောင် မလင်းတလင်းပေမို့ နေဝင်ရီတရောအချိန်နှင့် မြစ်ပြင်က သူမ တူအောင်လှပနက်နဲနေခဲ့သည်။

သူ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေ
တုန်း မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် ကြိမ်ခြင်းလေးကိုဆွဲခါ ခပ်
သုတ်သုတ်လျှောက်လှမ်းနေတာ မြင်လိုက်ရသည်။

သည်ဘက်တွေမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ သီလရှင်ကျောင်း
တွေရှိတတ်ပြီး လူကလည်းပြတ်လှသည်။ သူ ... ကြည့်နေတုန်း
အမူးသမားနှစ်ယောက် ကောင်မလေးအနားကပ်သွားတာ မြင်
လိုက်ရသဖြင့် မျက်စိဆရာဝန်ကြီး အမြင်မတော်တော့ပေ။

သူနှင့်နည်းနည်းလှမ်းပြီး လူသွားလူလာကလည်းပြတ်နေ
သဖြင့် အမူးသမားများအတင့်ရဲတာဖြစ်မည်။

သူ ... ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဟီးရီးဝင်လုပ်စရာမလိုပါ။ ကား
ထဲပြန်ဝင်ပြီး ကားကို ထိုအနားသို့ ဖြည်းဖြည်းမောင်းသွား ဟွန်း
တီးပေးလိုက်ရုံနှင့် အမူးသမားနှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်။

ကောင်မလေးက ... သည်တော့မှ သူ့လမ်းသူ့ဆက်
လျှောက်လေသည်။ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။ ကျေးဇူးတင်ပုံ
လည်းမပြ။ ကြောက်ရွံ့ပုံလည်းမပြ။

မိန်းမကောင်းလား။ မိန်းမဆိုးလား။ ကားမီရောင်ထဲမှာ
မိတ်ကပ်ရောင်လုံချည်၊ အင်္ကျီရင်စေ့အဖြူလေးနှင့် မိန်းကလေး၏
ကိုယ်ဟန်နှင့်ကောက်ကြောင်းက အယုံစား။

ဇာတ်လမ်းလုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ပေမယ့်ဒီကောင်မလေး
ဘာလဲ ... ဘယ်လဲဆိုတာတော့ သူသိချင်သဖြင့် ကားကိုကျော်

ဖြတ်မောင်းပြီး ... မိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့-
“ဟင် ...”

သူ့ခေါင်းတွေချာချာလည်သွား၏။ ထိုကောင်မလေးဟာ
ညိုမင်းကိုရဲ့ညီမလေး ...

သူ့ကားတံခနဲရပ်သွားပြီး ကားပေါ်မှလျင်မြန်စွာဆင်းလိုက်
သည်။

“မင်း ... ညိုမင်းကို ညီမလေး”

ကောင်မလေးရဲ့ရုပ်ကမထိတရီ။ ဘုရားရေ သူ့ကိုပါ ရော
ပြီးစိတ်နာနေတာလား။

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွာ ရွာပြန်သွားတယ်ဆို၊ ရွာက
ဘယ်တုန်းကပြန်လာတာလဲ၊ အခုဘယ်မှာနေတာလဲ ဘယ်ကို
သွားမလို့လဲ”

ကိုယ့်ညီမလေးကိုပြန်တွေ့သလို ညီရဲနောင်စိုးရိမ်တကြီး
မေးမိလျှင် သက်ထားပျို မဲ့ပြီးနှင့်တုန့်ပြန်သည်။

“ဆရာက ကျွန်မနာမည်ကိုတောင်မသိဘဲနဲ့ ကျွန်မကို
စိတ်ပူချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်ပါပြီ။ ကဲ ဆရာသွားစရာရှိတဲ့လမ်း
ကိုသွားပါ။ ကျွန်မကိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပြောပြီး ... နှုတ်ပင်မဆက်ဘဲ ကောင်မလေးခပ်မော့
မော့သွားနေလျှင် သူမ လူတွေကိုစိတ်နာနေကြောင်း သူ မမြင်

ဘဲ သိလိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်တာ ဒေါ်မြရွှေစင်ပြဿနာရှာလို့ ထွက်သွားရသည့် ကောင်မလေးဟာ ဒေါ်မြရွှေစင်တို့သားအမိတွေနှင့် ပုလဲနံ့ပသင့် သည့် သူ့ကိုပါရောပြီးစိတ်နာနေတာဖြစ်ရမည်။

သူမေးလို့တော့ ဖြေမည့်ပုံမပေါ်ချေ။ ထို့အတူ သူမပုံစံက ညိုမင်းကိုတို့နှင့်နေပုံလည်းမရ။ သူမ ဘယ်မှာနေသလဲ ဘာလုပ် သလဲဆိုတာသိဖို့ သူစုံစမ်းကြည့်ရမည်။

ဒီလို ... ချောချောနုနု မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် ပရမ်းပတာဖြစ်သွားမှာ၊ ဘဝပျက်သွားမှာတော့ အစ်ကိုတစ် ယောက်လိုပင် သူစိုးရိမ်ပါသည်။

သည်တော့ ... ခပ်မှောင်မှောင်လမ်းပေါ်မှာလျှောက်သွား နေသည့် ကောင်မလေး၏နောက်သို့ သူကားနှင့်ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

လမ်းဆုံးတော့ ရွာတွေ့ချေပြီ။ ကောင်မလေးနေတာ “ရတနာမွန်” သီလရှင်စာသင်တိုက်။ သူ့ရင်ထဲ တစ်ချက်တော့ စိတ်အေးရသည်။ သီလရှင် သူတော်စင်တွေရဲ့ အရိပ်မှာခိုလှုံနေ သူမို့ မဟုတ်တာတော့ အဖြစ်ခံမည်မထင်။

ကောင်မလေး ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်တာလဲ။ သူမ ဝတ် ထားတာယူနီဖောင်းလား။ ဘယ်စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံက ယူနီဖောင်း လဲ။

ကောင်မလေးနေတာကို သိလိုက်ရပေမယ့် ညီရဲနောင် ရင်ထဲမကောင်းနိုင်။ အချိန်မရှိ၊ အချိန်ရှိ ... ဒီလိုပဲသွားလာနေ ရရင် အမှူးသမားတွေ မသူတော်တွေ စောင့်ပြီးနှောင့်ယှက်နိုင် သည်။

အိုလေ ... ငါနဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ သည်လိုတွေးပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာပေါ့မသွားပါ။ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး စိုးရိမ်သော ကတွေနှင့် လေးလံနေရတာဘာကြောင့်လဲ။

သို့သော် ... ကောင်မလေးပြောသလို နာမည်တောင် မသိတော့တာလည်း ဆိုးပါသည်။ သီလရှင်စာသင်တိုက်မှ ကား ပြန်လှည့်လာပြီး သူ နောက်တစ်နေ့ကျမှ ဆက်စုံစမ်းဖို့ ဆုံး ဖြတ်ရသည်။

ဆေးခန်းသို့ပြန်လာခဲ့ရပေမယ့် ... သူ့စိတ်တွေ သီလရှင် စာသင်တိုက်မှာ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

ဘယ်စတိုးဆိုင်း၊ ဘယ်စက်ရုံ၊ ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေတာလဲ။

ဖိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကားကိုဖြည်းညင်းစွာမောင်းနေစဉ် မနေ့က ယူနီဖောင်းလေးနှင့်ပင် ကောင်မလေးကို မြစ်ကမ်းနားမှာတွေ့လိုက်ရသည်။ သည်လမ်းမှ အလုပ်သွားတာဖြစ်ရမည်။

ညီရဲနောင်ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကားမောင်းပြီး ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ခဲ့သည်။

“ဪ ... ”

ဖိစက်အထူးကုဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရမှ ကောင်မလေး ... သည်ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ဝင်နေကြောင်း ညီရဲနောင်သိလိုက်ရသည်။

ငါနောက်ကျသွားပြီ၊ ကောင်မလေးကို ငါအလုပ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားပေမယ့် သူက ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီ။

လူချမ်းသာတို့၏ လောင်းရိပ်အောက်မှာ ကောင်မလေး ဘဝ လှပပါ့မလား။ သာမန်ထက်ထူးခြားလှပသည့် ကောင်မလေးကို မြင်သူတိုင်းနှစ်သက်ကြမှာပဲ။

သမင်ပျိုမလေးရေ ...

မင်းရဲလှပတဲ့ဦးချိုကြောင့် မဆိုးတွေရဲမြားချက်မှာ မင်းက ဆုံးသွားရမှာ ငါမမြင်ချင်ဘူး။

ငါ ... ဘယ်လိုကယ်ထုတ်ရမှာလဲ။

ရွှေစကားစာပေ

မနက် ၇ နာရီကျမှ ခွဲစိတ်မှုတွေပြီးသွားတော့ သူ့မှာအိပ်ချိန်ပင်မရှိတော့။ လူကနုံးပြီး ... ကြောင်ချင်ချင်။

“ဖိုးတာ ... ဒီမနက် ဆေးခန်းပိတ်လိုက်ကွာ”

“ဟာ ... ဆရာ ... လူနာတွေ အပြင်မှာပြည်နေပြီ”

“ပြည်ပေမယ့် မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ နေ့လယ်နဲ့ညနေ ပဲကြည့်ပေးနိုင်တော့မယ် ... မင်းပဲ ရှင်းပြ တောင်းပန်လိုက်တော့”

သူ ... ကားထဲဝင်လိုက်တော့ ဖိုးတာ၏မေးခွန်းတွေက အတွဲလိုက်။

“ဆရာ ဘယ်မှာသွားအိပ်မလို့လဲ”

“မင်းလျှာမရှည်နဲ့ ... ”

သူ ... ကားမောင်းပြီးထွက်ခဲ့တာက ရတနာမွန်သီလရှင် စာသင်တိုက်သို့ပါ။ ကောင်မလေး ... အလုပ်များသွားပြီလား။

ရွှေစကားစာပေ

ဖိဝကဆေးခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေပေမယ့် သူ့ ကားကိုလူတွေသိနိုင်သည်မို့ ညီရဲနောင်နောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ပြင်ဆဲ ဦးဗသစ်၏ကား သူ့အနားသို့ရောက်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ဝမ်းသာအားရဆင်းလာပြီး ဖိတ်ခေါ်သည် ကြောင့် သူ့ဆေးခန်းထဲဝင်ရသည်။

“ဟာ ... ဆရာဖိဝကကိုလာကြည့်တာလား ... ဝန် ဆောင်မှုကောင်းပြီး ဈေးနှုန်းလည်းချိုတော့ လူနာတွေများပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ စက်မျိုးစုံနဲ့ရောဂါမျိုးစုံစစ်ဆေး ပေးပြီး ကုလည်းကုသပေးနိုင်တော့ အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အထဲကိုဝင်ပြီးလေ့လာပါဦးဆရာ၊ ခွဲစိတ် ခန်းတွေ၊ လူနာခန်းတွေ၊ စမ်းသပ်ခန်းတွေနဲ့ စနစ်တကျဖွဲ့စည်း ထားပါတယ်”

“အေးဗျာ ... ရောက်တဲ့အတူတူ ကျွန်တော်ဝင်ကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

“ကြည့်ပါဆရာ ဆရာသဘောကျမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ဆေးခန်းကငွေသပြာချည်းမကြည့်ပါဘူး၊ စေတနာလည်းအပြည့် ပါ”

ညီရဲနောင် ဦးဗသစ်၏နောက်မှလိုက်ခဲ့ပြီး မျက်လုံးတွေက ကောင်မလေးကိုရှာနေမိသည်။ ကောင်မလေးဟာ ဘယ်နေရာ မှာအလုပ်ဝင်နေရသလဲ။

ခွဲစိတ်ခန်းတွေ၊ လူနာခန်းတွေ၊ စမ်းသပ်ခန်းတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း ခွဲစိတ်ပါရဂူ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ၏ စမ်းသပ် ခန်းရှေ့မှာထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးကို ညီရဲနောင်ကို တွေ့ လိုက်ရပါသည်။

ဆံထုံးလှလှလေးမှာ သစ်ခွအဖြူလေးပန်ထားပြီး ကူခြေ ရသည့် ဝတ်စုံလေးနှင့်ကောင်မလေးအသွင်က ကျောက်ဆစ်ရုပ် လှလှလေးနယ်။ ကျော့ရှင်းလှပလျက်။

ဦးဗသစ်၏မျက်နှာကြီး ပြုံးခနဲဖြစ်သွားပြီး လူနာတွေနှင့် ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးအနားသို့ ရောက်သွားသည်။

“သက်ထားပျို ... ဒီမှာ မျက်စိအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဦးတို့ဆေးခန်းကိုလာကြည့်တယ်၊ ဆရာကိုလည်း ဦးကကမ်းလှမ်း ထားတယ်လေ၊ ညည်း သိပ်အလုပ်လုပ်နေရပါလား၊ ဘောက်ဆူး ပေးဦးမှပဲ”

သက်ထားပျို၏ခေါင်းလေးကိုဖွဖုတ်ရင်း ဦးဗသစ် ချစ် စနိုးတွေဖြစ်နေလျှင် ညီရဲနောင်ရင်ထဲထင့်ရသည်။

သက်ထားပျို ... တဲ့။

ကောင်မလေးနာမည်ကို သူ့ရင်ဘတ်ထဲသို့ အသေအချာ သိမ်းထည့်လိုက်သည်။

မြင်ရသည့်အခြေအနေတွေကြောင့် သက်ထားပျို

သူဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ စိတ်မချ။

ကျော်ခန့်ညီဆိုတာလည်း သူတို့ဆေးရုံရဲ့ဇာတ်လိုက် မင်းသား ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်မို့ ကောင်မလေးကိုအသည်းခွဲသွားမှာဆိုသလို ...

ဦးဗသစ်ဆိုသည့် စားနေကျကြောင်ပါးရုပ်ပေါက်နေသည့် သူဌေးကိုလည်း သူစိတ်မချ။

သူဘာလုပ်ရမလဲ။ လောလောဆည် ကောင်မလေးနှင့် တွေ့မြင်ခွင့်ရအောင် ဒီဆေးခန်းမှာ အချိန်ပိုင်းအလုပ်ဝင်ပေးရတော့မည်အဖြစ်။

ငွေရှင်တွေ၏ညွှတ်ကွင်းမှာ အမိမခံချင်သော်လည်း သူသံယောဇဉ်မလေးက သည်ညွှတ်ကွင်းထဲရောက်နေသည်မို့ သူကယ်ထုတ်ဖြေလွှတ်ပေးရဦးတော့မည်။

သက်ထားပျိုက သူ့ကို မော့ကြည့်ပေမယ့် ပြုံးတောင်မပြ။ မသိသလိုပြန်ပြီးခေါင်းငုံ့ကာ လူနာစာရင်းစာအုပ်တွေ မှတ်တမ်းတွေကိုသာရေးနေခဲ့လျှင် ညီရဲနောင်လည်းနှုတ်မဆက်တော့ပါ။

ဦးဗသစ်၏အနားမှ သူထွက်ခွာလာခဲ့တော့ ဦးဗသစ်က သူ့ကိုအသည်းအသန်လိုက်ပို့သည်။

“စဉ်းစားပြီးပြီလား ဆရာ၊ လူနာတွေကြည့်ခအဖြစ် ရာနှုန်းနဲ့ယူယူ လစာနဲ့ယူယူ ဆရာကြိုက်သလို ကျွန်တော်စိစဉ်ပေးမှာပါ ဒီဝကမှာ မျက်စိပါကုသတယ်ဆိုတဲ့အမည်လေး၊ ဆရာ

ပါဝင်ရောက်ပံ့ပိုးတယ်ဆိုတဲ့ နာမည်လေး ရချင်တာတစ်ခုပါ ဆရာ”

“ကျွန်တော်ဖုန်းဆက်လိုက်တယ် ... ”

စကားကိုတိခန့်ဖြတ်ချလိုက်ပြီး သူ ကားကိုထရကြမ်းမောင်းနှင်ခဲ့သည်။

ကောင်မလေးက သူ့ရဲ့ရေဆူမှတ် ...

ငါ့ရင်တွေ မီးလိုဆူပွက်နေပြီ ...

ငါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကလေးရယ် ...

ငါ့ကိုယ့်ငါ စိစစ်ဆုံးမရဦးမယ် ...

ပေမယ့် သက်ထားပျိုကို သူလက်မထပ်ရဲပါ။ ထို့အတူ ချစ်လည်း မချစ်ရဲ။

သူ့အနားမှာရှိနေသည့် ဆရာဝန်မတွေ၊ သူနာပြုဆရာမတွေ၊ ကျောင်းဆရာမတွေကိုတော့ မတုန်လှုပ်ဘဲ သက်ထားပျိုကျမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့် သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကိုလည်း ကြောက်လန့်မိသည်။

သူ့ဆေးခန်းမှာ လူနာတွေမပြတ်သေး။ ည ၈ နာရီလောက်မှပြီးမည်ထင်သည်။ သို့သော် ၆ နာရီကျော်လာလျှင် ညီရဲနောင်မနေနိုင်တော့ပါ။ ကျန်နေသေးသည့် လူနာ ၁၀ ယောက်လောက်ကို ရှိခိုးဦးချလုပ်ပြပြီး ...

“ခဏလေးဗျာ ကျွန်တော့်မှာအရေးကြီးကိစ္စရှိနေလို့ နာရီဝက်လောက် နာရီဝက်ကျော်ရင် ကျွန်တော်ဆက်ကြည့်ပေးပါမယ်”

လူနားတွေကြားမှအတင်းတိုးထွက်ပြီး သူ ကားနှင့်မြစ်ကမ်းနားဘက်မောင်းလာခဲ့သည်။ သူတို့မြို့ဟာ မြေလတ်ပေါ့။ ရောဝတီမြစ်ဖြတ်လေကြောင့် နုသစ်လက်ဆတ်သည့်ကမ်းနားလမ်းတစ်နေရာမှာ သက်ထားပျိုကို သူ့လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် ထိတ်ခနဲရင်ခုန်ရပါသည်။

ဘုရားရေ ... ငါ့နှလုံးသားတွေ ကမောက်ကမဖြစ်ကုန်ပြီလား။

ကောင်မလေးကို မနေ့ကတွေ့တာ ညနေ ၆ နာရီခွဲ။ သည်အချိန်ဟာ နောက်အကျကြီးမဟုတ်ပေမယ့် မြို့ပြင်ဘက် သီလရှင်ကျောင်းသို့ပြန်ရသည့်အခါ လူ့ပြတ်လှသည်မို့ညီရဲနောင်စိတ်မချ။

ဘယ်လိုစိစဉ်ပေးရမှာပါလိမ့်။

သီလရှင်ကျောင်းမှာနေတာ စိတ်ချရပေမယ့် မြို့ပြင်ဘက်ပြန်နေရတာစိတ်မချ။ သူကလည်း အသက်သုံးဆယ်ကျော် ဝါတော်လေးဆယ်ငါးဆယ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလိုနေသည့် သမားဂုဏ်နှင့်အထူးကုဆရာဝန်။

ဂုဏ်တွေ နေတွေ ပညာတွေနှင့်မာနကြီးနေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သက်ထားပျိုလိုမိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ရမှာလဲ။

သင့်လည်းမသင့်တော်။ ရင်ထဲမှာ သံယောဇဉ်တင်းမိ

ဒါ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ မဖြစ်သင့်ဘူး။

သို့သော် ... သူ့ကားလေး ကောင်မလေးအနားမှာလျှော
ခနဲရပ်သွားခဲ့သည်။

“သက်ထားပျို ... ”

“ဪ ... ဆရာ”

ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ဖော်ရသဖြင့် ညီရဲနောင် သက်ပြင်းချ
မိ၏။ ကောင်မလေးဟာ စံလွဲနေသည့်ကောင်မလေးမဟုတ်ပါ
လား။

“နေ့လယ်က ညှိမင်းကိုနဲ့ဆေးရုံမှာတွေ့တယ်”

သက်ထားပျို၏မျက်နှာလေးအရောင်ရင့်သွားတာနာကြည်း
မှုကြောင့်ဖြစ်မည်။

“ကျွန်မသူ့အကြောင်းမကြားချင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မအကြောင်း
လည်း သူ့ကိုမပြောပြပါနဲ့တော့”

“ဒီလို သဘောထားပါနဲ့ သက်ထားပျို၊ သူ့မှာလည်း
မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အကြောင်းတရားတွေရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ ... သူ့မှာမလွန်ဆန်နိုင်တဲ့အကြောင်း
တွေရှိမှာပေါ့၊ ကျွန်မဘာမှအပြစ်မပြောချင်ဘူး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်
ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ရမှာပဲ သူတစ်ပါး
ကိုမှီခိုနေလို့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ”

“ဒါပေမယ့် မင်းလျှောက်တဲ့လမ်းဟာ အန္တရာယ်ကင်းဖို့

မှန်ကန်ဖို့တော့လိုမယ်လေ”

သူ့ပြောလိုက်လျှင် ကောင်မလေးကပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ဆရာက ကျွန်မကိုဖိဝကမှာအလုပ်လုပ်နေ
တာ အန္တရာယ်ရှိတယ် မှားတယ်လို့ဆိုလိုတာလား”

“ဒီလိုတော့ တိုက်ရိုက်မပြောလိုပါဘူး”

“ပြောလို့ရမလား ဆရာကိုယ်တိုင်တောင် လက်ဖျားငွေ
သီးနေတဲ့ကြားက ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေရဲ့ကျောကွင်းထဲ ဝင်တိုး
ချင်နေတဲ့ဟာ”

“ဪ မင်းကိုယ်တိုင်က ဒီလိုခံယူထားတာကိုး ဒါဆို
မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့အဲဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်မထမင်းငတ်နေတာကိုး၊ ထမင်းတစ်
လုတ်စားရဖို့ အလုပ်လုပ်ရမှာပဲလေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက စာရင်း
ရေးရတဲ့အဆင့်ပါ၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖိဝက
လည်ပတ်နေနိုင်တာ ဆရာဝန်တွေကြောင့်ပါ၊ ဆရာဝန်တွေ
ထောက်ခံပေးနေလို့ ... ဖိဝကဆိုတဲ့ ယန္တရားကြီးလည်ပတ်နေ
တာ”

ဖိဝကမှာအလုပ်ဆင်းတာ တစ်ပတ်လောက်ပင်ရှိသေးပေ
မယ့် ငွေကြေးကိုအဓိကထားပြီးဖွင့်တာ၊ ငွေမရှိသူတွေအနားမကပ်
နိုင်တာ၊ စီးပွားရေးဆန်လွန်းလှတာတွေကို သက်ထားပျိုတွေ
မြင်ခဲ့ပြီပဲ။

သူမမှာ ဒီလိုခံယူချက်တွေရှိတာ ငွေမမက်တာကို ညီရဲ
နောင် နှစ်သက်မိပါသည်။ စာမေးပွဲကတော့စစ်ကြည့်ရပါဦးမည်။

“ဆရာဝန်တွေချည်းလွဲမချပါနဲ့၊ မင်းမှာလည်းတာဝန်ရှိ
တာပဲ၊ စက်ယန္တရားတစ်ခုလည်ပတ်နိုင်ဖို့အတွက် မူလီလေးတစ်
လုံးကလည်း အရေးပါတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ထမင်းတစ်လှတ်
အတွက် သီလရှင်လည်းမဝတ်နိုင်သေးဘူးလေ”

“မင်း ကိုယ့်အတွက်ကြတော်တော်ရုန်းထွက်တတ်တာပဲ
သီလရှင်ကျောင်းမှာနေတာမသင့်တော်ပါဘူး”

ညီရဲနောင် သက်ထားပျိုအတွက် တစ်ခုခုစဉ်းပေးချင်
သည့်စေတနာနှင့် စကားစလိုက်လျှင် သူမက ဘာမှမတုန်ပြန်
တော့ဘဲ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်မသွားတော့မယ် ကျွန်မတို့စကားရပ်ပြောနေတာ
ကြာပြီ”

“နေပါဦး မင်းကိုစိတ်မချလို့ပါ၊ ဒီဘက်ကိုပြန်ရတာဝေး
တယ်၊ လူပြတ်တဲ့နေရာလည်းဖြစ်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညိုမင်းကို
ရဲညီမဆိုတော့ ဆရာမှာတာဝန်ရှိသလိုခံစားရလို့ပါ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဆရာ ... ဒေါက်တာညိုမင်းကိုရဲညီမ
ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မေ့ထားလိုက်ပါပြီ၊ ဆရာမှာ ဘာတာဝန်
မှမရှိပါဘူး”

ပြောပြီး တကယ်ပင် သူမထွက်ခွာသွားသောအခါ ညီရဲ
နောင်ကားနှင့်ပို့ရတော့မလို၊ ခြေလျင်ပဲလိုက်ပို့ရတော့မလို စိတ်
တွေထွေပြားနေမိသည်။

နောက်ဆုံး ကိုယ့်ဆေးခန်းမှာကျန်နေခဲ့သည့် လူနာတွေ
ဆီပဲ ပြန်ပြေးရပါသည်။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ ...

ကိုရီးယားမင်းသားတစ်ယောက်လို စတိုင်ဖြောင့်ပြီးလှပ
သည့်သူမို့ သူ့လူနာတွေထဲမှာ အပျိုအချောတွေကအများအပြား။

ဘာရောဂါမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရှိတာလည်း မဟုတ်။
ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်နာမှအစ အံဆုံးပေါက်တာ ချောင်းဆိုးတာ
အဆုံး။ တကယ်ရောဂါဖြစ်သူတွေလည်း ရှိတာပေါ့။

သူကလည်း ဆရာကြီးသမားကြီးရယ်လို့ ဟိတ်နှင့်ဟန်နှင့်
နေသည့်အရွယ်မဟုတ်သည်မို့ အားလုံးနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လွယ်
ပါသည်။ ဒါဟာပဲ သူ့အရည်အချင်းဖြစ်မည်ထင်သည်။

သည်နေ့ ဆေးရုံပိတ်သည်ရက်။ သည်တော့ ဆေးခန်းမှာ
သူကြာကြာနေဖြစ်သည်။ မနက်ကတည်းက လူနာတွေတန်းစီပြီး
ကြည့်ပေးနေရသည့် သူ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ ရယ်ရယ်မောမော
စိုစိုပြည်ပြည်။

★ရွှေစကားစာပေ★

အဘယ့်ကြောင့်ဆို အသည်းအသန် လူမမာကနည်းပြီး
အာပလာလူနာမလေးတွေများလို့ပါ။

နှုတ်ခမ်းနီမလေးတွေက လှသည်ထက်လှအောင်ပြင်ဆင်
ထားကြပြီး ဆောင်ရာသီဖက်ရှင်အနွေးထည်လှလှတွေနှင့်။

မချောတွေနှင့် အာဂတံ ပါဂတံ ဆေးကုသပေးပြီးတော့
လူနာရှင်းသွားသည်နှင့် သူမုန့်ထွက်စားဖို့ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာ
ထွက်လိုက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း အင်္ကျီအဖြူ၊ မိတ်ကပ်ရောင်
လုံချည်အိအိလေးနှင့် ဆံထုံးပုံပုံလေးထုံးထားသည့်ကောင်မလေး
ကို ရှင်းရှင်းသန့်သန့်လေးမြင်လိုက်ရသည်။

အချိန်ကန့်နက် ၉ နာရီလောက်ပေမယ့် ဆောင်းရာသီ
ပီပီ နှင်းတွေကျနေတုန်း။ ချမ်းစိမ့်တုန်း။ ကောင်မလေးကတော့
မချမ်းသလို ဟန်ဆောင်လို့။

သူမထမင်းချိုင့်ကိုသွားဖွင့်မိကတည်းက ဆင်းရဲသား လူ
တန်းစားတို့၏ဘဝကို သူစိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

မွေးကတည်း ရွှေမှုန်စားရွှေဖွန်းကိုက်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်
သူ့အတွက် မရှိမလှပဝဆိုသည့်စကားလုံးတွေမကြာဘူးခဲ့။ ဆင်းရဲ
သားဆိုတာ စကားလုံးအဖြစ်သာကြားဖူးလျက် သူနှင့်မဆိုင်ခဲ့။
သူ့ရင်ထဲမရောက်ခဲ့။ ယခုကျ ကောင်မလေးကိုမြင်တော့မှ ဆင်းရဲ
သားဆိုတာတွေကို သူ သွားရင်းလာရင်းငုံကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။
အလှမ်းကွာခဲ့ သည့်အလွှာတစ်ခုကို သူ့အံ့သြစွာတွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။

★ရွှေစကားစာပေ★

သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ကမ္ဘာသစ်ဟာ ခါးသီးလွန်းပါလား။

လောကကြီးထဲမှာ စားစရာထမင်းတစ်ခဲအတွက် လှုပ်ရှားနေကြသူတွေ။ ဝတ်စရာအဝတ်တစ်ထည်အတွက် ပင်ပန်းဆင်းရဲကြသူတွေ။

နောက် - ဆေးဖိုးဝါးခအတွက် ခက်ခဲကျပ်တောက်နေကြသူတွေ။ သူဒီထက်သိအောင်ကြိုးစားရပါဦးမည်။ သူလိုရွှေမင်းသားအတွက် လေ့လာသင်ယူစရာတွေကအများအပြား။

ယခုလည်းကောင်းမလေးမှာ အနွေးထည်ဝတ်မထားတာ မရှိလို့ပဲဖြစ်ရမည်။ ဒီလိုကောင်မလေးကတော့ ဝယ်ပေးလို့လည်းရမှာမဟုတ်။ မာနကိုဖက်ပြီးအသေခံမည့်ကောင်မလေး။

ကြည့်ပါလား။ ဝတ်စုံလေး တစ်စုံပဲနေ့စဉ် အဆင်ပြေအောင်လျှော်ဖွပ်ဝတ်နေသည့်သူမအတွက် သူ ဝတ်စုံသစ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးခဲ့ဖူးသည်။

မှတ်မိပါသေးရဲ့။ အဲဒီနေ့က မျက်ရည်ကျမတတ် ... အရှက်မျက်နှာလေးနီရဲပြီး ငြင်းဆန်ပုံက ကမ္ဘာပျက်လှလှ။

“ကျွန်မ ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဒီထက်မသိမ်ငယ်ပါရစေနဲ့ ဒေါက်တာ ... နေတော့ သီလရှင်ကျောင်းမှာကပ်နေရပြီး လူတကာရဲ့ပေးစာကမ်းစာကိုယူနေရရင် ကျွန်မ သူတောင်းစားနဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး သက်ထားပျိုရယ် = ကိုယ်က ကိုယ့်ညီမသားချင်းလို ခင်လိုဝယ်ပေးမိတာပါ။ ညည်းပြောသလိုအဓိပ္ပာယ်ကြီးကြီး၊ စကားလုံးကြီးကြီးလည်း ယောင်လို့တောင်မတွေးမိခဲ့ဘူး”

“ကျွန်မ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနည်းမြင့်တင်တည်တံ့နေရတာပါ။ ကျွန်မဘဝဖြစ်တည်မှုအတွက်တော့ အရာရာတိုင်းဟာ လေးနက်ပါတယ်၊ အရေးကြီးပါတယ်၊ ကျွန်မ မယူပါရစေနဲ့ဒေါက်တာ ကျွန်မကိုလစ်လျူရှုထားလိုက်ပါ”

တော်တော်ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးပါပဲ။ ယခုလည်း အဲယားကွန်းထဲမှာ စိမ့်နေအောင်အေးနေသည့်အအေးက အညာဆောင်းနှင့်ရောသွားအခါ သူမချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးပေပြီ။

ကျော်ခန့်ညီ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး သူဝတ်ထားသည့် ကုတ်ကိုချွတ်လိုက်သည်။ သူကတော့ အောက်မှာလည်း စပို့ရှပ်လက်ရှည်နှင့်။ ပြီး ... ကျန်းမာရေးကောင်းသူမို့ မချမ်းတော့ပါ။

“ရော ... အပြီးပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငှားတာဝတ်လိုက်၊ ဆက်ပြီးမာနကြီးနေရင် ညည်းနမိုးနီးယားဖြစ်ပြီး ကွဲသွားလိမ့်မယ်၊ ငါစာရေးမကို ငါအသေမခံနိုင်ဘူး”

ကုတ်ကို အမှတ်တမဲ့ပုံစံနှင့်ပစ်ပေးခဲ့ပြီး သူကတော့ ကာလသား ဒေါက်တာပီပီ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖို့ထွက်ခဲ့သည်။

အထူးကုဆေးကုခန်းကြီးထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေ၊ လူနာတွေအများအပြားမို့ သူ့အမှတ်တမဲ့ပေးခဲ့သည့် ကုတ်ကို ... သူမ ခပ်တည်တည်နှင့်ဘယ်လိုဝတ်ရဲမှာလဲ။

စမတ်ကျလွန်းသည့်သူမို့ သူ့ကိုလူသိများသလို သူ့ကုတ်အင်္ကျီကိုလည်း လူတွေသိတာပါပဲ။ မြင်ရုံနှင့်အကောင်းစားမှန်း သိသာသည့်အနက်ရောင် ကုတ်လေးဟာ အရပ်မြင့်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ထွားသည့် သူမနှင့်လိုက်ဖက်မှာပါပဲ။

သို့သော် ... ဒေါက်တာကုတ်ကို သူမခေါက်ပြီး သူ့စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာပဲတင်ထားလိုက်ပါသည်။

မဝတ်ရဲပါဘူး၊ ဒေါက်တာ။ လူတကာရဲ့ သို့လော သို့လော အကြည့်တွေကို ကျွန်မ မခံယူပါရစေနဲ့။

ကျော်ခန့်ညီ၏အလုပ်ပြီးတော့လည်း သူမမှာ ဆေးခန်းအတွက် ရေးစရာစာရင်းတွေ၊ အလုပ်တွေကတစ်ပုံတစ်ပင်။ မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် အလုပ်ထဲမှာခေါင်းနှစ်နေတုန်း သက်ထားပျိုခေါင်းတွေမူးလာပြီး အာခေါင်တွေခြောက်လာခဲ့သည်။

အအေးပတ်တာလား။ ဒေါက်တာပြောသလိုနမိုးနီးယားလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူဆင်းရဲဆိုတာ တော်ရုံနဲ့မသေပါဘူး။

ဝဋ်ကြေးတွေရှိနေသမျှ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေရဦးမှာပါ။ မြက်ပင်လေးတွေလိုပေါ့။

မြက်ခင်းစိမ်းလေးအဖြစ် ငါ လောကထဲမှာဆက်လက်ရှင်သန်နေဦးမှာပါ။

ငါမြက်ခင်းလေးကိုကြည့်ပြီး လူတွေစိတ်ချမ်းသာပါစေ။

သူမ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဒေါက်တာရဲညီနောင် ပေါ်လာခဲ့ပြန်လျှင် ရင်ထဲမှာကျင်ခနဲစူးအောင့်သွားသလို။

ပြည်သူနဲ့တစ်သားတည်း။ ဘဝဆန်တဲ့ဒေါက်တာကြီးဟာ ဒေါ်မြရွှေစင်ရဲ့လက်ခုပ်ထဲ ဘာလို့ခန့်ဆင်းခဲ့တာလဲ။

နုလုံးသားတွေ ပုပ်ဟောင်နံ့စော်နေတဲ့ ဒေါ်မြရွှေစင်တို့သားအမိတွေနဲ့ ရယ်မောအဆင်ပြေနေတဲ့သူဆိုတော့ သူလည်း အနှစ်မရှိလို့ပေါ့။

တကယ်လိုအပ်သူကိုတော့ အလုပ်မပေးဘဲ မပွင့်လွှာကိုစာရေးမခန့်မယ်တဲ့ ... အပျော်တမ်းဘဝကို ကစားစရာလိုဖြတ်ကျော်နေတဲ့ သူဌေးသမီးကိုအလုပ်ခန့်တာ ဘာသဘောလဲ။

အို ... ငါ့အပေါ်မှာ ဘယ်သူမှ မကောင်းကြပါဘူး။ အစ်ကိုလည်းမကောင်းဘူး။ ကိုယ့်ညီမမျက်နှာကို တစ်နေ့လုံး ကြာလို့ တစ်ခါမကြည့်ဖြစ်ဘူး။

ဆေးရုံသွား ဆေးခန်းသွားနဲ့မိုးလင်းမိုးချုပ် အစာရှာနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်လိုပဲ။ ည ၉ နာရီလောက်မှ အိမ်ပြန်လာတော့လည်း သားနဲ့မယားရဲ့မျက်နှာကြည့်ပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်လို့။

ငါ့ညီမလေးဘယ်လိုနေရလဲ။ အဆင်ပြေရဲ့လားလို့

ချက်ဝဲကြည့်ဖော်မရဘူး။

ဒေါ်မြရွှေစင်တို့သားအမိသုံးယောက်ရဲ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ ပြားနေရတဲ့ငါ့ကို ဘယ်သူမှအရေးမစိုက်ကြဘူး။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လျှောက်လှမ်းရမှာ ငါသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မှောင်မဲနေတဲ့ငါ့ဘဝကို ဘယ်လိုစတင်ရမှာလဲ။ ဘယ်သူက လမ်း ပြမှာလဲ။

ငါဘယ်လိုဖောက်ထွက်ရမှာလဲ။ ငါ့ဘက်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး။

သားသား ကားတိုက်ခံရမလိုဖြစ်တဲ့နေ့မှာတော့ ငါ့ဘဝ ရဲ့နှောင်ကြိုးတွေ အားလုံးပြတ်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ငါ့ဘဝရဲ့ဖြစ် တည်မှုတွေ အားလုံးပြောင်းပြန်လှန်သွားခဲ့တယ်။

နာကြည်းမှုတွေကပဲ ငါ့ဘဝကိုလျှပ်ရောင်တစ်ချက်ပျက် ပေးခဲ့တယ်။

ငါ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သူညီကနေစတင်မယ်။ ရတနာမွန် သီလရှင်ကျောင်းမှာ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးဘဝနဲ့ ခြေလှမ်းစခဲ့ တယ်။

ဖိစက်မှုအလုပ်ဝင်နေတဲ့ငါ့ကို ပြည်သူ့ဆရာဝန်ကြီးတွေ သွားတယ်။

စိုးရိမ်တကြီး ပျာပျာသလဲဟန်တွေဟာ တကယ်လား။ အမှုအရာတွေလား။

အင်းလေ ငါလိုကောင်မလေးမျိုးအတွက် သူအိုက်တင် လုပ်ပြနေစရာတော့မရှိပါဘူး။ သူ့မှာ တာဝန်မကင်းသလို ငါ့ အတွက်စိုးရိမ်ပူပန်နေပြီး ညနေဘက်အလုပ်ဆင်းချိန်တွေမှာ ရောက်လာခဲ့တဲ့ပြည်သူ့ဆရာဝန်ကြီးကို ...

ငါ နာကြည်းနေမိတာ မှန်သလား။ မှားသလား။ ဒေါ်မြ ရွှေစင်တို့နဲ့ ရယ်ရယ်မောမော ရင်းနှီးဆက်ဆံခဲ့တဲ့ သူ့ရုပ်သွင်ကို ငါမေ့လို့မရပါဘူး။

အား ... ငါခေါင်းတွေမူးလိုက်တာ။

ပြည်သူတွေရဲ့ပိုက်ဆံကို အတင်းညှစ်ယူနေတဲ့ ... လူတိုင်း ကို သူဌေး၊ သူကြွယ်ကြီးတွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး နွားရောင်း၊ ခြံရောင်း၊ အိမ်ရောင်လာခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံတွေကို အတင်းသိမ်းယူနေ တဲ့ ...

ဖိစက်ဆေးခန်းကြီးမှာ ဝင်ရောက်ကူညီအားဖြည့်နေခဲ့တဲ့ အတွက် ငါသေရင်ငရဲရောက်မှာပဲ။

ဟော ငရဲသားတွေလာနေကြပြီ ... လာနေကြပြီ ... မောစုံဝတ်ထားသလို ဂျိုကြီးနဲ့အဝတ်နက်ကြီးနဲ့ ...

ငရဲသားရေ ငရဲပြည်မှာ ကျွန်မ မိဘတွေရှိရင်တော့ ခေါ် ပါ။

တကယ်ဆို ပိုပြီးတာဝန်ရှိတာ ပါရဂူဆရာဝန်ကြီးတွေပါ အထူးကုဆရာဝန်ကြီးတွေပါ။ သူတို့ကဇာတ်လိုက်တွေပါ။ ဒီလိုနဲ့

ဆေးခန်းကြီးတွေရှင်သန်ရပ်တည်နေတာ သူတို့ကြောင့် ...

“အား ... သွား ... သွား မလာနဲ့ မလာနဲ့”

“ကျွန်မ သေရင်တောင်ပြည်သူဆေးရုံ၊ ပြည်သူဆရာဝန် တွေရဲ့လက်ထဲမှာသေမယ်”

“ငွေစော်နံ့နေတဲ့ အထူးကုဆေးခန်းကြီးတွေမှာမသေပါရ စေနဲ့”

သက်ထားပျို မျက်ရည်လည်ရွှဲ။ အာခေါင်တွေခြောက် လည်ချောင်းတွေနာပြီး ခေါင်းတွေကမူးနောက်နေဆဲ ...

သူမကိုလှုပ်နှိုးနေမှုကြောင့် သက်ထားပျို ခေါင်းထောင် ကြည့်မိတော့ သူမ ကိုယ့်အလုပ်စားပွဲလေးမှာခေါင်းမှောက်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာလား။ သတိလစ်သွားတာလား။ မသိတော့။

သူမကိုလှုပ်နှိုးနေတာ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ ...

“သက်ထားပျို ကိုယ်တွေအရမ်းပူနေပြီ၊ ညည်းအအေး ပတ်နေပြီ၊ ငါ့အင်္ကျီရော ဘာလို့မဝတ်သလဲ”

သူမ သူ့ကိုမော့ကြည့်တော့ လူက အဖျားကြောင့် မျက်လုံး တွေရီဝေနေ၏။

“ကဲ ... ထ ... လာ ... ငါစမ်းသပ်စစ်ဆေးပေးမယ်၊ ဒီတစ်နေ့တော့ ညည်းနားလိုက်တော့ ငါဆေးကုပေးမယ်၊ခေါင်းမာ တဲ့ကောင်မလေးကို အပ်ကြီးကြီး၊ တုံးတုံးနဲ့ဆေးထိုးပေးမယ်”

သူမအသံက တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့်တိုးတိုးလျှလျ။

“မကုပါနဲ့ဒေါက်တာ ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံပေးစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်မဝင်လည်မှာကြောက်တယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

“လူနာတွေဆီကတွက်ချက်ပြီး ကျွန်မတို့ပွဲငွေတွေ သောင်း ချီယူနေတာ၊ ကျွန်မအလှည့်ကျပေးစရာမရှိဘူး”

“အမလေး ဟဲ့ ... ငါ့များအသပြာဆရာဝန်မှတ်နေ သလား၊ ငါက ငါ့အစ်မဆေးခန်းပို့ကူညီနေတာပါ”

“ဒါပေမယ့် ဒေါက်တာလုပ်ရပ်က အပျော်တမ်းလူသတ် နေတာနဲ့တူနေပြီ”

“ဘာ ... ဘယ်လို ညည်းစကားပြောလိုက်ရင် အဆန်း ချည်းပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ ... အမှတ်တမဲ့ကူညီနေတာက သူတို့ရည်ရွယ်ချက်ကိုဖြည့်ဆည်းပေးရာရောက်တယ်၊ ကိုယ့်ပညာ ကိုယ့်စေတနာကို အလွဲသုံးစားလုပ်ရာရောက်တယ်”

“ညည်းပြောတာတွေကို ငါသေသေချာချာ နားမလည် ဘူး”

“ကျွန်မလည်း ခေါင်းတွေမူးနေတယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီးရှင်းပြ နိုင်တဲ့ အင်အားမရှိသေးဘူး၊ ဒီမှာတော့ ကျွန်မဆေးမကုဘူး ဒေါက်တာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မအိမ်ပြန်ပါရစေ”

“သီလရှင်လေးတွေ စာတွေအော်ကျက်နေတာနဲ့ ဆူညံ

နေတဲ့ဥစ္စာ၊ ဒီမှာပဲနားနေလိုက်ပါလား။ ကိုယ်လည်း ဒီနေ့အား
တယ်၊ ညည်းအနားမှာနေပေးမယ်”

“ကျွန်မအိမ်ပြန်မယ် ခွင့်ပြောပေးပါ”

ခေါင်းမာသည့်ကောင်မလေးကို ကျော်ခန့်ညီလက်မြှောက်
ရပါသည်။ သက်ထားပျို သူ့ကြိမ်ခြင်းလေးကိုဆွဲပြီး ဆေးခန်းထဲမှ
တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ ဆွေးနင်းနင်း။

သည်ဆေးခန်းမှာအလုပ်လုပ်ပြီး ... သည်ဆေးခန်းမှာ
ဆေးမကုချင်ဘူးတဲ့လားကွယ်၊ ဒါဟာ ... ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်
ခံနေတာလား။ ကိုယ့်ကိုဆန္ဒပြသွားတာလား။

ကျော်ခန့်ညီ ကားနှင့်လိုက်ပို့ပေးချင်ပေမယ့် ဆေးခန်းထဲမှ
ဆရာဝန်မတွေ ဆရာမတွေ၏မျက်လုံးများနှင့် လှောင်ပြောင်နေ
မှာကို ရင်မဆိုင်ရဲ။

သာမန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် သူလို အထူး
ကုဆရာဝန်တစ်ယောက်က ပြာယာခတ်နေရသည်မှာ ခံစားနေရ
တာ လူမသိစေချင်။ မတန်မရာ။

သက်ပြင်းချရင်း သူမျက်နှာလွဲနေလိုက်ပါသည်။

သက်ထားပျို ...

အလုပ်ဝင်ပေမယ့် လကုန်မှိုက်ဆံရမှာမို့ သူမမှာ ငွေမရှိ
ပါ။ ဆိုက်ကားငှားစီးဖို့တောင်ပိုက်ဆံမရှိ။ အဝတ်လေးတစ်စုံ
နှစ်စုံတောင် ဖြူစင်တဲ့ နီလာတို့အကူအညီနှင့်ကြွေးယူချုပ်ထား
ရတာဖြစ်သည်။ ထမင်းချိုင့်ထည့်တာကအစ သူမတို့ကိုအားကိုး
နေရတာ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆေးခန်းအတွက် ငွေတွေသိန်းပေါင်းများ
စွာ သိမ်းပေးနေရပေမယ့် သူမမှာငွေတစ်ပြားမှမရှိ။

ကြိမ်ခြင်းလေးကိုဆွဲပြီး လမ်းဘေးမှဖြည်းညင်းစွာလျှောက်
နေရင်း ခေါင်းတွေမူးနောက်လာသဖြင့် သက်ထားပျို လမ်းဘေး
ခရေပင်ရိပ်ကိုပတ်ဝိုင်းထားသည့် ခုံတန်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်မိသည်။

သွားလာနေကြသည့် ကားကြီးကားငယ်လေးများကို မမြင်
သောမျက်လုံးများဖြင့် ငေးမောလို့ ... ။

ဆယ်နာရီလောက်ပေမို့ လမ်းပေါ်မှာကားတွေ၊ လူတွေရှုပ်
နေကြဆဲ သူမအနားသို့ကားလေးတစ်စီးထိုးဆိုက်လာခဲ့သည်။
ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းလာတော့ ... ဒေါက်တာညိုမင်းကို ...
သူမအသွင်က ကမ္ဘာဦးသူတို့နေနှင့်လက်တွေ့သလို ပြုံးပြုံး
ပြာပြာ ...

“ညီမလေး ... ”

သူမကတော့ မပြုံးပြာ မအံ့သြပါ။ အစ်ကိုကို သူမမြင်နေ
ရသားပဲ။ သိနေသားပဲလေ။ သူလှုပ်ရှားသွားလာနေတာ သူမ
သိပြီးသား။ သူမအသွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

သက်ထားပျိုကိုကြည့်ပြီး ညိုမင်းကိုနားလည်သွားမိခြင်းနှင့်
အတူ သူရင်မှာကျဉ်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။

ညီမလေးဟာ သည်မြို့မှာပဲ နေထိုင်လုပ်ကိုင် စားသောက်
နေသည့်ပုံ။ အဆင်ပြေသည့်ပုံလည်းမရှိ။ ရွာကိုပြန်တာမဟုတ်ပါ။

သူညံ့တာပေါ့။ သူတာဝန်မဲ့တာပေါ့။ ဝင့်ဝါတို့သားအမိတွေ
၏စကားကို အကြွင်းမဲ့မယုံခဲ့ပေမယ့် သူဘာဖြစ်လို့ ညီမလေး
အတွက်စိတ်မပူခဲ့ရတာလဲ။ ပြာယာမခတ်ခဲ့ရတာလဲ။

တာဝန်နှင့်နှောင်ကြိုးအတွက်လား။

သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံးပဲပြန်ကြည့်နေသည့် ရီဝေဝေမျက်ဝန်း
များကို ညိုမင်းကို အစွမ်းကုန်ကြောက်လန့်သွားမိသည်။

နာကြည်းသည့်မျက်ဝန်းများ လောကကြီးကိုစိတ်ကုန်၊

စိတ်နာနေသည့်မျက်လုံးများ။

“ညီမလေး ... ”

သူ ... နှုတ်တွေ ဆွံ့အနေခဲ့သည်။ ညီမလေးကို သူ
မမေးရဲ။ မဝံ့စမ်းရဲ။ အခြေအနေကို သူခန့်မှန်းမိနေတာပဲမဟုတ်
လား။ သူမက ...

“ရတယ် သွားပါ အစ်ကိုသွားလိုက်ပါ ... ” တဲ့။

သွားလိုက်ပါတဲ့ ... အဓိပ္ပါယ်က ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း
သည်နှင့်အမျှ သူလည်းသေပစ်ချင်စိတ်တွေပေါက်သွားခဲ့သည်။

အဖေနှင့်အမေ ...

တောမှာတောင်သူလယ်လုပ်တာဖြင့် သူ့ကိုပညာတတ်
တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပန်းထမ်းတင်ပေးခဲ့ကြသည်။ သူဘာမှ
မတုန့်ပြန်မိခဲ့ပါလား။ မပေးဆပ်ခဲ့ရပါလား။ ယခု ညီမလေး။

တစ်ဦးတည်းကျန်ခဲ့သည့် သူရဲ့သွေးရင်း။

အဖေနှင့်အမေ _ တမလွန်က ကျိန်ဆဲရှုံ့ချနေတော့မည်။

မျက်ရည်များယိုစိမ့်လာပြီး သူညီမလေးအနားလက်ဆန့်
တမ်း _ ကမ်းထိလိုက်တော့ ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည့်
သက်ထားပျို။

“အို ... ”

“ရတယ် အစ်ကို ... ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ဘူး”

သူမက သူလက်ဖျားများကိုရုန်းတွန့်ဖယ်ခဲ့သည်။ မျက်လုံး

မှာမပီပြင်သော အပြုံးကချည်နဲ့နဲ့။

“သွား ... အစ်ကိုသွားစရာရှိတာသွား ... တူလေး
နေကောင်းတယ်မလား”

သူ - ချိုးပွဲချင်ချင်စိတ်ပေါက်သွားခဲ့သည်။ ငါ လူမဟုတ်
ဘူး၊ နွား ... နွား ... ။

သူ ... ကားတံခါးဖွင့်လိုက်ပြီး ... သက်ထားပျိုကို
အတင်းဆွဲခေါ်တင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူး အစ်ကို ... ကျွန်မကိုအနိုင်မကျင့်
နဲ့”

အသံတိမ်လေးနှင့်အော်ရင်း ... ခံစားမှုတွေများလွန်းလှ
သဖြင့် သက်ထားပျိုသတိလစ်သွားခဲ့လျှင် သူ ညီမလေးကို
သူ့ဆေးခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

ညိုမင်းကို ညီမလေးကို ဆေးကုသပေးပြီး လူနာခုံတင်ပေါ်
မှာ ဆေးရှိန်နှင့်အိပ်ပျော်နေသည့် ညီမအား မျက်ရည်ပြည့်သော
မျက်လုံးများနှင့်ငေးကြည့်နေမိသည်။

ညီမလေးအတွက် သူတာဝန်မဲ့သင့်တော့ပါ။ သူကလေး
အဆင်ပြေအောင်ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။

နေ့လယ် ၁၁ နာရီကျော်နေသဖြင့် ဆေးခန်းမှာ လူနာမရှိ
ပါ။ သူ့ဆေးခန်းက မနက်နှင့်ညနေသာလူနာတွေရှိတတ်သည်။
နောက် ... သူက အိမ်တွေကိုလည်းလိုက်ကုတတ်ပါသည်။

သည်စဉ် သူ့ဆေးခန်းရှေ့သို့ ကားတစ်စီးရပ်သံကြားလိုက်
ရပြီး ဆေးခန်းထဲသို့ဝင်လာသံကြားသဖြင့် ညိုမင်းကိုလှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဝင့် ... ”

“အိမ်ပြန်မလာလို့ လိုက်လာတာမောင်၊ သားကိုယ်တွေ့

ပူနေတာဘာလုပ်ရမလဲလို့ ... ဟင်”

လူနာခုတင်ပေါ်မှာ သက်ထားပျိုကိုတွေ့လိုက်ရလျှင် ဝင့်ဝါရွှေစင် ပျက်နှာပျက်သွား၏။ သူတို့မောင်နှမချင်းတွေ့ပြီး ငါတို့ဆက်ဆံပုံတွေပြောပြလိုက်ပြီပေါ့။

သူယောက်ျားမျက်နှာက ပြိုတော့မည်မိုးလို ညိုမောင်လို့ မဟုတ်သေး။ သည့်ထက်ပိုသည်။ ရွာတော့မည့် မိုးကောင်းကင် ထက် ပိုမိုနက်ရှိုင်းနေခဲ့သည်။

“မောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးကရော ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ၊ မောင်နော် သူများပြော စကားနဲ့ ကိုယ့်မိန်းမကိုဒီလိုမကြည့်နဲ့၊ ဝင့် မောင်ကိုဘယ်လောက် ချစ်သလဲ၊ မိဘတွေကိုထားခဲ့ပြီး မောင်နောက်လိုက်ခဲ့တာပါ”

ဝင့်ဝါရွှေစင် မလုံမလဲတွေဖြစ်နေလေ၊ ညိုမင်းကို အခြေ အနေတွေကိုသဘောပေါက်လေ။

“ငါ့ညီမက တွေ့ကတည်းက ဘာတစ်ခွန်းမှမပြောခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့သားအမိတွေဘယ်လိုဆက်ဆံလွှတ်လိုက်သလဲ ဆိုတာ ငါတွေ့မိပြီ”

“အို အဲဒီနေ့က မောင်သားတစ်ယောက်လုံး သူပေါ့လေရာ လို့ ကားတိုက်ခံရတော့မလိုဖြစ်တော့လည်း ဝင့်တို့စိတ်ဆိုးပြီး ပြောမိဆိုမိကြတာပေါ့၊ တကယ်ဆို ဒါစိတ်ဆိုးစရာလား၊ သူ့မှာ သာ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိခဲ့ရင် ဒီလိုတွေတောင်ဖြစ်လာစရာ

အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒါပဲနော်မောင် ... မာမိကတော့ မောင့်ညီမ ကိုအော့ကြောလန်သွားပြီ၊ အိမ်မှာလက်ခံမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“ကျွန်မကလည်း မဝင့်တို့အိမ်ရိပ်ကို နင်းဖို့အစီအစဉ်မရှိ ပါဘူး၊ အခုလည်း အစ်ကိုအတင်းခေါ်လာလို့၊ ကျွန်မလည်း မထူနိုင်အောင်ဖျားနေလို့ပါလာရတာပါ”

“ဟင် ... ”

“ညီမလေး ... ”

သက်ထားပျိုနိုးသွားပြီး သူတို့စကားပြောနေတာတွေ ကြား ကုန်ပေပြီ။ ဒီတော့လည်း ဝင့်ဝါရွှေစင် ခပ်လှလှရယ်မောလိုက် သည်သာ။

“ဒီတော့လည်း ပြဿနာမရှိတော့ဘူးပေါ့ သက်ထားပျို ရယ်၊ အဲဒါပေါ့ လူနေခြံကြားစိတ်နေဘုံးဖျားဆိုတာ တကယ်ဆို မာမိကသဘောကောင်းပါတယ်၊ ဆောင့်ကြားကြားပုံစံမဟုတ်ဘဲ ကျိုးကျိုးနွံနွံတောင်းပန်ရင် ပြန်လက်ခံမှာပါ”

“စိတ်ကူးမရှိဘူး မဝင့်၊ ခြင်္သေ့ဂူမှန်းသိရဲ့နဲ့ ကျွန်မနောက် တစ်ခေါက်ဝင်ရင် ကျွန်မလောက်မိုက်တာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ”

“ညည်းဒီလောက်မာန်မာနတွေရှိနေရင် ဘာဖြစ်လို့ မောင် အကူအညီတွေလက်ခံနေသေးလဲ၊ အဲဒါကြောင့်ကိုး မောင်ဒီရက် ပိုင်း ပိုက်ဆံတွေအပ်တာနည်းနေတာ၊ ဒီမှာမောင် ဒီဆေးခန်း တွေ ... ဒီပစ္စည်းတွေ ... ဝင့်ကအရင်းအနှီးစိုက်ထုတ်ဖို့

ထားရတာပါ။ မောင်သိတတ်ဖို့ကောင်းပါတယ်”

“တော်တော့ဝင့် ... မင်းက ငါ့ကိုစော်ကားတာများနေပြီ။ ညီမလေးကို ငါ့မှပြန်တွေ့တာ၊ ဘာမှလည်း ပိုက်ဆံခိုးပေးနေစရာမလိုဘူး။ ငါ့ညီမက မင်းတို့ထက်ပိုပြီးသိက္ခာရှိတယ်။ ငွေကိုအရှင်ရရ၊ အသေရရလိုက်ပြီးမမက်မောဘူး”

ဝင့်ဝါရွှေစင် နှုတ်ခမ်းကိုလှလှလေးမဲ့လိုက်သည်။

“ဘယ်မက်မလဲ ငွေမှမမြင်ဘူး။ မသုံးဘူးခွဲကြတာကိုးကောင်းပါတယ်။ မမက်တာကောင်းပါတယ်။ ကဲ အဲဒီမှာ မောင်နမတွေ့ဆက်ပြီး အလွမ်းသည်ကြ၊ အိမ်ကသားတော့သေသေ ဒီအတိုင်းပစ်ထားလိုက်မယ်။ ရှင်လည်းနေချင်သလိုနေ ကျွန်မလည်း သူငယ်ချင်းတွေဆီလျှောက်လည်လိုက်ဦးမယ်”

လင်ကိုအရွဲ့တိုက်ပြီး ဝင့်ဝါရွှေစင် ခပ်မော့မော့လေးထွက်ခွာသွားလျှင် သက်ထားပျို လူနာခုတင်ပေါ်မှထထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်မနေကောင်းသွားပါပြီ။ အစ်ကို သားသားဆီပြန်ပါ အစ်ကိုတို့မိသားစု အဆင်ပြေအောင်နေပါ ... ကျွန်မအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ကြပါနဲ့”

“မဟုတ်သေးဘူး ညီမလေး။ အစ်ကိုမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့တာဝန်ရှိတယ်။ ညီမလေးကို ဒီလိုပစ်လက်ခတ်မထားနိုင်ဘူး။ သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်တဲ့ အဖေနဲ့အမေလည်း ခုလိုတွေဖြစ်တာမြင်ချင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကဲပြော ညီမလေး အခု

ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘယ်မှာနေလဲ”

“ကျွန်မ ရတနာမွန်သီလရှင်စာသင်တိုက်မှာနေပါတယ်။ ဇီဝကံဆေးခန်းမှာ စာရေးမဝင်လုပ်နေတယ်။ ကျွန်မအဆင်ပြေပါတယ်အစ်ကို။ အဝေးသင်လည်းဆက်တက်မယ်။ ဒီတစ်နှစ်ပြီးရင် ဘွဲ့ရပါပြီ”

“အစ်ကိုအိမ်တော့ပြန်မလိုက်ချင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မ ဘယ်တော့မှပြန်မလိုက်ဘူး”

“အစ်ကိုလည်း ကိုယ့်တပ်ကိုယ်မနိုင်ပါဘူး။ ဒီလိုလုပ် ညီမလေးကို အစ်ကိုအိမ်ငှားပေးမယ်။ အိမ်ခန်းလေးပေါ့။ တစ်လကို တစ်သောင်းခွဲလောက်ဆိုရတယ်။ အိမ်ငှားခအစ်ကိုပေးမယ်”

“ကျွန်မ သီလရှင်ကျောင်းမှာပဲနေလို့အဆင်ပြေပါတယ်။ ရပြီအစ်ကို ကျွန်မ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဆက်လျှောက်နိုင်ပါပြီ စိတ်ချပါ”

လူနာခုတင်ပေါ်မှထရပ်ပြီး သက်ထားပျိုအိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်လိုက်လျှင် ညိုမင်းကိုမျက်ရည်ဝဲရသည်။

ညီမအတွက် သူ့ဘာမှလုပ်ပေးလို့မရ။ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ကောင်မလေးပဲ။ အေးလေ ငါကလည်း ကောင်းမှမကောင်းတာ။

“ညီမလေး ... ”

ငွေတစ်ထပ်ကို သူလှမ်းပေးလိုက်လျှင် သက်ထားပျို

၁၄၆

ကြယ်စင်မြူးစေ

မချီပြုံးနှင့်ခေါင်းခါခဲ့ပါသည်။

“နေပါစေ ... အစ်ကို၊ ကျွန်မအဆင်ပြေပါတယ်၊ ဘာမှ မယူဘဲနဲ့တောင် အစ်ကိုမိန်းမက ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်နေခဲ့တာ ကျွန်မ အစ်ကိုအထောက်အပံ့ကိုလုံးဝလက်မခံဘူး”

ပြောပြီး သူမ အစ်ကိုဆေးခန်းမှထွက်လာခဲ့သည်။ လူဆိုတာကိုယ့်လမ်းကိုယ့်လျှောက်ရမှာပဲလေ၊ အစ်ကိုဝမ်းမနည်းပါနဲ့ နော်။

ရွှေစကားစာပေ

အဖျားမပြတ်သဖြင့် သက်ထားပျိုနှစ်ရက်အလုပ်မဆင်းနိုင်ခဲ့။ နှစ်ရက်မြောက်ညနေမှာတော့ ဒေါက်တာညီရဲနောင် သူမရှိရာ သီလရှင်စာသင်တိုက်သို့ ကားနှင့်ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းထိုင်သီလရှင်ဆရာကြီးကို လှူဖွယ်ဝတ္ထုအစုစု လှူဒါန်းပြီး ...

“ဆရာလေးကျောင်းမှာရှိတဲ့ သက်ထားပျိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လူနာကုရအောင်လာတာပါ။ သွားတွေ့ပါရစေ”

ဟုခွင့်တောင်းရသည်။

“ဪ ဆရာဝန်ကြီးက သက်ထားပျိုဆီလာတာလား။ သနားစရာဒုက္ခသည်လေးပါကွယ်၊ သူတော်တော်ကိုဒုက္ခရောက်လာခဲ့တယ်၊ သီလရှင်ဝတ်ဖို့လည်း စိတ်ကူးရှိတယ်ထင်ပါရဲ့လေ”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့ဘုရား။ ဒီမိန်းကလေးက ဒေါက်တာညီမင်းကိုရဲ့ညီမလေးပါ။ တပည့်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်”

ရွှေစကားစာပေ

သူက ခေါင်းမာနေလို့ပါ။ ဆရာလေးတို့ကျောင်းမှာတာဝန်ပိုနေရတာ တပည့်တော်အားနာပါတယ်”

“ရပါတယ်လေ - ဆရာလေးတို့ သာသနာ့အရိပ်ဆိုတာ ဒုက္ခသည်အပေါင်းကို ကူညီရ ကယ်ရတာပါပဲ။ ဒကာလေးတို့တာဝန်ယူတယ်ဆိုရင် ပြန်ခေါ်သွားလို့ရပါတယ်။ သူ့ခမျာ ဒီမှာနေရတာ သိပ်တော့မအပ်စပ်လှဘူးပေါ့”

“မှန်ပါ့ဘုရား ... တပည့်တော် သူ့အစ်ကိုကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ထားပါတယ်။ သူလာပြီး မိန်းကလေးရဲ့နေရေး စားရေးတွေကို စီစဉ်ပေးမှာပါဘုရား”

သည်စဉ် ညှိမင်းကိုယ်ကားပါရောက်လာပြီး သက်ထားပျိုနှင့်ဆွေးနွေးကြသည်။ ညီရဲနောင်က ...

“ဆရာနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ အဘိုးနဲ့အဘွားအိမ်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ သက်ထားပျိုနေလိုက်ပါ။ ဒီမှာကစိတ်ချရပေမယ့် မြို့ပြင်ဆိုတော့ သွားရေ လာရေးစိတ်မချရဘူး”

“ရတယ် ကျွန်မ ဒီမှာပဲနေမယ်”

“ခေါင်းမမာနဲ့ညီမလေး။ အစ်ကိုတို့ ညီမအတွက်အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးနေကြတာ။ သူတော်စင်တွေကို ဒုက္ခပေးပါနဲ့ကွယ် ... ဆရာညီပြောသလို အဘိုး၊ အဘွားတို့နဲ့ နေလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာက မြို့ထဲဆိုတော့ ဆရာညီဆေးခန်းနဲ့လည်း နီးတယ်။ ဇီဝကနဲ့လည်းနီးတယ်”

နှစ်ယောက်ပိုင်းပြီးပြောနေကြတာမို့ သက်ထားပျိုခေါင်းမာလို့မရတော့။ သီလရှင်ဆရာလေးများနှင့် နီလာတို့အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူမ အစ်ကိုကားပေါ်မှာပါလာခဲ့ရသည်။

မြို့ထဲမှာ သူတို့ပြောသည့် အဘိုးနဲ့အဘွား၏ တိုက်ကလေးက ကျယ်ဝန်းပါသည်။ အဖော်တစ်ယောက်နှင့် အတူနေရသည့်အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ သက်ထားပျိုကို ဝမ်းသာစွာကြိုဆိုကြပါသည်။

“လာသမီး ... သားဆရာဝန်ပြောကတည်းက အဘတို့ကဝမ်းသာနေတာ။ ဒီအိမ်မှာခြောက်သွေ့လွန်းလို့ကွယ်”

အဘွားကလည်း တပြုံးပြုံးနှင့်။

“သမီးကိုအားကိုးရမယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ အဖော်ရတာပေါ့ကွယ်”

အဘိုးနာမည်က ဦးလင်းအောင် ... အဘွားနာမည်က ဒေါ်ငြိမ်းသာ။ သားသမီးများမထွန်းကားဘဲ တစ်သက်လုံးနေလာခဲ့တာ ယခု အသက်ခုနစ်ဆယ်အထိ။

အဖော်အမျိုးသမီးမှာ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်စပ်ပုံရသည်။ သုံးဝမ်းလောက်ကွဲသည့်တူမ။

ဝန်စည်စလယ် ဘာမှမပါဘဲ လက်ဆွဲအိတ်လေးနှင့် ပြောင်းရွှေ့လာသည့် သက်ထားပျိုအတွက် အခန်းတစ်ခုပေးကြသည်။

“အဘွားတို့နဲ့ပဲအတူစား၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာလိုသဘောထားနော်သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအဘွား”

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ စိတ်ကောင်းရှိကြပြီး ညီရဲနောင်ကို အထူးချစ်ခင်ကြသူများဖြစ်သည်။ သူပြောပြသဖြင့် သက်ထားပျို အကြောင်းကိုလည်း သိရှိပြီးပေပြီ။

ရုပ်ကလေးချောပြီး အပြစ်ကင်းစင်နုနယ်သည့် သက်ထားပျို၏မျက်နှာလှလှလေးကို သူတို့မြင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်သနားမိကြသည်။

သက်ကြီးရွယ်အိုတို့၏ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်သည့် နေဝင်ချိန်မှာ ဒါလေးဟာ အိမ်ဆွဲလည်းလေးဖြစ်လာမလား။ မျှော်လင့်မိသည်။

ညီရဲနောင်တို့နှစ်ယောက် ... အဘိုးနှင့်အဘွား၏အိမ်မှာ သက်ထားပျိုကို အပ်နှံခဲ့ကြပြီး ကိုယ့်ဆေးခန်းများရှိရာသို့ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ချလုံခြုံသည့်နေရာမှာ သက်ထားပျိုရောက်ရှိသွားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စိတ်ချလက်ချရှိသွားရ၏။

သူတို့ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် သက်ထားပျို အိမ်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်ပါသည်။

ခြံနှင့်ဝန်းနှင့်ပေမယ့် အလုပ်သမားမထားရဲလို့ မထားခြင်း

ကြောင့် ခြံကသိပ်တော့မသာယာ။ မြက်ပင်တွေနှင့် ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိမရှိ။

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းပုံလည်းမရ။ လေဖြတ်ထားသလိုမျိုး ခြေလက်တွေသိပ်မသန်ကြပါ။

အတူနေသည့် အဖော်တူမဆိုတာကလည်း မျက်နှာထားခပ်ဆိုးဆိုး။ သူက သက်ထားပျိုရောက်လာတာကို မကြိုက်သလို။

ပုံ စံကြည်ရတာ သိပ်မသန်စွမ်းသည့် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးကို

သူစိတ်ကြိုက်မချယ်လှယ်ရတော့မှာစိုးလို့ဖြစ်ရမည်။

သက်ထားပျို လိမ္မာပါးနပ်စွာကိုင်တွယ်ရပေမည်။

“အဘိုးနဲ့အဘွား ညစာစားပြီးကြပြီလား”

“မစားရသေးပါဘူးကွယ် ... လာမြေး အတူသွားစားကြစို့၊ ဪ အဘွားရဲ့တူမ သုံးဝမ်းကွဲတော်တဲ့ မသူတဲ့၊ သူနဲ့ပဲနေရတော့တာပဲ”

မသူမှာ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပုံစံ။ အသားညိုညို ပိန်ပိန်ပါးပါး။ မျက်နှာထားခပ်ဆိုးဆိုး။

အဘွား၏လေသံကိုနားထောင်ပြီး မသူကို သိပ်မနှစ်သက်ကြကြောင်း သက်ထားပျိုနားလည်လိုက်သည်။ မသူ ဘာတွေများလှလည်ကျထားပါလိမ့်။

သုံးယောက်သား မီးဖိုချောင်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့ကြ

သည်။ ညနေ ၆ နာရီရှိပေမယ့် ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေး။ မသူပုံစံက ဟိုယောင်ယောင် သည်ယောင်ယောင်။

“မသူ ထမင်းပွဲပြင်လေ ... ”

“ထမင်းကနည်းနည်းလေးရယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှိတာထည့်လေ၊ ငါတို့က ဘယ်လောက် စားနိုင်တာမှတ်လို့”

“ဟင်းရော ဘာရှိသေးလဲ”

“ဟင်းနှစ်ဖတ်ပဲကျန်တော့တယ် ညနေကအုပ်ထားတဲ့ ဟင်း ကြောင်ခိုးစားသွားလို့”

“ဟဲ့ ... ကဲကဲ ရှိတာထည့် ငါတို့ဝေစားကြမယ်”

အဘိုးကလည်း ညည်းညည်းညူညူ ...

“ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ပေးပေး ငါတို့မှာမဝရေဆာ ပဲ အမြဲစားရတယ်၊ အဲဒီမသူဟာလေ ပိုက်ဆံတွေ ဘာလုပ်ပစ် သလဲမသိဘူး”

“အို ... ဒါကတော့ ဦးလေးတို့ခေတ်တုန်းကလို ကြက် သား၊ ဝက်သားဈေး တစ်ပိဿနှစ်ကျပ်ခေတ်မဟုတ်ဘူးလေ၊ သားငါးဈေးကခေါင်ခိုက်နေတာလည်းမသိဘဲနဲ့”

“ခိုက် ခိုက်ပါဦးအေ ... တစ်နေ့ တစ်နေ့ဈေးဖိုးတောင်း တော့ သောင်းဂဏန်း ငါတို့စားရတော့ ဟင်းလေးတစ်ဖက် နှစ်ဖက် သစ်သီးဝလံတောင် နေ့တိုင်းမစားရဘူး”

“အောင်မယ် ... ဒေါ်လေးက အားကိုးရှိလို့ ကျွန်မကို အပြစ်ပြောနေတယ်ပေါ့လေ၊ ဟွန်း ... ဒီအုတ်ကြားမြက်ပေါက်မ ကို ကျပ်ကျပ်အားကိုး လူသတ်ပြီးပစ္စည်းတွေမသွားလိမ့်မယ်”

“ဟင် ... ရှင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကျွန်မရဲ့ ဥပဓိရုပ်က အဲဒီပုံပေါက်နေလို့လား၊ အဘွားရယ် ဘယ်လိုမိန်းမ မျိုးများ အဖော်လုပ်ထားတာလဲ”

မသူ သက်ထားပျိုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေရသည်။ နောက် ထမင်းအိုးထဲမှ ထမင်းနည်းနည်းနှင့်ကြက်သားဟင်းနှစ်ဖတ်ကို ပန်းကန်းတွေထဲ ထည့်ပြင်ပေးလိုက်သည်။ ရေခဲသေတ္တာကို အဘွားက ဖွင့်ခိုင်းလို့ဖွင့်ကြည့်တော့ အထဲမှာလိမ္မော်သီးလေးနှစ် လုံး ပန်းသီးလေးနှစ်လုံးပဲတွေ့ရသည်။

ဒါတောင် ခေါင်သီးတွေမဟုတ်၊ ဈေးပေါသည့်အသီးညှပ်ညှပ် တွေ ကြောင်အိမ်ထဲမှာလည်း ဘာမှဟုတ်တိတ်ပတ်တိတ်မရှိ။ အဘွား ကတော့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်ဟောက်နှင့် သက်ထားပျို အဘွားကို စိတ်ပြေအောင်ချော့ရသည်။

“ကဲပါ အဘွားရယ် ... ရှိတာကို အဘွားနဲ့အဘိုးပဲစားပါ တော့ သက်ထားမစားတော့ပါဘူး”

“ဘယ်မဟုတ်တာ နေဦး ... အဘွားသားဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“အဘွား ... အဘွား ... ”

လှမ်းအော်သော်လည်း အဘွားက ဒေါက်တာညီရဲနောင် ဆီဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

“သား ဆရာဝန်ရေ အဘွားတို့ ခုညနေ ဘာမှစားစရာမရှိဘူး။ စားစရာတစ်ခုခုဝယ်ပြီး အိမ်မှာလာစားပါကွယ်။ အဘွားတို့ စောင့်နေမယ်နော်”

ပြောပြီး ညှော်ခန်းမှာပင်ပြန်ထိုင်နေကြသည်။ ထမင်းတစ်ပန်းကန်နှင့် ဟင်းနှစ်ဖတ်ကို မည်သူမျှမစားကြတော့။

ခါတိုင်းက မသူဗိုလ်ကျသမျှငြိမ်ခံနေကြရပေမယ့် အားကိုးရှိသည့်အခါ အဘိုးနှင့်အဘွားငြိမ်မခံတော့ပေ။ မသူကလည်း ဒေါသတွေထွက်လျက်။

ညနေ ၇ နာရီလောက်မှာ စားသောက်စရာအထုပ်တွေကိုဆွဲပြီး ညီရဲနောင်ရောက်လာခဲ့တော့ အဘိုးနှင့်အဘွားပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သက်ထားပျိုကတော့ မပျော်သလိုနေလိုက်၏။

“ကဲ လာ အဘွားတို့မိသားစုလေး ထမင်းလက်ဆုံစားကြရအောင်”

ထမင်းစားပွဲမှာ သူဝယ်လာသည့် စားစရာများကို ပျော်ရွှင်စွာစားသောက်ကြသည်။ သူက သစ်သီးဝလံများပါ ဝယ်လာသဖြင့် ထမင်းစားပြီး ရွှေငှက်ပျောသီးနှင့် လိမ္မော်သီးများစားရသည်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ၈ နာရီခန့်ရှိပေပြီ။ ညီရဲနောင် အဘိုးနှင့်အဘွားကို ခွင့်တောင်းလိုက်၏။

“သက်ထားပျိုက အဘိုးနဲ့အဘွားရဲ့သမီးဖြစ်သွားပြီ။ အခုအဘွားသမီးကို ကျွန်တော်ဈေးဝယ်ဖို့ ညဈေးတန်းကို ခဏခေါ်သွားမယ်”

“မနက်မှဝယ်ပါလား သားဆရာရယ်၊ လုံမအိပ်ချင်ရောပေါ့”

“မရဘူး မနက်ကျရင် သူလည်းမအားဘူး။ ကျွန်တော်လည်းမအားဘူး။ အဘိုးနဲ့အဘွားမှာ ဘာမှလည်းစားစရာမတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်ဝယ်ထည့်ပေးမယ်”

“ဟေ ... သားဆရာရယ် အားနာလိုက်တာ”

“ဘာ ... အားနာစရာရှိလဲ အဘွား။ ကျွန်တော့်ကို တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးလုံး အလကားလိုလိုထိုးပေးထားခဲ့တာ ကျွန်တော့်မှာတာဝန်ရှိတယ်”

“ဒါကတော့ သားဆရာကိုစေတနာရှိလို့ပေးတာ၊ ကဲလေထားပါတော့ ဝယ်ချင်ရင်လည်းပယ် အများကြီးတော့မဝယ်ပါနဲ့ကွယ်”

အဘွားနှင့်အဘိုးအားနာနေတုန်း ညီရဲနောင် သက်ထားပျိုကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ကို အကြောင်းပြတော့လည်း သူမပါလာရသည်သာ။

ညီရဲနောင်တွန်းလွှတ်မှ ဖိုးတာ သူချစ်သူနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာထွက်ခွာသွားသည်။ မဆွေဆိုတာ အသားဖြူဖြူ သွယ်သွယ်လေး။ ထမင်းဆိုင်မှာလုပ်သူပီပီ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် သွက်သွက်လတ်လတ်။

ဖိုးတာက အသားညိုညို ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ အဖြူနှင့် အမည်းပေမယ့် နှစ်ယောက်သားတော်တော်ချစ်ကြပေသည်။

ဖိုးတာ ထွက်သွားတော့ ညီရဲနောင် သက်ထားပျိုကို သူဆေးခန်းသို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒီနေ့ခွဲစိတ်သည့်နေ့မဟုတ်လို့ ဆေးခန်းမှာ လူမရှိ။ ဒီနေ့အားလပ်ရက်။

သို့သော် တစ်နေ့လုံးတော့ ပင်ပန်းထားခဲ့ရတာပါပဲ။

“ဆရာ ... သက်ထားကို ဘာပြောမလို့ခေါ်လာတာလဲ”

“ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဆရာစကားလုံးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလိုက်တာ၊ ကျွန်မလိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုများ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မနှိမ်ချပါနဲ့၊ မင်းကနှုတ်နေလို့လား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးထားရတယ်”

“ထားတာပေါ့ ... သိပ်ထား”

“ကြိုက်တယ် အဲလိုမှ ... ”

ညီရဲနောင် နေထိုင်သည့်အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းသို့ တက်သွားလျှင် သက်ထားပျိုနောက်မှလိုက်ရ၏။

တကယ်ကျ ဈေးဝယ်တာ ဖိုးတာနှင့် ထမင်းဆိုင်က သူချစ်သူကောင်မလေးပါ။ ညီရဲနောင်က ညွှန်ကြားချက်နှင့်ငွေပေးလိုက်ရုံသာ။

“ဖိုးတာ ငါ့အဘိုးနဲ့အဘွားမှာ ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိစားစရာမရှိဘူး၊ တစ်ပတ်စာလောက်ဝယ်ပေးကွာ၊ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)အတွက် လက်ဖက်ရည်၊ အိုဗာတင်းဖျော်ဖို့ပါ၊ သား၊ ငါး၊ သစ်သီးဝလံ မုန့်ကြည့်ဝယ်ပေး”

“ရတယ်ဆရာ ... မဆွေကကျွမ်းတယ်”

“အေး ... မင်းကတော့ကျွမ်းရုံမကဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး အမှုန့်ဖြစ်မယ့် ဘူး”

“ဟာ ဆရာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ဘယ်လိုမြင်ယောင်လိုက်တာလဲ သွားပါပြီဆရာရယ်၊ သွားပါပြီ”

“သွားတော့ ဟေ့ကောင်သွားတော့ ... စဝယ်တော့”

★
ရွှေစကားစာပေ

★
ရွှေစကားစာပေ

ဆရာကို သူမယုံကြည်ပါသည်။ ပြည်သူ့ဆရာဝန်ကြီးကို သူမ ဘုရားလောက်နီးနီးအထင်ကြီးပါသည်။ ကလန်ကဆန်လုပ် မိချင်တာကတော့ ဆရာဟာ ဒေါ်မြရွှေစင်တို့အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်း ခဲ့လို့။ မျက်နှာလိုက်ခဲ့လို့။

ပွင့်လွှာရွှေစင်၏ အနုအလှတွေပေါ်မှာ သမုဒယတွယ်ခဲ့ ပြီး မျက်နှာငယ်မကိုဂရုမစိုက်ခဲ့လို့။

“ထိုင် ... ”

“ဆရာကြည့်ရတာ မလန်းဘူး။ ရေမချိုးဘူးလား”

“လူနာတွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆထက်ထမ်းပိုးတိုးနေတာ ဆရာမှာနေ့မှန်းမသိ၊ ညမှန်းမသိ၊ ဆေးရုံပြေးရ ဆေးခန်းမှာ ထိုင်ရ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အသက်ရှူဖို့တောင်မေ့တယ်”

“ဒါက ကိုယ့်လောဘနဲ့ကိုယ်ပဲလေ”

သက်ထားဖျို တမင်ပြောပစ်လိုက်လျှင် ညီရဲနောင်မျက်နှာ ပျက်သွား၏။

“ထားပါတော့လေ တို့တစ်နယ်လုံး ဒီလောက်မျက်စိ ရောဂါ ထူပြောရသလားလို့ပဲ အပြစ်တင်ချင်တော့တယ်၊ နယ် ဆင်းကုလည်း မျက်စိသမားတွေအများဆုံးတွေ့ရတယ်”

သူ့ဘာသာညည်းနေသလိုမို့ သက်ထားဖျို ငြိမ်နေလိုက် သည်။

အောက်ထပ်က ဆေးခန်း။ အပေါ်ထပ်သူနေသည့်နေရာ

ကတော့ ပရိဘောဂပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့်။

သူ သက်ထားဖျိုကို သေသေချာချာကြည့်နေတော့ သူမ မနေတတ်။

“ဘာပြောချင်လဲ ဆရာပြောပါ”

“ဖီဝကက ဆရာကိုအတင်းခေါ်နေတယ်”

“ငြင်းလိုက်ပေါ့၊ ဆရာမှာ ဒီမှာလည်း လူနာတွေများလွန်း လို့ ဒါများ ကျွန်မကိုတိုင်ပင်နေရသေး ... ”

“ဖီဝကနဲ့ဆရာရဲ့အလင်းစေတမာန် ကွာခြားတာကိုရော မင်းသိရဲ့လား”

“သိတာပေါ့ ဟိုကစီးပွားရေးအတွက်လုပ်နေတဲ့ အထူး ကုဆေးခန်း၊ ယူလိုက်တဲ့ငွေတွေဆိုတာ လူနာတစ်ယောက်ကို သောင်းကျော်ကြီးပဲ၊ ဒီမှာက လူနာတစ်ယောက်ကို နှစ်ထောင် သုံးထောင်ယူတာ”

“သိရင်လည်း ဖီဝကက အလုပ်ထွက်တော့ ... ”

“အလုပ်ထွက်တော့ ကျွန်မဘာနဲ့သွားစားမလဲ”

“ဒီမှာအလုပ်ဝင်ပေါ့ ... ဆရာနဲ့ဒီးတူပေါင်ဘက်အလုပ် ကူလေ”

“ဒီးတူပေါင်ဘက်ဆိုတဲ့စကားရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ဆရာမသိ လို့လား၊ စကားလုံးတိုင်းမှာအဓိပ္ပါယ်တွေရှိတယ်”

“သိတာပေါ့ ဒီးတူပေါင်ဘက်ဆိုတာ ဆရာနဲ့တူတာ”

အလုပ်လုပ်ဖို့ဖိတ်ခေါ်တာ”

“မလိုပါဘူး ဆရာ၊ ပွင့်လွှာရှိသားပဲ၊ ပွင့်လွှာကိုကူခိုင်းပေါ့”

ဆရာကို သူမ ဒီလိုစကားနာထိုးသင့်ပါသလား။

စကားနာထိုးရလောက်အောင် ဘယ်တုန်းကရင်းနှီးခဲ့လို့လဲ။ သူမ ဆရာကို ရင်ဘတ်ထဲကရင်းနှီးနေခဲ့တာလား မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဆရာက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံနှင့် ပြတင်းမှမြင်ရသည့် လခြမ်းပဲ့လေးကိုငေးနေခဲ့သည်။ လကလေးခမျာ နှင်းထုကိုမထိုးဖောက်နိုင်ရှာ။

သူ သက်ထားပျိုကို သတိတရ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်မိသည်။ ဘေထုပ်အနွေးထည်လေးဝတ်ထားသည့် သူမ။ ချမ်းရှာမှာပဲ။

ညီရဲနောင် အထဲသို့ ထသွားတော့ သက်ထားပျို မျက်မှောင်လေးတွေနဲ့ကျန်ခဲ့သည်။ သူမစကားနာထိုးတာ စိတ်ဆိုးသွားလို့လား။ ဘာမှလည်းဖြေရှင်းချက်မပေး။

ဆရာနှင့်ကျော်ခန့်ညီ ဒါတွေကွာတာပေါ့။ ဟိုကတွေ့သမျှ ဆရာဝန်မ၊ ဆရာမ၊ လူနာမိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားတွေ့ရွန်းရွန်းဝေဝေပြောတတ်ပေမယ့် ...

ဆရာကတော့ တုံ့ဆိုတာဝေ။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး

★ရွှေစကားစာပေ★

စာကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် လေ့ကျက်ခဲ့ရလို့ လူမှုရေးမှာချို့ယွင်းနေသလား။ ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအပေါ်ကျကြင်နာတတ်ပါသည်။ အဆင်ပြေအောင်ပြောတတ်ပါသည်။

သည်စဉ် ... ဆရာ အနွေးထည်လေးတစ်ထည်ကိုင်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယုန်မွေးမီးခိုးရောင်လေးက လှမှလှ။ ဒါပေမယ့် လူကြီးရောင်ကြီး။

“ရော ... ဝတ် ... အရမ်းအေးနေပြီ၊ အညာဆောင်းက အအေးဒဏ်ပြင်းတယ်”

သူမ ကျော်ခန့်ညီကိုသတိရသွားမိ၏။ သူကုတ်အင်္ကျီကြီးဝတ်ဖို့ပေးခဲ့တာ။ ဝတ်စုံအသစ်တစ်စုံ ဝယ်ပေးခဲ့တာ သူမလက်မခံခဲ့။ ယခုကျမှ ဆရာဝယ်ပေးသည့် အနွေးထည်ကို လက်ခံရမှာလား။

“ဘယ်အတွေးကြီးဖို့ဝယ်ထားတာလဲ၊ ကျွန်မ သူများပေးတာ မယူချင်ပါဘူး”

“အတွေးဖို့ဝယ်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် အတွေးမှာ အနွေးထည် အများကြီးပါ၊ မင်းကပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

ကြည့် ဆရာတို့များ ရိုးချက်က။ တကယ်ဆိုမင်းအတွက် ဝယ်ထားတာ ဘာညာနားဝင်ချိုအောင် တန်ဖိုးရှိအောင်ပြောပါလား။ အခုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောတာပါပဲ။

★ရွှေစကားစာပေ★

“အရေးမကြီးပါဘူး ကျွန်မမှာအနွေးထည်ရှိသားပဲ”

“လူမှာအဝတ် တောင်းမှာအကွပ်တဲ့ မင်းဝတ်တဲ့အနွေးထည်က ... ”

“နွေးဖို့သာအဓိကပါ။ အဲလိုသာ သူများပေးတိုင်းယူတတ်ရင် ကျွန်မအနွေးထည်ရတာကြာရောပေါ့”

“ဘာ ... ”

ညီရဲနောင် စိတ်တိုသွားသည်။

“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အသားလွတ်မာနကြီးတာ ခေါင်းမာတာငါမကြိုက်ဘူး။ မင်းကို ကိုယ့်သွေးချင်းသားချင်းလိုသဘောထားပြီးလိုအပ်လို့ပေးတာ ... ဝတ်လိုက် မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ ဘာအဓိပ္ပါယ်တွေ တွေးနေလို့လဲ”

ဒီလိုထိ သူ့အသံတုန်တုန်နှင့်ပြောလာတော့ သက်ထားပျိုမဆန့်ကျင်ခဲ့တော့ပါ။ ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်စိတ်တွေပျောက်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲမှလေးစားရသည့် ပြည်သူ့ဆရာဝန်ကြီးကို သူမဆက်ပြီးမတုပြိုင်ဝံ့တော့။

သူပစ်ချလိုက်သည့် အနွေးထည်ကို ကောက်ယူလိုက်ရသည်။ ဆရာရယ် နားဝင်ချိုအောင်ပြောပါလား။ တယုတယလေးပေးပါလား။ ဆရာဟာ ကျွန်မရဲ့ချွင်းချက်ပါ။ မကျေနပ်တဲ့ အခံစိတ်ကလေး ရှိနေပေမယ့် ဆရာပဲ ကျွန်မရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူစိမ်းပါ။

ကမ္ဘာလောကနဲ့ ကျွန်မရဲ့ကြားကဆက်သွယ်ရေးကြိုးမျှင်လေးဟာ ဆရာပါ။

ဝတ်ထားသည့် ဘောထုတ်အနွေးထည်ကိုချွတ်ပြီး သူ့ရှေ့မှာပင်ယူနီမွေးမီးခိုးရောင်လေးဝတ်လိုက်တော့ သက်ထားပျို၏ အသွင်ကဝင်းပသွားသည်။ ဒါကို ဆရာကခပ်တည်တည်ကြည့်နေခဲ့၏။

“မင်းကိုပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ ... ဇီဝကမ္မာအလုပ်လုပ်ရမှာလား”

“ရှင် ... ”

သက်ထားပျို ဆရာကိုအံ့သြစွာကြည့်မိသည်။ မေးနေစရာတောင်မလို။ ဘာဖြစ်လို့ လူနာတွေကိုခုတ်လုပ်ပြီး ငွေရှင်ကြေးရှင်တွေကိုအလုပ်အကျွေးပြုရမှာလဲ။

“ငါမေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ငါ ဇီဝကမ္မာအလုပ်ဝင်လုပ်ရမလား”

“ဆရာရယ် ... မေးစရာတောင်လိုလို့လား။ ဆရာဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်သွားလို့လဲ၊ ဖောက်ပြန်သွားတာလား”

“ကောင်းပြီ ... ဒါဆို မင်းငါ့ဆီမှာအလုပ်လုပ်ပေတော့”

“ဘာဆိုလို့လဲဆရာ ဆရာဇီဝကမ္မာအလုပ်မဝင်တာနဲ့ ကျွန်မ ဇီဝကမ္မာအလုပ်လုပ်ရမှာ ဘာဆိုလို့လား”

“ဆိုင်တယ် မင်းကိုငါ့မျက်စိရှေ့မှာပဲမြင်ချင်တယ်၊ ထားချင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“မမေးနဲ့ ... ငါ့ဖိဝကမှာအလုပ်မဝင်ရဘူးဆိုရင် မင်းဒီလာ၊ မင်းဒီမလာရင် ငါ့ဖိဝကမှာအလုပ်လာလုပ်မယ်”

“အကျပ်မကိုင်ပါနဲ့ဆရာ၊ ကျွန်မက အရှုံးလား၊ ကိုယ်အဆင်မပြေတုန်းက ပေးထားတဲ့အလုပ်ရှင်တွေထားခဲ့ပြီး ဒီပြန်လာရမှာလား၊ စောစောကတည်းက ဆရာကျွန်မကိုအလုပ်မပေးဘဲနဲ့ တော်ပါ ဆရာ့ကို ကျွန်မမုန်းပါတယ် ၊ ဆရာဘာသာပွင့်လွှာကိုပဲရအောင်ခေါ် ... ”

ပြောရင်းမှ သက်ထားပျို မျက်ဝန်းတွေနီပြီးမျက်ရည်တွေပြည့်လာခဲ့လျှင် သူမ ဆရာညွှန်ခန်းမှထပြီး အောက်သို့ဆင်းပြေးခဲ့သည်။

အောက်ထပ်မှာ လူနာတွေထိုင်သည့် ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်ထိုင်ပြီး သူမအားရပါးရငိုကြွေးမိသည်။

လောကကြီးရယ် ... ကျွန်မငိုသင့်တာကြာပါပြီ။ ကျွန်မအတွက်လောကကြီးက မျက်နှာသာဘယ်တော့မှမပေးခဲ့ပါဘူး။

အခန်းထောင့်ရှိ ကုလားထိုင်လေးမှာထိုင်ပြီး သူမခေါင်းမှောက်သို့ကြွေးနေတုန်း ဆရာ သူမအနားသို့တရွေ့ရွေ့ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီး ဆရာက သူမအနားမှာ ငေးငေးငူငူ၊ သူပုံစံက

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မထိရဲမကိုင်ရဲ။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီနှင့်တော့ကွာပါ။ ဟိုကဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မဆို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပုတ်ပုတ်ခတ်ခတ် ကျွမ်းဝင်ရန်အသင့်။

“မငိုပါနဲ့သက်ထားပျို၊ မင်းမလာချင်ရင်မလာပါနဲ့တော့ ခါတိုင်းလို လူနာတွေကို ငါတစ်ယောက်တည်း ကြည့်ပေးသွားမှာပါ။ ရပါတယ်”

ဆရာအသံက တုန်ယင်ကြေကွဲနေခဲ့လျှင် သက်ထားပျိုတိုးလို့သာငိုချင်လာခဲ့သည်။

“ဖိဝကကိုတော့ဆရာမလာပါဘူးကွယ်၊ လူနာတွေကို ခုတုံးလုပ်ပြီး ဆရာသူတို့ကိုအလုပ်အကျွေးမပြုဘူး၊ ကဲ တိတ်တိတ် မင်းစိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါ၊ ခုလောက်ဆို ဖိုးတာတို့လည်း ဝယ်ပြီးလောက်ရောပေါ့၊ ဈေးဝကစောင့်နေတော့မယ်”

ဆရာက ဣန္ဒြေရစွာပင် ရှေ့မှထွက်သွားပြီး ကားတံခါးဖွင့်နေလျှင် သက်ထားပျို မျက်ရည်တွေသုတ်ပြီး နောက်မှလိုက်သွားရသည်။

ဆရာရယ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ရင်လည်း ချစ်တယ်ပြောပါလား။ ခုတော့ ... မျက်စိရှေ့မှာထားချင်တယ်ဆိုတဲ့ပြဿနာလေးတစ်ခုတင်ပြပြီး ကျွန်မကို မရေမရာအတွေးတွေပေးခဲ့တယ်။

ဒါပေမယ့်လေ သူနဲ့ငါဟာ အရွယ်၊ အသက်၊ ပညာ နေ အားလုံးခြားနားပါတယ်။

အဓိကက ဆရာဝန်ကမူမလုပ်ဘဲ ကိုယ့်အလင်းစေတ မာန်မှာ ပြည်သူနဲ့တသားတည်းဖြစ်နေဖို့ပါပဲ။

ကျွန်မ ဆရာအနားကိုမလာတော့ဘူး။ မစွန်းရင်ရှိချင်နေ တဲ့ ဆရာမျက်စိရှေ့မှောက်ကို ကျွန်မရောက်လာခဲ့ရင် ရှေ့ လျှောက်အခက်တွေ့တော့မယ်။

ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်သာ နေကျပါစို့ဆရာ။ ဈေးသို့ပြန်ရောက် တော့ ... ဖိုးတာတို့စုံတွဲကို ဈေးခြင်းတောင်းတွေနဲ့ ဈေးပေါက်မှာ တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပုံစံကလည်း ကြည်နူးပျော်ရွှင်လို့။

“နောက်လည်းဝယ်ခိုင်းနော်ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မဆွေက စွယ်စုံရတယ်၊ နောက်ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတူနေကျရင် စားသောက်ဆိုင်ဖွင့်မှာ”

“အေးပေါ့ကွာ ကောင်းတာပေါ့ ... ကဲ အခုတော့မင်းတို့ တာဝန်ပြီးပါပြီ၊ သွားလိုရာသွားပေတော့ ... ”

“ဆရာစကားကြီးကလည်း ... ”

ဖိုးတာနှင့်မဆွေ သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့ ညီရဲနောင်နှင့်သက်ထားပျိုတို့ အဘိုးနှင့်အဘွားဆီ ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။

အဘိုးနှင့်အဘွားကအံ့သြစွာကြိုဆိုရင်း ... အားတွေနာ

ကာ တဗျစ်တောက်တောက်ဖြစ်နေလေ၏။

“အများကြီးပဲသားဆရာရယ်၊ အဘိုးနဲ့အဘွားက ဘယ် လောက်စားနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ငွေတွေအများကြီးကုန်မှာနော်”

“မကုန်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော့်တစ်ရက်ဝင်ငွေ လောက်မရှိပါဘူး၊ ဒါတွေအဘွားတို့ တစ်လစာသုံးလို့ရတယ်လေ၊ ဟောလစ်တွေ၊ အိုဗာတင်းတွေ၊ ကော်ဖီမစ်၊ နောက် အသား ငါးက တစ်ပတ်စာပေါ့၊ သစ်သီးဝလံနဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်က နှစ်ရက်တစ်ခါ၊ သုံးရက်တစ်ခါဝယ်ပေးဦးမယ်”

“တော်ပါပြီကွယ် ... အဲ ... ဒါဆိုသားရော ဒီမှာလာ ပြီးထမင်းစားပါလား”

“နေပါစေအဘွား ... အဆင်ပြေသလိုပေါ့ ကြိုရင်စားပါ မယ်”

လူကြီးတွေနှင့်စကားပြောပြီး ညီရဲနောင်ပြန်လာခဲ့တော့ ညကြီးမင်းကြီးပင် အိမ်ရှင်းနေသည့် သက်ထားပျိုကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။

တော်တော်အလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ကောင်မလေးပဲ။

“ထမင်း၊ ဟင်း ပြင်ဆင်ခူးခပ်ရုံကတော့ အဘွားလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ မြေး ... ညနေကျစောစောပြန်ခဲ့နော်”

“စောစောပြန်လို့မရဘူး ဘွားရဲ့၊ ၆ နာရီလောက် ၇နာရီလောက်မှပြန်လို့ရတယ်”

“အလိုတော် အလုပ်ချိန်ကလည်း များလိုက်တာမြေးရယ်၊ အဲဒီမှာအလုပ်လုပ်မယ့်အစား သားဆရာဝန်ဆီမှာပဲလုပ်ပါလားကွယ်၊ အဘွားကလေးက စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်းရှိသူဆိုတော့ သူ့ဆီမှာအလုပ်လုပ်ရင် မြေးကုသိုလ်ရမှာ”

“သူကမှ အလုပ်မခန့်ဘဲအဘွားရဲ့၊ ကဲပါ သမီးသွားပြီ၊ ကျန်းမာအောင်နေနော် ဘိုးနဲ့ဘွား၊ ခြံထဲမှာလမ်းဆင်းလျှောက်နေစာလို့”

သက်ထားပျို အလုပ်သို့ထွက်လာခဲ့တော့ လူကရွှင်လန်းတက်ကြွနေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဘဝကနည်းနည်းအဆင်ပြေချောမွေ့ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

စိတ်ကောင်းရှိသည့် အဘိုးနှင့်အဘွား၏အရိပ်မှာ နေစရာရာ စားစရာပါမကြောင့်ကြရတော့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လုံခြုံမှုတွေလည်းရှိနေခဲ့ပါပြီ။

အင်း ပြီးတော့ ဆရာဂရုစိုက်လို့လည်းဖြစ်ရမည်။ ဝါတော်လေးဆယ်ရ ငါးဆယ်ရဆရာတော်ကြီးလိုရှိသည့်ဆရာဟာ သူမအပေါ်ဂရုစိုက်တာပျော်စရာပေါ့။

ရွှေစကားစာပေ

သက်ထားပျို မနက်စောစောထကာ ... ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်သလို အဘိုးနှင့်အဘွားအတွက် ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးသည်။

မနက် ၇ နာရီလောက်ကျမှ သူမ အလုပ်သို့ထွက်လာခဲ့စမြဲ။

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ နေရတာစိတ်ချမ်းသာနေခဲ့သည်။ မနက်စောစောစာကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံစားသောက်ရင်း ညီရဲနောင်နှင့်သက်ထားပျိုကို ဆုတွေပေးနေခဲ့သည်။

“ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ သားနဲ့မြေးတို့လို စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ကလေးတွေ လောကကြီးမှာတိုးတက်ပွားများကြပါစေ”

“အဘွား နေ့လယ်စာ၊ ညစာပါချက်ပြုတ်ထားခဲ့ပြီနော်၊ မသူကိုစားချင်တဲ့အချိန် ခူးခပ်ကျွေးခိုင်းရုံပဲ”

ရွှေစကားစာပေ

သက်ထားပျို ဆေးခန်းသို့ရောက်တော့ ရောက်နှင့်နေသည့် လူနာများ၏စာအုပ်ထပ်ခြင်း၊ စာရင်းသွင်းခြင်းကိစ္စများနှင့် စမ်းသပ်ခန်းကိုရှင်းလင်းခြင်းတို့ကို အမြန်ဆုံးပြုလုပ်ရသည်။

သည်နေ့လည်း သက်ထားပျို မိတ်ကပ်ရောင်လုံချည်နှင့် အင်္ကျီအဖြူပါပဲ။

သို့သော် မီးခိုးရောင်ယုန်မွှေးဆွယ်တာလေး ထပ်ဝတ်ခါ ဣန္ဒြေရရ။

ဆောင်းရာသီက သူမကို မနှောင့်ယှက်နိုင်တော့။

သည်စဉ် ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ၏ကား ဆေးခန်းရှေ့သို့ ထိုးရပ်လာခဲ့လျှင် ဆေးခန်းအစောင့်ကောင်မလေး ပျာပျာသလဲ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကြိုဆိုလာခဲ့သည်။ သက်ထားပျို ပြုံးချင်ပါ၏။ သူမမျှာ သခင်အလာကိုကြိုဆိုရတဲ့ ခွေးလေလိုပဲ။

ဒီအထူးကုဆေးခန်းကြီးမှ ဆရာဝန်များကားဆိုက်လာတိုင်း သူမမျှာကြိုဆိုရတာ ပျာယာခတ်လို့။

“ဟိတ် ... နေကောင်းသွားပြီလား၊ အမယ် အနွေးထည်တွေဘာတွေနဲ့ အဆင်ပြေလို့ပါလား”

အလုပ်စားပွဲမှာထိုင်နေသည့် သူမကိုခေါင်းပုတ်နှုတ်ဆက်ပြီး စမ်းသပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည့်ဒေါက်တာအသွင်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး။ ရှင်းသန့်ချောမောလို့နေသေးသည်။

စတိုင်ဘောင်းဘီ ပွပွလှလှအညိုရောင်နှင့် စပို့ရှပ်အဖြူ။

သက်ထားပျို လူနာတွေကိုတန်းစီသွင်းကာ သူထံမှ ပြန်လာသည့် လူနာတွေအတွက်လည်း ဆေးပေးရပါသည်။ ယူလိုက်ရသည့်ငွေတွေကတော့နှင့်ခနဲ။

သူမ အလုပ်လုပ်ရတာမပျော်ပါ။ တစ်နေ့တခြား စိတ်ထဲမှာနင်လာသည်။ ငါအလုပ်လုပ်နေတာ သမ္မာအာဇီဝမှဟုတ်ရဲ့လား။ ငါ့အဖြစ်က သူခိုးကိုခားရိုးကမ်းနေတာလား။

သူမ ညီရဲနောင်ရဲ့အလင်းစေတမာန်ကို မြင်ဖူး။ ရောက်ဖူးခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုမျိုးမဟုတ်။

လူနာတွေကြားမှာ ဆေးဖိုးဝါးခကိုအတတ်နိုင်ဆုံး နည်းနည်းယူပြီး များများလုပ်ပေးခဲ့သူ။ သူမ သူ့ဆီသွားလျှင်ကောင်းမည်လား။

မနက် ၉ နာရီခွဲလောက်မှာ ကျော်ခန့်ညီဆေးရုံသွားဖို့အတွက် လူနာတွေကိုဖြတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တဲလူနာတွေ ... နေ့လယ်စောင့်ချင်စောင့် မစောင့်ချင်လည်းတခြားဆရာဝန်နဲ့ပြပါ။ ကျွန်တော်ဆေးရုံသွားချိန်ရောက်နေပြီ”

“ဆရာလေးရယ် ... အဘွားက ဒီနေ့ ရထားမီချင်လို့ပါ။ အဘွားတစ်ယောက်တော့ ကုပေးပါနော်၊ ဟိုဆရာဝန်လေးဆိုလည်း လူနာတွေအဆင်ပြေအောင်ကြည့်ပေးတာပဲ”

“ဘယ်ဆရာဝန်လဲ အဲဒီမှာသွားကုပေါ့ဗျ”

“သူက မျက်စိပဲကုတာလေ အဘွားက ဗိုက်မကောင်းတာ မို့ပါ”

ညီရဲနောင် ... မျက်စိဆိုတော့ ညီရဲနောင်ပေါ့။ ဒီမြို့မှာ မျက်စိစိပါယ်ရှယ်လစ်ကသူ။ ကျော်ခန့်ညီဒေါ်ပွသွားသည်။ ယှဉ် စရာလား။

“သူက ဆေးရုံကိုလာချင်မှလား၊ ပြန်ချင်တိုင်းပြန်တဲ့သူ စည်းမရှိကမ်းမရှိတဲ့လူ၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီးနဲ့ကလည်း ဘာတွေ ညှိထားသလဲမသိဘူး၊ သူကဆေးရုံမသွားလည်း ပြဿနာမရှိ ဘူး”

ကျော်ခန့်ညီ ဒေါ်တွေပွပြီး စိတ်တိုနေပေမယ့် လူနာ အဘွားကိုတော့ကြည့်ပေးခဲ့သည်။

“အဘွား ဆရာဝန်ချင်းမနှိုင်းယှဉ်နဲ့ဗျ၊ အဘွားနေရာမှာ လူငယ်တစ်ယောက်ဆို ကျွန်တော်လုံးဝကြည့်ပေးမှာမဟုတ်တော့ ဘူး”

“မသိလို့ပါဆရာလေးရယ် နောက်မပြောတော့ပါဘူး”

“သတိထားပေါ့ဗျ၊ သူက လူမဟုတ်ဘူးလေ၊ အလောင်း အလောင်း”

“အိုကွယ် ... ”

“ဘုရားအလောင်းကိုပြောတာပါ ... ကျွန်တော်ကတော့

သာမန်လူ၊ သာမန်ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲလေ”

ကျော်ခန့်ညီ ဆေးခန်းမှထွက်ခွာသွားတော့ သက်ထားပျို သူ့အိတ်ကိုကားနားထိ လိုက်ပို့ပေးရပါသည်။ ဒါဟာလည်း စာရေးမတွေ့က ဆရာဝန်တွေကိုလုပ်ပေးရသည့်ဝတ္တရားတစ်ရပ် ပါပဲ၊ သူက သက်ထားပျိုကို ...

“ဟိတ် ... ညကျ ပွဲတစ်ခုရှိတယ်၊ ကိုယ့်မှာ အတွဲမရှိ ဘူး၊ မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကျွန်မ ဒါမျိုးဝါသနာမပါဘူး”

“ဘာ ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ _ အတွဲတွေကကြ၊ ခုန်ကြ သောက်ကြ စားကြတာမဟုတ်လား၊ ပါတီပွဲဆန်ဆန်၊ ဒီမြို့မှာလည်း ဒါမျိုး တွေရှိလား”

“ရှိတာပေါ့ မင်းမလိုက်လည်း နေလေ၊ ကိုယ့်မှာခေါ်စရာ လူတွေအများကြီး”

ပြောပြီး ကားတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပုံက မကျေမနပ်။ ဩော် ဒေါက်တာဟာ တကယ့်ကိုကလေးဆန်တာပဲ။

သက်ထားပျိုကိုလည်း သူ့လိုအထူးကု ခွဲစိတ်ဆရာဝန် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ကြီးကိုဖြင့် အသေရရ၊ အရှင်ရရ ခဏဖြစ်ဖြစ် တွဲလိုက်ရမနည်းဟူသည့်စိတ် ရှိနေတယ်လို့များ ထင်နေသလားမသိ။

ဆေးခန်းမှာလုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကိုလုပ်ကိုင်နေရ
စဉ် ဦးဗသစ် သူမအနားသို့ရောက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏စားပွဲရှေ့
ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“သက်ထားပျိုနဲ့ ဒေါက်တာညီရဲနောင် တော်တော်ရင်းနှီး
တယ်နော်”

“ရှင် ... မဟုတ်ပါဘူး ဦး”

“ကိုယ်မြင်ပါတယ် ... ညကကားထဲမှာမင်းကိုတွေ့လိုက်
တယ်”

“ဒါက ကျွန်မနေတဲ့အိမ်ရှင်အဘိုးနဲ့အဘွားအတွက်
ဈေးဝယ်ပေးလို့ ကျွန်မလိုက်ရတာပါ”

“မငြင်းပါနဲ့ သက်ထားပျိုရယ်၊ ဦးက မင်းကိုဘာမှလည်း
မစွတ်စွဲရပါလား။ သက်ထားကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းချင်လို့
စကားအစပျိုးနေတာပါ”

“ကျွန်မကလည်း ဦးအထင်လွဲနေလို့ပဲ ရှင်းပြနေတာလေ၊
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒေါက်တာညီရဲနောင်နဲ့ ကျွန်မအစ်ကိုတို့က
တစ်ဆေးရုံထဲဆိုတော့ ... ”

ပြောနေရင်းမှ သက်ထားပျို သတိရသွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်
လိုက်လျှင် ဦးဗသစ်မျက်ခုံးပင့်သွား၏။

“ဪ ... ဒေါက်တာညီမင်းကိုဆိုတာလား။ သက်ထား
ပျိုနဲ့ ရှစ်ချင်းဆင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒါတွေဆက်စပ်ပြီးနည်းနည်းပါးပါး ခင်
မင်ရဲ့ပါ”

“ကဲပါ ဦးပြောတာနားထောင်ကြည့်ပါဦး။ သက်ထားပျို
ကိုလည်း တာဝန်ကြီးကြီးမပေးပါဘူး။ ဒီလိုလေ သူ့ကိုဒီဆေးခန်း
မှာ အချိန်ပိုင်းထိုင်ပေးဖို့ တစ်နေ့လောက် ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ပေးဖို့
စည်းရုံးပေးပါ။ သက်ထားပျိုပြောတတ်ရင် ရမှာပါ။ သူလုပ်နေ
ကျ အလင်းစေတမာန်လည်းလုပ်ပေါ့၊ ဒီဇီဝကမှာလည်း အချိန်
ပိုင်းနည်းနည်းပေးဖို့ပြောပေးပါ။ အဲဒီအတွက် သက်ထားပျို
အကျိုးရှိစေရမှာပါ။ အဲဒီလိုပြောပေးနိုင်ရင် ငွေနှစ်သိန်းဆုချပါ
မယ်”

ဦးဗသစ်၏ စကားများကိုနားထောင်ပြီး သက်ထားပျို
ကျောစိမ့်သွားမိသည်။

ငါ့ကိုဖြားယောင်းခိုင်းနေပါလား။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဦး။ ကျွန်မ အဲဒီလောက်မစွမ်းပါဘူး
ရှင်၊ အခြားတစ်ယောက်ယောက်ကိုသာခိုင်းပါ”

“လုပ်ကြည့်ပါဦးလေ၊ ဘာလဲ ဦးပေးတာနည်းလို့လား။
သုံးသိန်းပေးမယ်ကွာ၊ ဦးက သူ့ကိုဘာမှအမြတ်ထုတ်မှာ ကလိမ်
ကကျွန်လုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလေ၊ သက်ထားသိပါတယ် ဦးဆေးခန်း
မှာ ချောဂါမျိုးစုံ ကုသပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကိုသာလိုချင်တာ
ပါ။ သူ့ကိုသဘောပေါက်အောင်ပြောပြလိုက်ပါ”

၁၇၆

ကြယ်စင်မြူငေ

ပြောပြီး ဦးဗသစ်ထွက်သွားတော့ သက်ထားပျိုစိတ်ထဲမှာ
နောက်ကျီထွေပြားကျန်ခဲ့သည်။ သူမ ငွေမမက်ပါ။ ညီရဲနောင်
ကိုလည်း မဖြားယောင်းနိုင်ပါ။ အဲဒီတော့ ...
ဒီဆေးခန်းမှထွက်ဖို့ပဲရှိတော့သည်။

★ရွှေစကားစာပေ★

သည်နေ့ လူနာကျသည်မှို့ ည ၈နာရီလောက်ထိ ကျော်
ခန့်ညီ မအားလပ်နိုင်။ ဒုဉ်နာက ခုလောက်ဆိုစနေလောက်ပြီ။
သူတစ်နေ့လုံး စိတ်တိုနေမိသည်။ သူလိုလူတစ်ယောက်
က အရေးပေးတာကို သက်ထားပျို ဘာလို့ငြင်းပယ်သလဲ။ သူက
ဘာမှို့လို့လဲ။

သူသာ ဖိတ်ခေါ်ရင် ဆရာဝန်မ၊ ဆရာမတွေ သူ့အနားမှာ
အသင့်။

အဝတ်အစားမရှိလို့လား၊ ဘာလား၊ အဝတ်အစားလည်း
တာဝန်ယူမှာပေါ့။ ကိုယ်တွဲသည့်မိန်းကလေးကို ဘယ်သူက ပစ်
စလက်ခတ်လုပ်သွားမှာလဲ။

ပြီး ဒီလိုမြို့မှာ တွဲတယ်ဆိုရင် သတင်းဖြစ်တတ်တာ
လည်း သိသားပဲ။ မိတ်ဆွေလို အဖော်လိုတွဲတာပဲဟာ။

သူ မကျေမနပ်နှင့်ပင် နေ့လယ်က သက်ထားပျိုအတွက်

★ရွှေစကားစာပေ★

ပွဲတက်ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝယ်ပစ်ခဲ့သည်။ ကျော်ခန့်ညီရာဇဝင်မှာ အငြင်းခံရတာမရှိ။

သက်ထားပျို မင်းကဘာမို့လဲ။

၈ နာရီထိုးသည်နှင့် လူနာတွေ လက်စသတ်သွားတော့ ကျော်ခန့်ညီ သက်ထားပျို၏လက်မောင်းကိုဆွဲထူပြီး အမိန့် ခပ်တင်းတင်းပေးလိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ်နဲ့လိုက်ကိုလိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲ့ ဒင်နာကိုသွားရမှဖြစ်မယ်”

“သွားပေါ့ ဒေါက်တာဘာသာသွားလေ၊ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ငါ နေ့လယ်ကဝတ်စုံတစ်စုံဝယ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းလိုက်ကိုလိုက်ရမယ်”

“ဒေါက်တာ ကျွန်မကိုအနိုင်မကျင့်နဲ့၊ ဒါအလုပ်နဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

“ဆိုင်တယ် မင်းဟာ ငါ့စာရေးမ၊ ငါလိုအပ်တဲ့ကိစ္စကို ကူညီပေးရမယ်”

“အိုး ... မဆိုင်လိုက်တာ၊ ဒါဆို ကျွန်မဒီအလုပ်ကထွက်တယ်”

“ဘာ ... ”

“ထွက်မယ် ကျွန်မ အလင်းစေတမာန်မှာသွားပြီးအလုပ်

လုပ်မယ်၊ ပြည်သူ့ကိုအလုပ်အကျွေးပြုမယ်၊ ဒီမှာတင်ခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်တွေကို ဟိုမှာကုသိုလ်နဲ့ဆေးကြောပစ်မယ်”

“ဘာ ... ”

ကျော်ခန့်ညီ အရှိက်ကိုလက်သီးနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းအထိုးခံရသည့်လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်လို အခံရခက်၊ အထိနာသွားခဲ့၏။ သူ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့။

မခံချင်စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးသို့ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့လျှင် သူ့မှာရှိသည့် ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ တဒက်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့၏။

သူလုပ်မိသည်က ကောင်မလေးကိုသူ့စမ်းသပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်ပြီး အားပါးတရပွေ့ဖက်ကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းနမ်းပစ်လိုက်ခြင်းပါပေ။

စိတ်လိုက်မာန်ပါအနမ်းက ဒေါသမှ မည်သည့်ဘက်သို့ ပြောင်းလဲရွေ့လျားသွားသည်မသိ။

သူ့ရင်မှာဒေါသတွေအစား ယစ်မှုးကြည့်နှုတ်ပျော်ဝင်စိတ်တွေနှင့်ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လာခဲ့သည်။ ဒါကိုအချစ်လို့ခေါ်ပါသည်။

ကြောက်လန့်စိတ်ကြောင့် ပျော့ခွေညွတ်ကျသွားသည့် သတိလစ်လုလု ကောင်မလေးကို သူကြင်နာစွာပွေ့ချီပြီး စမ်းသပ် ခုတင်ပေါ်သို့တင်လိုက်လျှင် ...

သူမ၏မျက်ဝန်းတွေပွင့်လာပြီး မျက်ဝန်းအရောင်က စိမ်းတောက်လို့၊ ဘုရားရေ ငါဒီဇာတ်လမ်းကို ဘယ်လိုဆက်ရမလဲ။

“ချစ်တယ်ကလေးရယ် ... ကိုယ့်ကိုမဆန့်ကျင်ပါနဲ့တော့ နော်”

သက်ထားပျို လူနာခုတင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထထိုင်ဖို့ပြင် တော့ သူချုပ်နှောင်ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“ကိုယ့်စကားကို နားထောင်ပါဦး အချစ်ရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်မယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ်တရားဝင်ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒီတော့ မင်းကိုယ့်စကားနားထောင်ရမယ်၊ မင်းဟာ ကိုယ့်ရဲ့သက်ရှိအရုပ်လေးပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်နတ်သမီးလေး”

သက်ထားပျိုနားထဲမှာ ခါးသီးသွားပြီး မျက်ရည်တွေကျ လာတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ဒါကို သူ သဘောပေါက်လွှဲသေး၏။

“မငိုနဲ့ကွာ ဘာလဲ ... မယုံဘူးလား၊ ကိုယ်လိုလူမျိုးက ချစ်တယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကဲ တိတ် တိတ် ခုညဒင်နာသွားရမယ်၊ ချစ်ကလေးပြီးသားပဲ၊ ဒီမှာ ရေအမြန် ချိုး အဝတ်အစားလဲမလား”

“ကျွန်မ မလိုက်ဘူး၊ ဒေါက်တာ့ကိုလည်းမချစ်ဘူး”

“ဟား ကျွတ် ... တယ်ရန်လိုတဲ့ကလေးလေးပဲ၊ မင်းမှာ ချစ်သူလည်းမရှိဘဲနဲ့ ကိုယ်ချစ်တာကို ဘာလို့ဆန့်ကျင်နေရမှာလဲ၊ လုပ်ကွာ ထကွာ၊ ဒါဆိုလည်းအိမ်ပြန်ကြမယ်၊ အိမ်ကျမှရေချိုး မိတ်ကပ်လိမ်း အဝတ်အစားလဲကြမယ်”

“ဒေါက်တာမှာနေပြီ ... ကျွန်မ ... ”

ရွှေစကားစာပေ

“ကဲ ... ရှည်တယ်ကွာသွားစို့”

ကျော်ခန့်ညီမှာတစ်သက်လုံးက လက်ညှိုးညွှန်ရာရေဖြစ် လာခဲ့သူပီပီ ယခုလည်း သက်ထားပျိုကို ဆွဲထူပြီး သူ့ကားဆီသို့ ခေါ်သွား၏။

ဖိဝကဆေးခန်းကြီးကတော့ လူနာပါးသွားပါပြီ။ အတွင်း လူနာအဖြစ်တက်ရောက်ကုသနေသူ နည်းနည်းနှင့်တာဝန်ရှိသူ နည်းနည်းပဲကျန်သဖြင့် ကျော်ခန့်ညီနှင့်သက်ထားပျို၏ အဖြစ် အပျက်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိလိုက်။

သက်ထားပျိုမှာအော်ပစ်ရမလား။ ကားပေါ်ကခုန်ဆင်းရ မလား ... စဉ်းစားရင်းဒေါသတွေတလိပ်လိပ်။

ဒေါသနှင့်စိုးရိမ်မှုကြောင့် သူမမျက်ရည်တွေတလိပ်လိပ် စီးကျနေခဲ့၏။ အော်ဟစ်ဆဲဆိုပစ်ရဖို့ကျ သူဟာ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူ လူပျိုကာလသားလေးမဟုတ်။

တကယ့်ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တော်မူသော ဆရာဝန်။ ကိုယ့် ဘဝကိုထိုးကျွေးမပစ်လိုက်နိုင်ပေမယ့် သူ့ပါးလည်းမရိုက်ရဲ။ ငါ ဘယ်လိုတုံ့ပြန်ရမှာလဲ။

အချိန်တွေလည်းလွန်လှပြီ။ အဘိုးနှင့်အဘွား ငါ့ကို မျှော် နေမှာပဲ။ သူရော ... ပြည်သူ့ဆရာဝန်ကြီးရော။ အိုလေ ... သူ့လူနာတွေကြားမှာ ခေါင်းဆိုကံနေပြီးချွေးတစ်လုံးလုံးရှိနေမှာ။

အဲ ... ငါအဘိုးနဲ့အဘွားဆီဖုန်းဆက်မယ်၊ ထွက်ပေါက်

ရွှေစကားစာပေ

တစ်ခုကိုလိမ္မာပါးနပ်စွာရအောင်ရှာရမယ်။

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

သက်ထားပျို ကားမောင်းနေသည့် သူ့ကိုလက်သည်းနှင့် ထိုးခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ ... ဘာစကားတွေရည်မလို့လဲ”

“အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မနောက်ကျတဲ့အကြောင်းပြော ချင်လို့ပါ”

“မင်းမှာဖုန်းဆက်စရာအိမ်ရှိလို့လား။ ဘာလဲ သီလရှင် ကျောင်းကိုဆက်မှာလား”

သူ့စကားက သက်ထားပျို၏အရိုက်ကိုထိပါသည်။ လူတစ် ယောက်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရမ်းအထင်သေးနေ လျှင် ချစ်နိုင်ပါ့မလား။

“ကျွန်မ အခု အဘိုးကြီးအဘွားကြီးနှစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ နေတယ်။ အဘိုးနဲ့အဘွားစိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူလဲ ... အဲဒီ အဘိုးနဲ့အဘွားနာမည်ကိုပြော”

“ဒေါက်တာ ကျွန်မကိုအနိုင်ကျင့်နေတာလား။ အဲဒီ လောက်အထင်သေးအမြင်သေးပြီး သံသယတွေများနေရက်နဲ့ ကျွန်မကိုဘာဖြစ်လို့ဆက်ဆံနေတာလဲ”

“ဆောရီး ... ရော့ ... ဆက်”

သူပေးလာသည့် ဟန်းဖုန်းကိုယူပြီး သက်ထားပျို ဖုန်း

နံပါတ်ကိုနှိပ်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာညီရဲနောင်ထံသို့ပါ။ သို့သော် ယုံစိတ်ရှိအောင်ပြောရသေး၏။ သူမက ကျော်ခန့်ညီ၏အနားမှာမို့။

“ဟဲလို အဘိုးလား ကျွန်မပြောနေတာနားထောင်ပါ။ အခုကျွန်မကိုဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီက ညှဉ်းပွဲတစ်ခုကို အတင်း ဆွဲခေါ်သွားမလို့”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

ညီရဲနောင် ဒေါသတွေထွက်နေရသည်။ ည ၈ နာရီကျော် တာတောင် အလုပ်ကပြန်မလာသေးသည့်ကြားထဲ ယခု ကျော် ခန့်ညီနှင့်အတူ ညှဉ်းပွဲဆိုပါသွားဦးမတဲ့။

ညီရဲနောင် အဘိုးနှင့်အဘွားထံသို့ရောက်နေရာမှ ...

“ကျွန်မကတော့ ဘယ်လိုက်ချင်မလဲ အဘိုးရယ်။ သူက အတင်းခေါ်သွားတာ၊ ဪ ... အခုလောလောဆည်တော့ ညှဉ်းပွဲမရောက်သေးဘူး။ သူတိုက်ခန်းမှာ ပြင်ရဆင်ရဦးမတဲ့၊ သူနေတဲ့တိုက်ခန်းကို အဘိုးသိတယ်မလား”

ကျော်ခန့်ညီ သူ့ဟန်းဖုန်းကိုဆက်ခနဲပြန်ဆွဲယူပိတ်ပစ် လိုက်သည်။ ပြီး မကျေမနပ်နှင့်တောက်ခေါက်လိုက်သေး၏။

“အဘိုးကိုစကားပြောနေတာကလည်း ချွေပစ်နေတာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး။ အဲဒီအဘိုးက ဘယ်အရွယ်လဲ၊ သူဌေးလား မင်းကို သူ ဘယ်လိုဆက်ဆံသလဲ၊ ခုခေတ်ကအဘိုးကြီးတွေလည်း ယုံရ တာမဟုတ်ဘူး”

ကျော်ခန့်ညီ ဒေါ်ပွနေသလို တစ်ဖက်က ညီရဲနောင်မှာ လည်း ဒေါသတွေထွက်နေ၏။

“တောက် ... ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ၊ ကြည့်စမ်း ဟိုကောင်က ... သူတိုက်ခန်းကိုခေါ်သွားတာ လိုက်စရာလား။ ယောက်ျားတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ တိုက်ခန်းကိုလိုက်သွားရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူမသိဘူးလား”

တကယ်က သက်ထားပျို သူ့ကိုအားကိုးတကြီးနှင့် တစ် ဘက်လှည့်အသိပေးပြီး ကယ်ထုတ်ခိုင်းတာပါ။ ဒါကို မစဉ်းစား မိဘဲ ညီရဲနောင် နေမထိထိုင်မသာဖြင့် သက်ထားပျိုအပေါ်သာ ဒေါသထွက်နေမိ၏။

သူရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးလင်းဖိုကြီးလိုပူနေရသဖြင့် သူ အဘိုးနှင့်အဘွားကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“အဘိုးနဲ့အဘွား ဟိုကောင်မလေးအလုပ်တွေများနေလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်လည်းပြန်တော့မယ်”

“ဟယ် သားရယ် ညဉ့်နက်ရင် သမီးလေး ဘယ်လို ပြန်လာရပါ့မလဲ၊ သား လိုက်ပြီးခေါ်ခဲ့ပါလားကွယ်”

“ရပါတယ် သူ့အလုပ်ကလိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့”

“သားရယ် သမီးလေးကို သားရဲ့အလင်းစေတမာန်မှာပဲ ခန့်လိုက်ပါလားကွယ်၊ သားလည်းသက်သာ၊ သမီးလည်းအလုပ် ရ၊ အဘိုးနဲ့အဘွားလည်း ခုလိုစိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့”

“မိန်းမတွေ - ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့ မခန့်ချင်ပါဘူးအဘွား ရယ်”

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာလေသံပြောင်းသွားသည့် ညီရဲနောင်ကို အံ့သြစွာကြည့်ကျန်ခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မ စင်းလုံးချောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမတွဲနိုင်ဘူး”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘာမှမဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းငါ့ချစ်သူလေ၊ ငါ့ချစ်သူအဖြစ်ပွဲထုတ်တာ မင်းကများ နာအံ့ထင်လို့”

သူလေသံမှာနှိမ့်ချခြင်း၊ အထင်သေးခြင်းတွေကအပြည့်။ သူလိုဂရိတ်က လက်ကမ်းလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးမဆို ဝမ်းလျှားထိုးပြီးပြေးလာမယ်လို့ထင်သည့်လေသံ။

သက်ထားပျို ခေါင်းကိုခါလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ အဲဒီလောက်ခေတ်မမီဘူး၊ လက်မထပ်ရသေးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လူမြင်ကွင်းထဲလျှောက်မတွဲရဲဘူး၊ ဒေါက်တာနဲ့ကျွန်မ ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ်သေးဘူး”

“ဩ မင်းကလူမြင်ကွင်းထဲမတွဲရဲဘူးဆိုတော့ လူကွယ်ရာအမှောင်ထဲမှာတော့ တွဲရတယ်ဆိုပါတော့၊ ကြိုက်ပြီ၊ ခုည ဧည့်ခံပွဲမသွားတော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ပဲ အမှောင်ထဲမှာချစ်ခန်းဖွင့်တော့မယ်”

“ဘာ ... ”

သက်ထားပျို ခါးသည်းမုန်းတီးစွာ ကျော်ခန့်ညီကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူက သူမကိုသူတိုက်ခန်းထဲသို့ လက်မောင်းမှ ဆွဲယူ ခေါ်သွင်းသွား၏။

★
ရွှေစကားစာပေ

“ကဲ ... ဆင်း၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ဧည့်ခံပွဲက စနေလောက်ပြီ၊ ၉ နာရီထက်နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး၊ အခုပဲ ၈ နာရီခွဲတော့မယ်”

ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး ကျော်ခန့်ညီ သူမကိုလက်မောင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လျှင် သက်ထားပျိုရင်ထဲနာရသည်။

ရှေးခေတ်က ကျောက်ခေတ်လူရိုင်းတွေလိုပဲ။ သူ့ဆီမှာ အချစ်မရှိဘူး၊ အကြင်နာမှရှိဘူး၊ အတ္တတွေပဲရှိမယ်။

“ကျွန်မထပ်ပြောမယ်ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မဒေါက်တာနဲ့ အတူလုံးဝမလိုက်နိုင်ဘူး”

“ဟ ... ဘာလဲကွ ဒါမင်း သက်သက်ငါ့ကိုဖဲနေတာပဲ၊ အကြောင်းပြချက်ကဘာလဲ”

တစ်ယောက်စည်းဒေါသတွေထွက်နေသည့်ဒေါသကုမ္ပဏီကို သက်ထားပျို ခပ်မဲ့မဲ့လေးကြည့်လိုက်သည်။

★
ရွှေစကားစာပေ

သူတိုက်ခန်းကပြေညီထပ်။ သူတိုက်ခန်းထဲမှာ လူပိုလည်း မရှိ။

သက်ထားပျို အားမနာနိုင်တော့ပါ။ ကျော်ခန့်ညီပုံစံက သူမကိုအရွဲ့တိုက်နေသည့်ပုံ။

ဆူးနှင့်ဖက်လို သူမဆူးအဖောက်မခံနိုင်။

“ဒေါက်တာလွန်နေပြီနော်၊ ကျွန်မရှင်ကိုအရမ်းမုန်းတယ် သိလား၊ မုန်းတယ် ... မုန်းတယ်”

သက်ထားပျို ကိုယ့်လက်မောင်းကိုရုန်းယူပြီး အော်ဟစ် ငိုပစ်လိုက်တော့ ကျော်ခန့်ညီ သူမ၏ပါးစပ်ကိုသူနှုတ်ခမ်းနှင့် ဖိကပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အနိုင်အထက်ကျင့်သည့် ပုံစံဝင်သွားပြီမို့ သက်ထားပျို ဆက်ဆက်တုန်အောင် ဒေါသတွေထွက်နေသမျှ ကျော်ခန့်ညီ ကတော့ ကမူးရှူးထိုး။

သူမကို အတင်းပွေ့ဖက်ထားပြီး အတင်းဖိကပ်နှမ်းရှိုက် နေသည်မှာ သတိလက်လွတ်။

ဟာ ... သေတော့မှာပဲ။

သက်ထားပျို သူနှုတ်ခမ်းကိုသွားနှင့်အတင်းကိုက်ပစ်လိုက် သည်။ ကဲ မှတ်ထား။

“အား ... ”

နာကျင်သွားသည့်နှုတ်ခမ်းကိုအုပ်ရင်း ကျော်ခန့်ညီ သူမ

ကိုလွှတ်လိုက်လျှင် သက်ထားပျို အခန်းတံခါးဖွင့်ကာ လမ်းပေါ် သို့ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ဒါလား ... အချစ်။

အလကား ကြောင်ကြီးကကြွက်လေးကိုချစ်တဲ့အချစ်မျိုး။ မိကျောင်းက သူစားမယ့် သတ္တဝါချစ်တဲ့အချစ်။

သူမ ကျော်ခန့်ညီကို အရမ်းမုန်းသွားခဲ့ပြီ။ ပန်းတစ်ပွင့်ကို နင်းချေပစ်ဖို့ ခူးဆွတ်တာကိုပဲ အချစ်လို့ကမ္မည်းတင်မလို့လား။

သူမလမ်းပေါ်မှာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေစဉ် အနားသို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်သွား၏။ ဒေါက်တာညီရဲနောင်၏ကား ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ - နာဒေါင်းကျည်ပွေ့တွေ့သွားပြီလား”

သူပြောတာမှန်နေပေမယ့် ဒီလိုပြောတာလည်းသက်ထား ပျို နာကြည်းပါသည်။ ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးမယ့်စကား။

ဆရာဝန်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှမြင်မြတ် အထင်ကြီး ပြီး ကျန်လူတွေကိုတော့ အထင်သေးရှုံ့ချတတ်သလား။

“တက် ... ”

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး သူပြောလျှင် သက်ထားပျို ဒေါသနှင့် အော်မိ၏။

“ရတယ် ... ကျွန်မတာသာခြေလျင်ပြန်မယ်”

“ဘာလဲ ... ဒီအချိန်ကြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ စတန်ထွင်မလို့လား ... ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူးနော် ... ”

ကားတဲ့သူကိုကျတော့စိတ်မဆိုးဘဲ ဘေးလူကိုရမ်းမနေနဲ့”

“ရှင် ... ”

သူ့စကားကအတိုင်းအဆမဲ့။ စော်ကားတယ် ... တဲ့။
ဘာလဲ။ သူကအဆုံးထိတွေးလိုက်တာလား။ သက်ထားပျိုမှာ
တစ်နေ့လုံးဆေးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ရပြီး ကျော်ခန့်ညီကလည်း
ဆွဲလား။ လွဲလားလုပ်ခဲ့သဖြင့် မသပ်မရပ်။

သည့်ကြားထဲ ငိုထားပုံကလည်း သိသိသာသာ။

သို့သော်သူထင်သလောက်တော့ မဟုတ်။ ဘယ်လိုပြောပြ
ရမှာလဲ။ အရှက်နှင့်သောကကြောင့် လူက တရှိန်းရှိန်း ပူလောင်
လာခဲ့သည်။

“ကဲ ... တက်ပါ”

နောက်ဆုံး သက်ထားပျို သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်ရသည်။
ကားပေါ်မှာ သူက စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောတော့ပါ။ အဘိုးနှင့်
အဘွား၏အိမ်သို့သာ အမြန်ဆုံးပို့ပေးခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်
တော့ ည(၉)နာရီကျော်ပါပြီ။

အဘိုးနှင့်အဘွားက အိမ်တံခါးဖွင့်လျက် စိုးရိမ်တကြီးကြို
ဆိုခဲ့သည်။

“နောက်ကျလိုက်တာမြေးရယ်၊ ဒီလောက်ခိုင်းတဲ့ဆေးခန်း
ကို မလုပ်နဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ်မလုပ်နဲ့တော့ ... မသူ့ကိုပြန်လွှတ်လိုက်

မယ် ... မြေးပဲ အဘွားတို့ကိုပြုရပါ။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက်
အလုပ်လုပ်ရတာအောက်ကျလှပါလားကွယ်၊ အိမ်မှာပဲနေပါ မြေး
ရယ်”

သက်ထားပျို အဘွားနားမှာထိုင်ပြီး မျက်ရည်မကျအောင်
မနည်းတည်တံ့နေရသည်။ ကျွန်မလည်း ဒီဆေးခန်းမှာ အလုပ်
မလုပ်ချင်းတော့ပါဘူး အဘွားရယ်၊ လူကိုအရှုပ်တစ်ခုလို အပိုင်း
သိမ်းချင်၊ ချေဖွဖျက်ဆီးချင်တဲ့ ကျော်ခန့်ညီရဲ့မျက်နှာကိုလည်း
ဘယ်တော့မှမမြင်ချင်တော့ဘူး။

“ကဲ ... သားလည်းပြန်တော့၊ တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းထား
တာအနားယူမှဖြစ်မယ်၊ မြေးကိုပြန်ပို့ပေးတာကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

ညီရဲနောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့်ပင် ပြန်သွားခဲ့လေမှ
သက်ထားပျို အဘိုးနှင့်အဘွားကိုခွင့်ပန်ပြီးအိပ်ရာ ...

ရင်ထဲမှာ အနာတရများနှင့် ကျော်ခန့်ညီကို မုန်းသလို
ဆရာကိုကျ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတော့။

ငါဟာ မျက်နှာများတဲ့မိန်းကလေးအဖြစ်မခံဘူး။ သူတို့
နှစ်ယောက်လုံးဆေးရုံတစ်ခုထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတဲ့ဆရာဝန်
တွေ။

တော်ကြာ ငါ့ကိုဆရာဝန်တွေကြားမှာ ပတ်ရှုပ်နေတဲ့ မိန်း
ကလေးလို့ထင်ကြလိမ့်မယ်။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီဟာ အချစ်ဆိုတဲ့မျက်နှာဖုံးကို

၁၉၂

ကြယ်စင်မှူးဝေ

တစ်ဆင့်ပြီး ချစ်သူပါမစ်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဆုံးစွန်
ထိ အသုံးပြုကြိုးစားခဲ့သည်။

ငါ့ကိုလည်း အထင်သေး၊ အမြင်သေး၊ အေးလေ ငါ့ဘဝ
ကလည်း အထင်ကြီးစရာမှမရှိပဲကိုး။

ရုပ်ရှင်ထဲကလို အရူးထပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေလို့မရဘူး။
ဘယ်ဆေးခန်း ဘယ်ဆရာဝန်ကိုမှ ငါမပတ်သက်တော့ဘူး။

အိပ်ရာထက်မှာ လူးလိမ့်ရင်းနှင့်ပင် ညဉ့်နက်မှ သူမအိပ်
ပျော်သွားခဲ့ရသည်။

အိမ်ပြင်မှာတော့ နင်းတွေတဖွဲဖွဲကျလျက်။

သည်နေ့ခွဲစိတ်သည့်နေ့မို့ ဆေးရုံမှာဆရာဝန်တွေအားလုံး
ရှိနေကြသည်။ ကျယ်ဝန်းသည့်ဆေးရုံထဲမှာ ခါတိုင်းလိုသူဝပ်နှင့်
သူနေသော်လည်း သည်နေ့တော့ ခွဲစိတ်ခန်းတွေထဲမှာဆိုကြ
ပြီ။

ကျော်ခန့်ညီ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းပေါက်ယောင်နေတော့
ဆရာမလေးတွေက သူ့ကိုဝိုင်းစနေကြသည်။

“ဆရာ ဘယ်ကောင်မလေးကကိုက်လွှတ်လိုက်တာလဲ”

“တို့ဆရာကတော့ စွဲတယ်ဟေ့ ... ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့
နှင်းဆီခိုင်ကြီးပဲ”

“ဆရာတော်တော်ကဲလို့ဖြစ်မယ်၊ ဒဏ်ရာရလာတာ”

“အဲဒါ ချစ်ဒဏ်ရာပေါ့၊ တစ်သက်လုံးအမှတ်ရနေမယ့်
တသသဒဏ်ရာ”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျော်ခန့်ညီကတော့မဲပြုံးရင်း

ရှင်းချက်မထုတ်။ ကြာတော့ စနေသည့်ဆရာမလေးတွေငြိမ်သွားကြသည်။

ညီရဲနောင် သူ့ကိုမကျေမနပ်ကြည့်နေတာ ကျော်ခန့်ညီ မြင်ပါသည်။

ဒါကြောင့် ရှင်းချက်မထုတ်တာ။

လူသတင်း လူချင်းဆောင်ဆိုသလို ညီရဲနောင်နှင့် သက်ထားပျို ရင်းနှီးတယ်ဆိုတာ ကျော်ခန့်ညီ သူ့ယောက်ဖထံမှသိပြီးပါပြီ။

“သက်ထားပျိုနဲ့ ညီရဲနောင် တော်တော်ရင်းနှီးတယ်၊ ခုလည်း သူဝယ်လိုက်တဲ့တိုက်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးဆီ သူပဲသွားအပ်ထားတာ၊ ပုံကြည့်ရတာတော့ သူဆွဲစားမလို့ထင်တယ်”

“တောက် ... ”

ကျော်ခန့်ညီရင်ထဲကအသံပါ။ သက်ထားပျို သင်းက ဘာမို့လို့လဲ။ ရုပ်ကလေးချောတာထက် မာနကပိုကြီးသည်။ သူလိုဆရာဝန်တစ်ယောက် ချစ်ခွင့်ပန်တာကို ငြင်းပယ်သတဲ့။ မိန်းမမိုက်ကလေး။

အေးလေး သူကလည်းစိတ်အလိုလိုက်ပြီး ချစ်မိပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကျ မိဘတွေ၊ အစ်မတွေကတားမြစ်ဦးမည် ထင်ပါသည်။

ဒါကို သက်ထားပျိုကလည်းတွေးမှာမလွဲ။ သူ့လက်ကမ်းတားနှင့်ဝမ်းသာအားရပြေးလာသည့်အထဲ သူမ မပါ။

ယခုဆို မနက်က ဆေးခန်းသို့သက်ထားပျိုမလာခဲ့။ နေမကောင်းလို့ပျက်တာလား။ အလုပ်ပဲအပြီးထွက်သွားတာလားမသိ။

လူဆိုတာလည်း လွတ်တဲငါးမှကြီးသတဲ့။ သက်ထားပျိုကို သူ့ပွဲဖက်နမ်းရှိုက်ဖူးပြီမို့ စွဲမက်မှုကအချစ်နှင့်ဆတူ။

ညီရဲနောင်ကလည်း ကျော်ခန့်ညီကိုကြည့်ပြီး ဒေါသတွေရင်ထဲပြည့်လှုံနေရသည်။ ကြည့်စမ်း နှုတ်ခမ်းကအဏ်ရာ ဒါသက်ထားပျိုကိုက်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ သင်းက ဘယ်လောက်တောင်ကဲလိုက်လို့လဲ။

လမ်းမပေါ်မှာအပြေးတစ်ဝိုင်းလျှောက်နေသည့် သက်ထားပျိုကို သူ့မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ မိန်းကလေးတွေဟာ နှာခေါင်းမပါရင် ဟိုဟာစားမှာပဲ။

ဒီလို ရေပေါ်ဆီကောင်မျိုးက သက်ထားပျိုလိုအတန်းအစားလောက်ကိုပွဲတက်မယားအဖြစ် လက်ထပ်မည်မထင်။ သူ့အနားမှာ ဆရာဝန်မတွေ ဆရာမတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာ။

ဒါလက်တည့်စမ်းပြီးချစ်တမ်းကစားတာ။

ညိုမင်းကိုကတော့ သူ့ထက်သန္တာရင့်၊ ပညာရင့်သည့် ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ကို လေးစားစွာဆက်ဆံပါသည်။ သူ့နဲ့နှစ်

၁၉၆

ကြယ်စင်ပျိုလေ

ယောက် သက်ထားပျိုကြောင့် ရင်ဘတ်တွေမီးလောင်နေကြတာ သူမသိ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်တန်းတန်းနှင့်ပင် သူတို့ နှစ်ယောက် သက်ဆိုင်ရာ ခွဲစိတ်ခန်းများသို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သက်ထားပျို သည်နေ့အလုပ်မသွား။ အလုပ်မှထွက်လိုက် ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဆေးခန်းသို့အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ သူ ဖုန်း ဆက်တော့ ဦးဗသစ်နှင့်တွေ့သည်။

“ဦး ... ကျွန်မအလုပ်ထွက်လိုက်ပါပြီ”

“ဟင် ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အခုအလုပ်ဝင်၊ အခု အလုပ်ထွက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မဖြစ်တော့ ဦးဘာလုပ်မလဲ၊ ထောင်ချမလို့လား၊ လုပ် ချင်သလို လုပ်ပေါ့”

“သက်ထားပျို ... ညည်းတစ်ခုခုတော့ရှော့ရှိနေပြီထင် တယ်၊ ဦးနဲ့လာပြီးဆွေးနွေးပါ အားလုံးအဆင်ပြေရမှာပေါ့ကွယ် ဦးခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စကရော ... ”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါ တော့”

★ရွှေစကားစာပေ★

★ရွှေစကားစာပေ★

ဦးမသစ် ရှူးရှူးရဲရဲဖြစ်နေဆဲ သက်ထားပျို ဖုန်းချလိုက်သည်။ တော်ပြီး သည်လိုလူမျိုးနဲ့မပတ်သက်တော့ဘူး ...

သက်ထားပျို အိမ်မှာလည်း အဘိုးနှင့်အဘွားက မသူကို သုံးလစာပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ မသူ မကျေမနပ်နှင့်ပင် ထွက်ခွာသွား၏။

သက်ထားပျိုကတော့ မသူလို လစာမယူ အလုပ်ကို စေတနာနှင့်သာလုပ်ချင်သည်။

“အဘွား သက်ထားမှာ သုံးစရာငွေမလိုပါဘူး။ သွေးရင်းသားရင်းတစ်ယောက်လိုပဲနေပါ့မယ်။ ကျွန်မ အဝေးသင်တက်တော့မှ နည်းနည်းပါးပါးငွေယူပါ့မယ်”

“မြေးရယ် ... မြေးဘဝကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီလား”

“မဖြစ်ဘူးအဘွား ... အခု ကျွန်မအလုပ်လုပ်နေတာ၊ ထမင်းစားရဖို့ပါပဲ။ အခုနဲ့အဘိုးနဲ့အဘွားကထမင်းကျွေး၊ နေ့စရာပေးနေတော့ အလုပ်အပြင်ထွက်လုပ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး။ နောက်အဘွားခြံကကျယ်သားပဲ ကျွန်မပန်းပင်လေးဘာလေးစိုက်မယ်၊ အပိုဝင်ငွေလည်းရ အိမ်မှာလည်းလှတာပေါ့နော်”

“အေးကွယ် ... မြေးသင့်တော်သလိုလုပ်ပါ”

သက်ထားပျို အိမ်မှာအလုပ်တွေတစ်နေ့ကုန်လုပ်နေရင်း ကျော်ခန့်ညီနှင့်ညီရဲနောင်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေပစ်လိုက်သည်။

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာလည်း သာယာလှပသည့် သူတို့အိမ်ထဲမှာ နွေးထွေးသည့်မေတ္တာများနှင့်စိတ်ချမ်းသာနေခဲ့သည်။

ညနေကျ ခြံကိုရှင်းလင်းပြီး အပင်လေးတွေစိုက်ဖို့ သက်ထားပျိုစဉ်းစားနေရာ အဘိုးနှင့်အဘွားကလည်း အားပေးသည်။

“ကောင်းတယ် ... မြေး၊ ခြံရှေ့ကွက်လပ်မှာ ပန်းခင်းလေးတွေစိုက်၊ ဝင်ငွေလည်းရ၊ အိမ်လည်းသာယာတယ်၊ အဘိုးတို့လည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ နှင်းဆီပျိုးပင်လေးတွေဝယ်ပေးမယ်၊ ငါ့မြေးပြုစုပေတော့”

အဘိုးနှင့်အဘွား ပန်းခြံသို့သွားပြီး နှင်းဆီပျိုးပင်လေးတွေဝယ်ကြသည်။ ခြံရှင်က အဘိုးကျေးဇူးမကင်းခဲ့သူမို့ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ထည့်ပေးပြီး ပန်းပျိုးဖို့ကူညီသည်။

နှစ်ရက်လုံးလုံး သူမတို့ စိတ်ချမ်းသာနေကြရသည်။ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ စိုက်ကြ၊ ပျိုးကြ၊ နှစ်ရက်ကြာတော့ သူမတို့ခြံရှေ့ကွက်လပ်မှာ နှင်းဆီခင်းလေးပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။

သက်ထားပျိုတာဝန်က ပန်းပင်တွေကို ဆက်လက်ပြုစုပြီး ရေလောင်း၊ ပေါင်းသင်၊ ဆေးဖျန်း။

အဘိုးနှင့်အဘွားကလည်း အပျော်တမ်းကူညီဖို့ကတိပေးကြသည်။ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်ရင်းကြည့်ရတာ စိတ်ချမ်းသာလွန်းလို့ လူကြီးနှစ်ယောက်မှာ ကျန်းမာရေးကောင်းနေပေ၏။

အဲ ... သုံးရက်မြောက်ညနေမှာတော့ မထင်မှတ်သည့်

ပြဿနာက သူမထံသို့ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

အကောင်းစား ကားကြီးတစ်စီးထိုးဆိုက်လာတော့ ပန်းပင်
တွေပြုစုနေသည့် သက်ထားပျိုတို့သုံးဦး ထရပ်လိုက်ကြသည်။
ဘယ်သူများပါလိမ့်။

သည်သုံးရက်အတွင်း ညီရဲနောင်လည်းပေါ်မလာ။ ကား
ထဲမှထွက်လာသူက ဦးဗသစ်နှင့် ဇနီးဒေါ်နီနီဇော်ဖေ။ ဒေါက်တာ
ကျော်ခန့်ညီ၏အစ်မဆိုသူ။

အဘွားကအိမ်ရှင်ပီပီ လောကွတ်ပျူငှာ ...

“ဪ ညီသည်တွေ အိမ်ထဲကိုကြွပါရှင်၊ မြေးအလုပ်
တွေထားခဲ့လေ၊ ညီသည်တွေအတွက် ကော်ဖီ ... ”

“နေပါစေ ရပါတယ်အဘွား၊ ကျွန်မတို့သူနဲ့နှစ်ယောက်
ချင်း စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ”

အဘိုးနှင့်အဘွားမျက်မှောင်တွန့်လျက် နေရာမှထွက်ခွာ
သွားကြရသည်။ နောက်ပြီး မြေးကသူတို့ကိုပြန်ပြောပြမှာပဲလေ။

သက်ထားပျို နားမလည်နိုင်သည့်မျက်ဝန်းများနှင့် ဦးဗ
သစ်တို့ဇနီးမောင်နှံကိုကြည့်နေ၏။ ဒေါ်နီနီဇော်ဖေမှာ အသက်
သုံးဆယ့်ငါးလောက်ရှိပြီး ခပ်ပြည့်ပြည့်နှင့်လှပသည့် အမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ပါပေ။

ဒေါ်နီနီဇော်ဖေကလည်း သက်ထားပျိုကို သေသေချာချာ

အကဲခတ်နေ၏။

တော်တော်လှပြီး ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့မိန်းကလေးပဲ အရပ်
အမောင်းမြင့်မားပြီး ကိုယ်လုံးမှာလည်းကျောရှင်းလှပ၏။ မျက်နှာ
လေးကလည်း မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ မျက်တောင် ထင်ထင်၊
နှုတ်ခမ်းလေးက ပန်းနုရောင်စိုစို။

မပြုမပြင်ဘဲကိုလှပနေသည့် ကောင်မလေးပေမယ့် ဘာ
အဆင့်အတန်းမှမရှိသည့် သာမန်။ သူမောင်လေး ကျော်ခန့်ညီ
ယခုတလော စိတ်တွေတိုပြီး ဇီဝကသိလည်း မှန်မှန်မသွား။

စုံစမ်းလိုက်တော့ သက်ထားပျိုနှင့် ပဋိပက္ခကိုသိလိုက်ရ
သဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူနှင့်တိုင်ပင်၏။

“ကောင်မလေးကိုပြန်ခေါ်မဖြစ်မယ်၊ မင်းမောင် ဒီအရွယ်
ကြီးရောက်မှ စိတ်လေနေပြီ”

“အလိုတော် ဒီလိုအဆင့်အတန်းမျိုးနဲ့တော့ အငြိအစွန်း
မခံနိုင်ပါဘူး၊ သိက္ခာကျပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ဇီဝကဆေးခန်းက သူ့ကြောင့်ဖြစ်တည်နေ
ရတာ၊ ဒီတော့ အရှည်ကြီးမတွေ့နဲ့ကွာ လောလောဆည် မျက်စိ
အောက်ကအဖြစ်အပျက်ကိုပဲတွေး”

“ကောင်မလေးက တော်တော်ချောလို့လား၊ ညီဘေးမှာ
ဆရာဝန်မချောချောတွေ၊ ဆရာမချောချောလေးတွေ ရိုက်သတ်
လို့တောင်မကုန်ဘဲနဲ့”

“ကောင်မလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ရုပ်မျိုး မင်းလိုက် အကဲခတ်ကြည့်၊ ခေါင်းမာပြီး စိတ်ကတော့တစူးစားပဲ”

“သူက တကယ်အလုပ်ထွက်သွားတာလား၊ မာယာသုံး တာလား ... ကို”

“အဲဒါ လိုက်ကြည့်မှသိမယ်လေ၊ တကယ်အလုပ်ထွက် သွားတာဆိုရင် ခေါ်ရမယ်မထင်ဘူး၊ အင်း ... အဲဒီအတွက် ကြိုတင်ပြီး စည်းစားထားရမယ်၊ နည်းနည်းတော့ ကလိမ်ကကျစ် လုပ်ရဦးမယ်”

ဦးဗသစ်အကြောင်းကို ဒေါ်နီနီဇော်ဖေ သိပြီးသားပါ။ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်ပြာတွေက အဆင်သင့်၊ လင်မယားနှစ်ယောက် ညနေမှာ အတူထွက်လာဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးဗသစ်က ခြံထဲမှာပင် မတ် တတ်ရပ်ကာ စကားစတင်ပြောလေသည်။

“အလုပ်ပြန်ဆင်းပါသက်ထားပျို၊ မင်းဝင်ချင်သလိုဝင်၊ ထွက်ချင်သလိုထွက်လို့မရဘူး”

“ဒါကျွန်မသဘောပါ၊ ဦးတို့အတွက် အလုပ်သမားမရှား ပါဘူး၊ ကျွန်မကတော့ အဲဒီမှာ အလုပ်ပြန်မဝင်နိုင်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... အကြောင်းပြချက်ပေးလေ၊ နိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်တစ်ခုပေး”

“ကျွန်မ ... အကြောင်းပြချက်ပေးစရာမရှိဘူး”

“ကဲ ... ဆွေးနွေးလို့မရရင်လည်း မင်းကိုဥပဒေကြောင်း

“ကိုင်ရတော့မယ်”

“ဘယ်လို ... ”

သက်ထားပျိုနားမလည်နိုင်ဖြစ်သွားစဉ် ... ဦးဗသစ်က အသင့်ယူလာသောစာရွက်တစ်ရွက်ကိုပြလေသည်။

“ဒီမှာမင်းတို့အလုပ်မဝင်ခင်ကတည်း ထုတ်ထားတဲ့စည်း ကမ်းချက်များထဲမှာ အနည်းဆုံး ၆ လ အလုပ်လုပ်ရမယ်လို့ပါ တယ်”

သက်ထားပျိုတုန်တုန်ရီရီနှင့် စာရွက်ကိုယူဖတ်ကြည့်လိုက် တော့ စည်းကမ်းချက်များထဲမှာ အနည်းဆုံး ၆ လ အလုပ်လုပ်ရ မည်ဆိုသည်အချက်ပါလေ၏။

သက်ထားပျိုပူထူသွား၏။ သို့သော် တစ္ဆေထိုးစိတ်က သူမကိုမီးလောင်လေပင့်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ အဲဒီမှာအလုပ်မလုပ်တော့ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း စည်းကမ်းမဖောက်ဖျက်မှုနဲ့ မင်းကို ဦးတို့ တရားစွဲရလိမ့်မယ်”

သက်ထားပျိုဘေးကျပ်၊ နံကျပ်ဖြစ်နေရပေပြီ။ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ်ကြောင့် လူကသွေးဆူနေ၏။

“နေပါဦး ဒီလောက်အလုပ်လိုချင်နေတဲ့ လူတွေပြည့်နေတဲ့ ဥစ္စာ ဘာဖြစ်လို့ကျွန်မကိုအကျပ်ကိုင်နေတာလဲ၊ ဦးတို့ဘာသာ အလုပ်သမားအသစ်ခန့်လိုက်ပါလား”

ဒီတစ်ခါ ဒေါ်နီနီဖော်ဖေဝင်ပြောသည့် အသံကအေးစက်စက်။

“မင်းကိုယ်မင်းသိပ်ပြီးတော့ အထင်မကြီးပါနဲ့သက်ထားပျို၊ ငါ့မောင်လေးက မင်းအလုပ်မဆင်းသလို သူလည်း အလုပ်မဆင်းတော့လို့ မင်းကိုရအောင်လာပြန်ခေါ်တာ၊ နားလည်ပြီလား”

“မဆိုင်လိုက်တာ ကျွန်မ သူနဲ့ဘယ်တော့မှမျက်နှာချင်းမဆိုင်ဘူး၊ သူလိုဘဝင်မြင့်တဲ့လူကို မုန်းတယ်”

ဦးဗသစ်နှင့်ဒေါ်နီနီဖော်ဖေတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပြီး ပြဿနာ၏အစစ်ဖြစ်ကိုလည်း ခန့်မှန်းမိသွားကြသည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်သက်ထားပျို၊ ငါ့မောင်လေးကစကားမပြောတတ်လို့ပါ၊ စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းရှိပါတယ် မင်းအပေါ်မချေမင် ဆက်ဆံမိရင် ငါကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ အလုပ်ပြန်ဆင်းပါသက်ထားပျို၊ မင်းကြောင့် ငါတို့မောင်လေး စိတ်လေမသွားစေချင်ဘူး”

“ကျွန်မနဲ့မဆိုင်ဘူး ... ကျွန်မနဲ့သူ ဘာမှမျက်နှာချင်းဆိုင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“တောင်းပန်လို့မရရင် မင်းကိုငါတရားစွဲရမယ်”

“စွဲပေါ့ - လူရယ်စရာတော့ဖြစ်မှာပဲ၊ ကျွန်မလိုဆေးခန်း

ရွှေစကားစာပေ

တရားမတစ်ယောက် အလုပ်ထွက်တာနဲ့ တရားစွဲမယ်ဆိုစွဲလိုက်လေ”

“စွဲချက်ကို လူရှိန်အောင်ခပ်ကြီးကြီးပုဒ်မတပ်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ၊ လွယ်ပါတယ်”

“ဘာရှင့် ... ”

“မင်းကိုယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောလို့မှမရတာ၊ ငါတို့ဘက်ကခပ်ခိုင်းခိုင်း တုန့်ပြန်လိုက်ရုံပေါ့၊ တပ်စရာပုဒ်မတွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“ရှင် ... ရှင်တို့ မယုတ်မာနဲ့နော်”

သက်ထားပျိုအော်ဟစ်နေဆဲ ဦးဗသစ်တို့ဇနီးမောင်နှံကားပေါ်သို့ပြန်တက်ခါ ထွက်သွားကြသည်။ သက်ထားပျိုဒေါသတွေနှင့် ကြောင်စီနေဆဲ အဘိုးနှင့်အဘွား သူမအနားသို့ စိုးရိမ်တကြီးကပ်လာပြီးမေးမြန်းနေကြသည်။

“မြေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ”

သက်ထားပျို ဦးဗသစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ခြိမ်းခြောက်မှုတွေကို သေသေချာချာပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါတော့ယုတ်မာလွန်းတယ်ကွယ်၊ ကဲအဘွားရေ ငါတို့သားဆရာကို တိုင်ပင်ကြရင်ကောင်းမလား”

“အိုအဘိုးကလည်း သူမှဒီကိုမလာတော့တာ ... ”

“မလာလည်းလာအောင် လှမ်းခေါ်ရတော့မှာပေါ့ဦး”

ရွှေစကားစာပေ

အဘိုးကပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ဖုန်းဆက်နေလျှင် သက်ထားပျိုနှင့်အဘွားတို့လည်း အိမ်ထဲသို့ လေးလံသောခြေလှမ်းများနှင့် ပြန်ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

သာယာချမ်းမြေ့နေသောသူမတို့၏ဘဝလေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးကြတော့မည်လား။

သက်ထားပျို သူမကို ဆွဲလွှဲ၊ နမ်းရှိုက်နေသည့် ကျော်ခန့်ညီ၏ရုပ်ပုံလွှာကို နာကြည်းစွာမြင်ယောင်မိပြီး အံ့ကြိတ်မိပါ၏။

လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ပျားရည်နှဲ့ခါးသွားထက်ကို သုတ်လိမ်းတဲ့လူ။ မိန်းကလေးတွေကို ဖြားယောင်းအသုံးချမည့်လူ။ ဒီလူရှိတဲ့နေရာမှာ အလုပ်မဝင်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ။

သူမတို့သုံးဦး စိတ်မချမ်းမမြေ့နှင့်ပင် ရေချိုး ထမင်းစားခန်းထဲမှာဆုံကြပြီး သက်ထားပျိုခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးသည့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းတို့ကို တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်းစားနေကြစဉ် ...

ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသံကြားလိုက်ရသည်။ ဆင်းလာသူက ဒေါက်တာညီရဲနောင်။

သူကလည်း သက်ထားပျိုကို အထင်လွှဲ၊ ရင်နာနေသည်မို့ ဒီအိမ်ဘက်ကို ခြေဦးတောင်မလှည့်ခဲ့။ ယခုအဘိုးလှမ်းခေါ်မှ မနေသာ၍လာခဲ့ရသည်။ အသံတွေကြားနေရသည့် ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ သူတောက်လျှောက်ဝင်လာခဲ့၏။

“ဟော ... သားဆရာ၊ လာ ... တစ်ခါတည်းထမင်းဝင်

စာ။ ပြီးမှအကူအညီတောင်းမယ်”

... ညီရဲနောင် ထမင်းစားပွဲမှာဝင်ထိုင်တော့ သူမက ထမင်းတစ်ပန်းကန်ပြင်ပေးသည်။ ဟင်းတွေကလည်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့။ သို့သော် သူထမင်းစားချင်စိတ်မရှိ။ ရင်ထဲမှာပြည့်အင့်နေ၏။

လူကြီးများစိတ်ချမ်းသာအောင်သာ ဝင်စားပေးနေရသည်။ ထမင်းဝိုင်းက အထူးတိတ်ဆိတ်လျက်။ ပထမဦးဆုံး သက်ထားပျိုပင် ထမင်းပွဲမှထသွားခဲ့သည်။

“ဟင် - မြေး စားတာမြန်လှချည်လား ... စားမကောင်းလို့လား”

“ကောင်းပါတယ် အဘိုး၊ ရင်ခံနေလို့ပါ ...”

ဒါဘာစကားလဲ ညီရဲနောင်မျက်မှော့ တွန့်၏။ ကျော်ခန့် ညီရဲနှုတ်ခမ်းမှာပေါက်နေတယ်။ သူမမှာရော၊ သူမ၏နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ထွေးထွေးစိုစို။

သူတို့အားလုံးထမင်းစားပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ရေခွေးကို ဖွဲ့ရသည်။ ည ၈နာရီထိုးတော့မည်မို့ အပြင်လောကမှာ နှင်းတွေ နှင့်ညိုညိုဆိုင်းဆိုင်း။

အဘိုးကပင်အခြေအနေတွေကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒါပဲသားဆရာ၊ ဖိဝကဆေးခန်းက ဖိလအလုပ်လုပ်နေမယ်ဆိုပြီး မြေးကိုအကျပ်ကိုင်နေတယ်၊ အဖိုးတို့ဘာဆက်ဖို့

ရမလဲ၊ သူတို့မှာကရှေ့နေတွေ၊ တရားသူကြီးတွေကိုလည်း ခါးပိုက်ထဲထည့်ထားတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုအောက်ခြေဝန်ထမ်းလေးကို ကျားကုတ်ကျားခဲတွယ်ကပ်နေရတာလဲ”

“သူ့မောင်ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီကြောင့်ဆိုလား။ မြေးအလုပ်မဆင်းတော့ သူ့မောင်လည်းအလုပ်မဆင်းလို့တဲ့”

“ဘယ်လို ... ”

ညီရဲနောင် သက်ထားပျိုကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမရှင်ဆွေးနွေးဖို့တော့လိုပေပြီ။

“ကဲ ... မသက်ထားပျို ခင်ဗျား ဘာတွေရှုပ်ထားလဲ၊ ကျုပ်ကို သေသေချာချာပြောပြပေတော့ ... အဘိုးနဲ့အဘွား ဒီကောင်မလေးကို ကျွန်တော်စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလောက် အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကို ခေါ်သွားမယ်နော်”

အဘိုးနှင့်အဘွားကိုခွင့်ပန်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြတော့ သက်ထားပျိုအသွင်က တွန့်ဆုတ်ဆုတ်။

ဟိုတစ်နေ့ကအဖြစ်အပျက်အတွက် သူမရှက်နေတုန်း။ အပေါ်ထပ်ဝရန်တာမှ ခုံလေးတွေပေါ်ထိုင်မိတော့ ညီရဲနောင်သူမကိုစစ်ဆေးလိုက်သည်။

“ကဲ ... မင်းနဲ့သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ၊ မချင်းမချန်ပြောပြပေတော့၊ ဒီနေ့ သူ့ကိုတွေ့တော့ နှုတ်ခမ်းမှာဒဏ်ရာနဲ့ မင်းပေး

လိုက်တဲ့ဒဏ်ရာလား ... ”

“သက်ထားပျို၏မျက်နှာလေး ရဲခနဲရှက်သွေးဖြာသွား၏။

ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်လိုပြောပြရဲမှာလဲ။ သူဟာ ကိုယ်လေးစားချစ်ခင်ရသည့်သူပါ။ သက်ထားပျိုမျက်ရည်တွေ တိမ်လို့ ပြိုဆင်းလာကြသည်။

“မငိုနဲ့လေ၊ အဖြစ်အပျက်မှန်ကို သိထားရမှမင်းကို ငါကာကွယ်ပေးနိုင်မှာပေါ့၊ ပြော ... အဲဒီနေ့က ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မင်းကိုစိတ်မချလို့ ငါသူတိုက်ခန်းရှေ့ဖြတ်မောင်းလာတာ၊ မင်းအဲဒီအထဲကပြေးထွက်လာတာတွေ့ရတယ် ... မင်းကို စော်ကားလိုက်တာမဟုတ်လား”

သူပြောတဲ့ စော်ကားတယ်ဆိုတာ ဘယ်အထိလဲ။ သက်ထားပျို ရှက်လွန်းလို့ စကားလုံးတွေထွက်မလာ။

“ဟေ့ ... ပြောလေ မင်းစော်ကားခံလာရတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ ... မင်းကိုငါမြင်တော့ဖရိုဖရဲနဲ့ပါ၊ ရုံးတော်မှာတရားစွဲမယ်၊ ငါကမျက်မြင်သက်သေပေါ့၊ တောက်လူပါးဝလို့ ... ”

သူ့အပြောတွေကြောင့် သက်ထားပျို သူ့အနားမှာမနေရဲတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ သူမမှာ အရှက်

၂၀၀

ကြယ်စင်ပျိုလေး

တွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးပူလောင်နေခဲ့သည်။

ဆရာရယ်ပြောရက်လိုက်တာ။ စွပ်စွဲရက်လိုက်တာ။ သူ
မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာခက်ထန်နေလိုက်တာလည်း သက်
ထားပျိုစကားမပြောဝံ့တော့အောင်။

ကိုယ်အခန်းထဲကိုယ်ဝင်ကာ သူမငိုကြွေးနေခဲ့စဉ် ညီရဲ
နောင် သူမ၏အခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာပြီး အထဲသို့ လှမ်းအော်
ခဲ့သည်။

“ဟေ့ ... မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ့ဆေးခန်းမှာ မင်း
အလုပ်ဆင်း၊ ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာတွေကို ငါရှင်းမယ်၊ ဒါပဲ”

ပြတင်းမှမြင်နေရသည့် နှင်းဆီခင်းပျိုလေးကိုကြည့်ရင်း
သက်ထားပျို၏စိတ်တွေ နောက်ကျနေရသည်။

ရွှေစကားစာပေ

သက်ထားပျို မနက်စောစောထပြီး ... အဘိုးနှင့်အဘွား
အတွက် ထမင်း၊ ဟင်းတွေချက်ပြုတ်စီမံရသည်။ နောက်ပန်းခင်း
လေးကို ရေလောင်းပြီးမှ အလင်းစေတမန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖို့
ပြင်ရသည်။

ဖိဝကမှာဝတ်ခဲ့သည့် ယူနီဖောင်းကို သူမမဝတ်ချင်
တော့။

စိတ်သစ်၊ လူသစ်၊ အဝတ်သစ်ဖြစ်ချင်သည်။ သူမ ..
ကိုယ်မှာ ရှိသည့်အဝတ်လေးများထဲမှ ရှာဖွေမွှေးနှောက် ကြည့်မိ
သည်။

အင်း ... ယောလုံချည်ပန်းခရမ်းဝမ်းဆက်လေးကိုပဲ
အမြဲဝတ်တော့မယ်။ ဖျင်ကအိမ်ဖတ်နေသည့် အပျော့စားမဟုတ်လို့
ကိုယ်လုံးသိပ်မပေါ် လည်ထောင်ရင်ဖုံးလက်တိုလေးဖို့ ဝတ်ရတာ
လုံလုံခြုံခြုံ။

ရွှေစကားစာပေ

အလင်းစေတမာန်သို့ မသွားရလျှင်လည်း ဇီဝက၊က
နှောင့်ယှက်နေမှာမို့ သူမ ဆရာဆီသို့အလုပ်ဆင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့ရသည်။

မနက် ၇နာရီမှာ သူမ အလင်းစေတမာန်သို့လျှောက်
ခဲ့သည်။ သူမတို့နေရသည့် တိုက်နှင့်ဆရာဆေးခန်းက သိပ်မဝေး
ပါ။

ရှမ်းလောက်လောက် လမ်းလျှောက်ရုံပါပဲ။

သက်ထားပျိုဆေးခန်းရှေ့ရောက်တော့ ဆေးခန်းထဲမှာ
လူနာတွေကအပြည့်အသိပ်။ လူနာငါးဆယ်လောက်မှာ လူနာ
စောင့်တွေနှင့်ဆိုတော့ အယောက်တစ်ရာကျော်။

သူမ ... ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ
ဖိုးတာနှင့်ဆရာတို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဖိုးတာက အပြင်ကနေ တုံကင်အလိုက်သွင်းပေး။ သက်
ထားပျိုက ဆရာအနားမှာကူ၊ မှတ်တမ်းရေး၊ ဆေးပေး၊ ငွေယူ
ဖြစ်တယ်နော် ... ”

“ဟုတ် ... ”

စမ်းသပ်ခန်းထဲသို့ သူမ ဆရာနောက်မှ ဝင်ခဲ့ရသည်။
ဆရာစားပွဲနှင့်သူမ၏စားပွဲကယှဉ်လျက်။

ဆရာကိုယ်မှရနံ့ကို သူမရနေသလို သူမကိုယ်မှရနံ့ကို
လည်း ဆရာရနေမှာမလွဲ။

ဆရာကမျက်စိဆရာဝန်မို့ စမ်းသပ်ခန်းထဲမှာခုတင်မပါ။
မျက်စိစမ်းသပ်သည့်ကိရိယာတွေပဲရှိသည်။ နောက် အနီးအဝေး
စမ်းသပ်သည့် စာလုံးဘုတ်။

ဖိုးတာက လူနာဆယ်ယောက်သွင်းပြီး ရွှေ့လျားစက်လှေ
ကားလို တရွေ့ရွေ့ဆရာဆီ တစ်ယောက်ချင်းဆီရောက်လာကြ
သည်။

သက်ထားပျို ဆရာကိုအများကြီး ကူညီပေးနိုင်ပါသည်။
သူမနှင့်သူ အလုပ်လုပ်နေကြတာတက်ညီလက်ညီ။ သက်ထားပျို
ကိုယ့်ဘဝ၏စိတ်ညစ်စရာအစိတ်အပိုင်အားလုံးကို မေ့လျော့သွား
ပြီး သူနှင့်အတူ လူနာများကြားမှ အချိန်တွေပင်မေ့လျော့နေခဲ့
သည်။

ဇီဝကမှာတုန်းက လူနာတစ်ယောက်ကို သောင်းချီပြီးငွေ
ယူခဲ့ရပေမယ့် ဒီမှာတော့လူနာတစ်ယောက်ကို ပေးသည့်ဆေးနှင့်
ဆေးမျက်စဉ်းပါမှ သုံးလေးထောင်။

ဒါတောင် လူနာတွေများလွန်းတော့ ငွေတွေဆို ဖွေးခနဲ
လက်ခနဲ။

သည်နေ့ဟာ ဆေးရုံပိတ်ရက် အရေးပေါ်ကိစ္စလည်းမရှိ
သည်မို့ လူနာတွေမကုန်မချင်း စမ်းသပ်ကုသပေးနေလိုက်တာ
နေ့လယ်နှစ်နာရီထိုးလည်းလူနာတွေမကုန်သေး။

သူကတော့ ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့။ သက်ထားပျို ဆရာ
အတွက်စိုးရိမ်မိသည်။ ဒီလိုသာဆိုရင် ကြာလျှင် ကျန်းမာရေး

ထိခိုက်မှာပေါ့။

“ခဏနော် ... ဆရာ”

သက်ထားပျို စမ်းသပ်ခန်းနောက်ဘက်မှ ပတ်ထွက်ပြီး
ဖိုးတာကိုမေးလိုက်သည်။

“ဖိုးတာ ရှင်တို့ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ ဆရာအတွက်ရော”

“ထမင်းဆိုင်ကပို့ထားတဲ့ ထမင်းချိုင့်ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်
ကတော့ သေပြေးရှင်ပြေးစားပြီးပြီ၊ ဆရာက အဲဒီလိုပဲ သူ့လူနာ
တွေရထားမိ၊ ကားမိဖို့ပဲ ခေါင်းထဲထည့်တယ်”

“ကြာရင် အစာအိမ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ထမင်းတော့သူစားမှာမဟုတ်ဘူး၊ မပျို - ကော်ဖီလေး
မုန့်လေးပြင်ထားဗျာ၊ ကျွန်တော်ဆရာကိုသွားခေါ်ပေးမယ်”

“အေး ... ငါပြင်ထားလိုက်မယ်”

သူမ အပေါ်ထပ်သို့ပြေးသွားပြီး အသင့်ရှိသည့်ရေခွေးနှင့်
ကော်ဖီဖျော်၊ မုန့်ပြင်နှင့်အမြန်ဆုံးလုပ်နေစဉ် ဆရာသုန်သုန်
မှုန့်မှုန့်ရောက်လာခဲ့၏။

“ဒီလောက်အရေးကြီးနေရတဲ့ကြားထဲ အစားအသောက်
ကဝင်လာရသေးတယ်”

ထိုင်ပင်မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်ကာ မုန့်စား၊ ကော်ဖီ
သောက်နေသည့်ဆရာကို သက်ထားပျို ကရုဏာသက်ရသည်။
သူဟာ လူနာတွေအတွက်မွေးဖွားလာခဲ့သလိုပါပဲ။

“ကဲ ... လုပ်၊ မင်းလည်းမြန်မြန်စား၊ မြန်မြန်ဆင်းခဲ့

ဆေးတာကြောတာနောက်မှလုပ်”

ပြောပြောဆင်းဆင်းနှင့် ညီရဲနောင်ဆင်းသွားတော့ သူမ
လည်း သူ့လိုပဲကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားရသည်။ ထမင်းကို ညစာမှ
ပေါင်းစားရတော့မည်အဖြစ်။

နှစ်ယောက်သားလူနာများရှင်းတော့ ည ရနာရှိရှိပေပြီ။
သက်ထားပျို ငွေများကိုတစ်သိန်းစီ စီထပ်ပြီး သားရေကွင်းနှင့်
စည်းပေးလိုက်၏။

အားပါး - ဒီနေ့ရတာ သုံးသိန်းနဲ့ခြောက်သောင်းပါလား။
ခွဲစိတ်တဲ့နေ့တွေဆို ပိုရမှာပေါ့။ ငွေတွေကို သူမ ဆရာလက်
သို့အပ်လိုက်သည်။

“ဒီငွေတွေက ငါချည်းအကုန်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဖိုး
မျက်စဉ်းဖိုး ဝန်ဆောင်ခတွေနှုတ်ရဦးမယ်”

“ကျွန်မဘာပြောလို့လဲဆရာ”

“မပြောပေမယ့် မင်းမျက်လုံးတွေက ဂိုက်ရှုံ့ချနေသလို
ပဲ၊ လောဘသားတစ်ယောက်ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်တွေနဲ့”

“ကျွန်မ ဇီဝကမ္မာအလုပ်လုပ်ခဲ့သူပါ၊ ဆရာဝင်ငွေဟာ
ဘာမှမပြောပလောက်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော - ငါကလှူလည်းလှူ၊ စားလည်း
စားတာ”

မလုံမလဲမျက်နှာနှင့် သူ့ဖြေရှင်းချက်ထုတ်နေတော့ သက်
ထားပျို ကရုဏာသက်ရသည်။ တော်တော်ရိုးတဲ့ဆရာပါပဲ။

သည်စဉ် ... သူဟန်းဖုန်းမှ ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် သူဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။ ကျော်ခန့်ညီထံမှဖုန်း။

“ဆရာညီ ... သက်ထားပျိုဟာ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းက စာရေးမပါ။ ဒီဘက်မှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ဆရာဆေးခန်းမှာခန့်တာတော့မလွန်လွန်းဘူးလားဗျာ”

“ဒါ သူ့သဘောထားပါ။ သူလုပ်ချင်တဲ့ဆေးခန်းမှာအလုပ်ဝင်တာ ခင်ဗျားပြောစရာမရှိပါဘူး”

“ဟား ... ရှိတာပေါ့ဗျာ ... ကျွန်တော်နဲ့သက်ထားပျိုက အသည်းချင်း၊ အသွေးအသားချင်းဖလှယ်ထားတဲ့ ချစ်သူတွေဗျ”

“ဘာ ... ”

“မလန့်နဲ့လေဗျာ ... ဆရာညီ သူ့ကိုသေသေချာချာ မေးကြည့်လိုက်ဦး။ ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ဦး အဆင်မပြေဖြစ်နေကြတုန်း ဆရာညီက ပွဲလန့်ဖျာခင်းမလုပ်နဲ့ဗျာ၊ လူကြီးလူကောင်း ပီသစွာနဲ့ ရင်ကြားစေ့ပေးဖို့ပဲလိုပါတယ်။ ဟုတ်ပြီနော် ... မနက်ဖြန်ကစပြီး သက်ထားပျိုကို ဇီဝကမှာပဲမြင်ချင်ပါတယ်”

“တောက် ... ”

ညီရဲနောင် ဒေါ်ပွဲနေသလောက် ကျော်ခန့်ညီကတော့ တဟင်းဟင်းနှင့်လှောင်ရယ်ရင်း ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့၏။

ဖိုးတာ ဆေးခန်းပိတ်နေစဉ် ညီရဲနောင်ဆောက်တည်ရာ

မရ။ သက်ထားပျိုကို သူဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့မေးရမှာလဲ။ တကယ် လို့ဟုတ်နေပြီဆိုရင်ရော၊ အတွေးနှင့်ပင် သူ့ရင်ဘတ်ကြီး တစ်ခုလုံးကို ပူတက်လာတာ ဘာကြောင့်မသိ။

သူ ... သက်ထားပျိုကို ဇီဝကသို့ ကျော်ခန့်ညီလက်ထဲသို့ ပြန်မပေးချင်။ ဒီကောင်မလေးမှာ စစ်မှန်ဖြူစင်တဲ့နှလုံးသားရှိတယ်။ ဒီတစ်ချက်နဲ့ပင် သူမကို သူ ဘယ်အရာနှင့်မှမလဲနိုင်။ တန်ဖိုးထားအပ်သော၊ မြတ်နိုးအပ်သောမိန်းကလေး။

သူ ကျော်ခန့်ညီ၏စကားများကို ကြားယောင်မိနေပြန်သည်။ အသည်းချင်း၊ အသွေးအသားချင်း ဖလှယ်ထားတဲ့ချစ်သူတွေ ... တဲ့။

မဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် အနိုင်အထက်ပြုကျင့်တာမျိုး ပဲဖြစ်ရမည်။ မျက်နှာမရှိသူမိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ လမ်းဘေးမှာအကာအကွယ်မဲ့ ပွင့်နေရှာတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်လိုပါပဲ။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး သက်ထားပျိုနားမလည်။ ဘယ်သူဖုန်းဆက်လိုက်လို့လဲ။ ဆရာကြည့်ရတာ ဒေါသထွက်နေတဲ့ မီးပုံကြီးလိုပဲ။

“ဆရာ ဂု နာရီကျော်နေပြီ၊ ရေချိုးဖို့လုပ်လေ၊ ကျွန်မလည်းပြန်တော့မယ်၊ ဆရာ ညစာဒီမှာပဲစားမလား၊ ကျွန်မပြင်ပေးခဲ့မယ်”

“မလိုဘူး ... မင်းလည်း ယောက်ျားတွေနဲ့အရောတဝင်

ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတဲ့အကျင့်ကိုပြင်၊ ဒါကြောင့် လူတကာစော်ကား
တာခံနေရတာ”

“ရင်”

ဆရာပြောတာ ပက်စက်လွန်းသဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်နာ
ကြည်းပြီးဖြစ်နေသည့် သက်ထားပျိုမှာ ရင်ဘတ်ထဲမီးစနှင့်ထိုး
ခံလိုက်ရသလို စူးအောင့်နာကျင်သွား၏။ မျက်ရည်တွေက ဝိုင်း
ခနဲ။

သူ့ ငါ့ကိုအထင်သေးနေတာကိုး။ သူ ငါ့ကိုမကျေနပ်နေ
တာပဲ။ စေတနာတွေလျော့ သက်ထားပျို စေတနာတွေလျော့။

သူမ ဆရာအနားမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်ပြီး ဆေးခန်း
အပေါက်ဝသို့ ခပ်မြန်မြန်လျှောက်သွားတော့ ညီရဲနောင် နောက်မှ
လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ နေဦး ... ငါလိုက်ပို့မယ်”

“ရတယ် မလိုဘူး”

“ပြီးရော ... ဘာအကြောင်းပြချက်နဲ့မှ နောက်နေ့
အလုပ်မဆင်းဘဲမနေနဲ့”

“စိတ်ချ ... ဆင်းမှာ”

သက်ထားပျို အနည်းငယ်ချမ်းအေးလာသည့် ဆောင်းဦး
ညထဲမှာ ခပ်သွက်သွက်လေးလျှောက်ရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျနေ
မိသည်။

ယောက်ျားတွေဘယ်လိုလဲ။

တကယ့်ဂုဏ်သရေရှိယောက်ျားကြီးတွေ ငါ့ကိုကျွန်ုပ်တား
လိုက်တာ၊ ဟိန်းလိုက်ဟောက်လိုက်တာ။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီက ငါ့ကိုအရပ်တစ်ရပ်လိုအပိုင်သိမ်း
ချင်ပြီး ...

ဆရာကတော့ အဲဒီအတွက် မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။
လူနာတွေပေါ်မှာပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ရှိသလောက် ငါ့ကိုကျမာန်မဲနေ
တာပဲ။

အေးလေ ... ငါ့ကိုမိန်းမရှုပ်လေးလို့ထင်နေမှာပေါ့။
ကျွန်မ ဆရာထင်သလိုမဟုတ်ကြောင်း အချိန်ကသက်သေပြ
သွားပါလိမ့်မယ်။

ဘုရားမလို့ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ ကျွန်မဘဝ
မှာ ပေါ်မလာပါစေနဲ့လို့လည်း ဆုတောင်းမိပါတယ်။

လူတွေ ဥဒဟိုဖြတ်သန်းသွားလာနေသည့် လမ်းမပေါ်မှာ
သက်ထားပျို လမ်းလျှောက်နေပုံက နောက်မှကျားလိုက်နေသည့်
နယ်။ တကယ်က ဒီလိုလျှောက်မှလည်းအချမ်းလုံမှာမဟုတ်လား။

သည်စဉ် သူမအနားသို့ ကားတစ်စီးကပ်ရပ်လိုက်သဖြင့်
သက်ထားပျို လန့်သွားရသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသူက
ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ။

၃ ရက်အတွင်း သူ့ရပ်ကညည်းသိုးသိုး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး၊
မှတ်ဆိတ်မွေးတွေမရှိဘဲ ဆံပင်ကလည်းဖရိုဖရဲ၊ မုဆိုးဖိုရုပ်ဆို
တာ ဒါမျိုးဖြစ်မည်။

“ပျို ...”

သူကတော့ လက်ရဲဇက်ရဲသမားပီပီ သူမကိုဆတ်ခနဲလက်ဆွဲပြီး ဆတ်ခနဲကားထဲတွန်းထည့်လိုက်ပုံက ပြန်ပေးသမားလို အကြမ်းဖက်သမားလို မြန်မှမြန်။

သက်ထားပျို ... သူ့ကိုလေးစားနေစရာမလိုတော့ပါ။ သူမ ... သူ့ကိုငြင်းဆန်နေတာ မာယာမဟုတ်။ မူနေတာမဟုတ်။

သူဟာ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်။ အတ္တကြီးလွန်းတာနှင့်ပင်အော်ဂလီဆန်သည်။

“ဒေါက်တာ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ရှင် ကျွန်မကိုလမ်းပေါ်ကမိန်းမများမှတ်နေသလား”

ကျော်ခန့်ညီ ဘာစကားမှပြန်မပြောချေ။ သူ့ကားကတစ်ဟုန်ထိုးကားလို အမြန်မောင်းနေ၏။ သက်ထားပျိုကားထဲမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုပြီး ရန်တွေ့နေလည်း သူ့ပုံစံကြီးက မကြားသလို။

ဘုရားရေ ... ငါ ရေတိမ်နစ်ရတော့မှာလား။ ငါ့ဘဝတောင်စွယ်နေကွယ်တော့မှာပါလား။

သူမ မြင်ယောင်နေမိတာ ... ကျော်ခန့်ညီ၏နောက်မှ ဂုဏ်ပကာသန အသိုင်းအဝိုင်း။ မျက်နှာကျောတင်းတင်းနှင့် သူ့အစ်မ။ နောက် အမေ၊ အဖေ။

“ဒေါက်တာ ... ရပ် ... ခုရပ် ... ကျွန်မကားတံခါးဖွင့်ပြီး ခုန်ဆင်းလိုက်မှာ၊ မလုပ်ရဲဘူးမထင်နဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်

အတွက် ဘဝပျက်တဲ့နောက် အသက်ရှင်နေလည်းအပိုပဲ”

ကားကမြို့ပြင်ရောက်နေပြီထင်ပါသည်။ ကြယ်ရောင်လရောင်မရှိသည့် ကျောက်ခင်းလမ်းဘေးမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေက ခပ်မှောင်မှောင်။ လူသွားလူလာမရှိ။ ကားအသွားအလာမရှိ။ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ။

သူက ‘ကားကိုထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။’

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောင်တောင် မုန်းတီးရန်လိုနေရတာလဲ။ ငါမင်းကိုချစ်တယ်၊ မင်းကိုမရရင်မနေနိုင်ဘူး၊ အခုမင်းကိုငါ ခိုးပြေးလာတာ”

“ဒေါက်တာရူးနေလား၊ စာတွေကျက်ခဲ့ရလွန်းလို့ ရူးများသွားသလား”

“အောင်မယ် ... မင်းကများ ငါ့ကိုပြောရဲတယ်”

“ပြောမှာပဲ ရှင်အခုလုပ်နေပုံက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်ရာမရောက်ဘူး၊ ဒေါက်တာလူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ခိုးပြေးတယ်ဆိုတာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တွေရဲ့ မိုက်ရူးရဲလုပ်ရက်ပါ။ လူတကာကဲ့ရဲ့လေ့မယ်”

“ဒီတော့ ... ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ... မသိဘူးကွာ ငါနားလည်တာမင်းကိုရဖို့ပဲ”

“ဒေါက်တာကျွန်မကိုတကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မိဘတွေနဲ့ လာတောင်းပေါ့ ... တင့်တောင်းတင့်တယ် လက်ထပ်ယူပေါ့၊ ဒီမြို့မှာရှိတဲ့ အစ်မကိုပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ သူကတော့

စီးပွားရေးအတွက် ဒေါက်တာကိုအလိုကျလိုက်လျော့ချင် လိုက်လျော့မှာပဲ အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘူး”

“ရှည်တယ်ကွာ ... မင်းကိုအမြန်ဆုံး ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ မင်းဟာငယ်ငယ်လေးနဲ့ သိပ်ဆရာလုပ်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျော်ခန့်ညီ သူမကိုဆွဲပွေ့ပြီး ... အကြမ်းပတမ်းနမ်းဖို့ပြင်လျှင် သက်ထားပျို သူရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီးငုံ့ရှောင်နေရ၏။

“မြို့ဘက်ကိုပြန်လှည့်ပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်မကိုအကြမ်းဖက်တာမကြိုက်ဘူး။ ဒေါက်တာကျွန်မကိုတန်ဖိုးမထားဘူး၊ ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးမထားတဲ့ယောက်ျားကိုမနှစ်သက်ပါဘူး”

“ငါအံ့ဩတယ်၊ ငါ့လိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို နှစ်နှစ်ကာကာမရှိတာ မင်းတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ အခြားမိန်းကလေးတွေဆို ငါလက်အကမ်းကိုပဲ မျှော်လင့်နေကြတာ။ ငါနဲ့နီးစပ်ခွင့်ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ရရ လိုချင်နေကြတာ”

“အဲဒီအထဲကျွန်မ မပါဘူး၊ အခုဒေါက်တာလုပ်နေပုံက ပန်းကလေးကိုခေါင်းမှာ ပန်ဆင်ဖို့ တယုတယူးဆွတ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပန်းဘဝပျက်ဖို့လက်ကြမ်းကြိုးနဲ့ ဆုပ်ယူချေမွပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ”

“ငါမင်းစကားကို နားမလည်တော့ဘူးကွာ၊ ရှုပ်နေတာပဲ၊ ငါသိတာမင်းကိုရဖို့ပဲ”

သူကားကိုမြို့ဘက်ပြန်မလှည့်ဘဲ ရှေ့ဆက်မောင်းဖို့ပြင်လျှင် သက်ထားပျို တကယ်ပင် ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ခုန်ချဖို့ပြင်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ငါမြို့ထဲပြန်ကွေ့မယ်၊ မင်းပြောသလို ငါလာတောင်းမယ်နော်၊ အဲဒီကျမှမငြင်းနဲ့ ... ”

စိတ်ကောင်းဝင်သွားသည့် ခြင်္သေ့ကြီးလို သူမြို့ထဲဘက် ကားပြန်လှည့်ပြီး သူမနေထိုင်သည့် အိမ်အထိလိုက်ပို့တော့မှ သူမ တိတ်တခိုးသက်ပြင်းချရသည်။

သို့သော် ... အိမ်ထဲမှာတော့ ဆရာကားကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သက်ထားပျိုစိတ်ညစ်သွားရသည်။

ဘာပြဿနာတွေတက်ဦးမလဲ။

ကျော်ခန့်ညီကတော့ အိမ်ရှေ့ခြံဝမှာပင် သူမကိုအောက်ချပေးခဲ့ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်မို့ သူကားကိုမမြင်လိုက်ပါချေ။

သက်ထားပျို အရှက်လွန်ရသည်။ သို့သော် အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်က ထောင်းခနဲ။

“ဟုတ်တယ် သူခေါ်လို့လိုက်သွားတာ”

သက်ထားပျို ကိုယ့်အခန်းသို့အပြေးသွားပြီး ရေအမြန်ချိုးရသည်။ နောက် ... အဝတ်လဲ၊ အနွေးထည်ဝတ်။ သနပ်ခါးရေကူးဖြစ်သလိုပွတ်ပြီး အဘိုးနှင့်အဘွားရှိရာညှော်ခန်းသို့ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမ လူကြီးသူကြီးများကိုလေးစားပါသည်။ ထင်သလိုနေထင်သလိုစားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့လည်း အထင်မခံနိုင်ပါ။

အဘွားဘေးမှာ သူမထိုင်လိုက်တော့ အဘွားက သက်ထားပျို၏လက်ကလေးကို အားပေးနှစ်သိမ့်သလိုဆုပ်ယူထားလိုက်သည်။

“အဘွားငယ်ငယ်က သမီးလိုပဲ တစ္ဆေတိုင်း၊ တဖောက်ကန်းနိုင်တဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်နဲ့ချစ်ဖူးခဲ့တယ်”

“သမီး သူ့ကိုမချစ်ပါဘူး အဘွားရယ်၊ တစ်ဘက်သတ် အနိုင်ခံနေရတာပါ”

“ဟုတ်တယ် နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ... မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက ကန့်ကွက်ကြ၊ သဘောမတူကြနဲ့ အဘွားပဲဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပါ၊ မြေးအဘိုးနဲ့တွေ့လို့သာ အဘွားစိတ်ချမ်းသာခဲ့ရတာ

ရွှေစကားစာပေ

ညှော်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ၊ အဘိုးနှင့်အဘွား။ နောက်ဒေါက်တာညီရဲနောင်။ ဆရာက သူမကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဒေါသထွက်နေသည့်မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က ရေမိုးချိုးပြီးလို့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း။

ရှုပ်လက်တိုပေါ်မှာ ဆွယ်တာတစ်ထည်ထပ်ဝတ်ထားပြီး သူ့ထုံးစံအတိုင်း ချည်ချောပုဆိုးနှင့်။

“အဘိုးနှင့်အဘွား ထမင်းစားပြီးကြပြီလား”

“ပြီးပြီ မြေးတို့စားဖို့ ထမင်းနဲ့ဟင်းတွေနွေးပေးထားတယ်”

တကယ်က သူမပဲ တစ်နေ့လုံးစာ ချက်ထားခဲ့တာပါ။

အဘွားနွေးပေးရုံ။

“ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ၊ ကျော်ခန့်ညီနဲ့လိုက်သွားတာလား”

ဆရာက အဘိုးနှင့်အဘွားရှေ့မှာပင် ပြောချလိုက်တော့

ရွှေစကားစာပေ

အဘွားကိုယ်ချင်းစာပါတယ်မြူးရယ်”

ညီရဲနောင် မကျေမနပ်စိတ်နှင့် ဝင်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဆိုတာ အနေအထိုင်တတ်ရတယ် ... ဒီက လိုက်ပို့မယ်ဆိုတာမစောင့်ဘဲ ညှိမြဲလုပ်နေတာကိုး၊ ဒါပေါ့လေ အသွေးအသားပါဖလှယ်ထားတဲ့ ချစ်သူတွေဆိုတော့”

“ဆရာ ... ”

လူကြီးများ ဘုရားခန်းသို့ထသွားကြသဖြင့် မကြားလိုက်ရ လို့သာတော်တော့သည်။ သက်ထားပျို ရှက်လွန်းလို့ပူထူသွား ရသည်။ သူမမှာ မျက်ရည်တွေဝဲတက်လာပြီး အသံတုန်တုန် ယင်ယင် ကြေကြေကွဲကွဲ။

“ဆရာ ကျွန်မကိုဘာလို့စွပ်စွဲရတာလဲ၊ ဆရာနှမသား ချင်းမစာနာဘူး”

“မင်းလူပြောတာပဲလေ၊ မင်းတို့ချင်းအသွေးအသားချင်း ဖလှယ်ထားပြီးသားဆိုတာ”

“တော် ... တော်ပါတော့ ဆရာ၊ အကာအကွယ်မဲ့တဲ့ ပန်းမှာစပ်ပွင့်ဆိုပြီး စော်ကားချင်၊ သပုပ်လေလွင့်ပြောနေချင်ကြ အထဲ ဆရာကထပ်ပြီး ... ”

သူမ ငိုရှိုက်နေတော့ ညီရဲနောင်ရင်ဘတ်ထဲက နာလာရ သည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့ကကောင်မလေးဟာ မစားကောင်းသည့် အသီးလေးပါ။ မှော်ကဝေမလေးလားမသေချာ။

“ဆောရီး ... ငါလည်း သင်ပါဘူး၊ ကျော်ခန့်ညီပြောလို့ ပြောရတာ”

“ပြောပါဆရာ ... ပြောတဲ့လူကပြော၊ ထင်တဲ့လူကထင် ကျွန်မဘဝကတော့ ဆရာတို့ပါးစပ်ထဲမှာရစရာမရှိတော့ပါဘူး”

မျက်ရည်ကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ရင်း သူမထမင်းစားခန်း သို့ထသွားတော့ ညီရဲနောင်နောက်မှလိုက်သွား၏။

“ငါလည်းစားမှာ ... ”

သက်ထားပျို နှစ်ယောက်စာ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ပြီး တိတ် ဆိတ်စွာပင် ထမင်းကိုဝင်သမျှစားလိုက်သည်။ သူကတော့ ထမင်းကို စိတ်ပါလက်ပါပင်စားနေလေ၏။ အင်းလေ မနက်စာ ရော ညစာပါ ခုမှစားရရှာတာပဲ။

ထမင်းစားနေစဉ် စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ထမင်းကိုသာ ငုံ့စားနေကြသည်။ သက်ထားပျိုပင် ထမင်းစားလို့အရင်ပြီးသွား ၏။

ဆရာထံမှ နှိပ်လိုနှိပ်စက်စကားတွေကို သူမ မကြားလို တော့ပါ။

သူမ၏နှလုံးသားမေ့၊ ယဲ့ယဲ့လေ။ ပန်းတစ်ပွင့်ကြွေကျ လာရင်တောင် ပဲ့ကြွေကျလှလေ။

ဆရာစားပြီးသွားသည့်အခါ ပန်းကန်များအားလုံးကိုဆေး ကြောနေလိုက်သည်။ သူမ ပြီးစီးလို့ပြန်လှည့်သည့်အခါ ဆရာမရှိ

စားပွဲမှာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် သက်ထားပျို ရင်ထဲ နှင့်ရသည်။

အမြဲဖျတ်လတ်သွက်လက်နေခဲ့သည့်ဆရာ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ရော ဘာတွေစဉ်းစားနေရှာသလဲ။

ဆရာက စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ နေရာမှထသွားခဲ့၏။ သက်ထားပျို ဆရာပြန်သွားလျှင် တံခါးတွေပိတ်ဖို့ သူ့နောက်မှ ခပ်ကွာကွာလိုက်ရသည်။

သူမကိုလှည့်မကြည့်တော့ဘဲ ဆရာ သူ့ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားသောအခါ သက်ထားပျိုမျက်ရည်ကျရသည်။ တံခါးများလျှောက်ပိတ်ပြီး သူမလည်းစောစောအိပ်ရာဝင်လိုက်ရသည်။

ပြတင်းအပြင်ဘက်မှာ နှင်းတွေနှင့်မည်းမှောင်နေသလို သူမရင်ထဲမှာလည်း သောကဗျာပါဒတို့နှင့် မည်းမှောင်နေခဲ့သည်။

ဒေါက်တာညိုမင်းကို ...

ညစာစားအပြီး ... အေးအေးဆေးဆေး အနားယူဖို့ အတွက် ကိုယ့်အခန်းဘက်သို့အသွား ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နည်းနည်းညစ်သွားရသည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ ယောက္ခမကြီးဒေါ်မြရွှေစင်နှင့် သူ့ဇနီး၊ နောက်သူခယ်မ။ ရုပ်တွေကလည်း မကျေမနပ်နှင့်မကြည်မလင်။ ဘုရားရေ ... ငါ့ဘက်များလှည့်လာကြဦးမလား။

ငွေမရှိတဲ့သူဟာ ယောက္ခမအိမ်တက်သမက်မျက်နှာငယ်ရပါသည်။ သူတိုက်ပေါ်နေပြီး သူ့ကားကိုစီးမိပေသကိုး။ နောက်သူသမီးကိုလည်း ကိုယ်ကချစ်နေရသည်လေ။

“မောင်ညိုမင်းကို ဒီကိုခဏကြွပါဦး”

ယောက္ခမကြီးလေသံက ငေါ့သံ။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ ... ”

သူ ယောက္ခမ၏ရှေ့သို့ဖာတွင် ရှိကျိုးစွာဝင်ထိုင်ရသည်။
ဘာပြဿနာရှာမလို့ပါလိမ့်။

“ဒီမှာကွယ့် မင်းညီ၊ ယက်စောင်းထက်နေတဲ့သတင်းလေး
များမကြားမိဘူးလား”

“ခင်ဗျာ ... ”

ညီမလေးခမျာ သူ့စဉ်းအုပ်စု၏ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု၊ မတရားမှု
တွေကြောင့် လွင့်စဉ်ထွက်သွားလိုက်ရတာ သိလရှင်ကျောင်းတွင်
သောင်တင်။ နောက် ဖိဝကမှာအလုပ်ဝင်။ ကိုယ့်ဘဝကိုမနည်း
ရပ်တည်နေရရှာတဲ့ညီမလေး။

သူ့မှာအစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာတာဝန်မှမယူနိုင်ခဲ့။
သည်ကြားထဲ ... မိန်းမကငြူစူ။ ယောက္ခမကငြူစူ။

“မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ... မောင်နဲ့ဒီကောင်မ
အဆက်အသွယ်ရှိတာ ဝင့်သိတယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ
တာအဟုတ်ကြီးမှတ်မဝနဲ့”

မိန်းမက ရန်စွယ်ငေါငေါနှင့်ပြောနေလျှင် ညိုမင်းကိုစိတ်
ပျက်ရသည်။ တော်တော်စိတ်ထားပုပ်တဲ့သားအမိတွေပဲ။ ငါကဆိုး
လိုက်တာ။

“မောင်နမပဲ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်ဆိုတာထက် ကိုယ့်
ညီမဘယ်မှာနေပြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့သိတာပေါ့။
ကိုယ့်ညီမပဲ”

“ဟာ ... ဟ ခုမှတယ်ပြီးမျိုးချစ်နေတဲ့မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
မှန်းသိတော့တယ်”

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ သူ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတော့
သမီးကပဲသိအောင်ပြောပြလိုက်ပေါ့။ ကိုယ့်ကမခေါ်ချင်သာနေရ
မယ်၊ မတော်ချင်ဘဲနေလို့မရတဲ့ယောက်မလေ။ သူပုပ်စော်နံရင်
ကိုယ့်လည်းအပုပ်နံ့ကူးမယ်၊ သူ့မြောင်းထဲရောက်ရင် ကိုယ်လည်း
မြောင်းပုပ်နံ့စင်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်တစ်ပြန်ပြောနေသည့် သားအမိနှစ်ယောက်
၏ ပါးစပ်ထဲမှာညီမလေးရစရာမရှိ။ သို့သော် ဒီသားအမိရင်ထဲမှာ
ပုပ်ဟောင်နေသည့်နုလုံးသားများရှိကြောင်း သူသိပြီးသားမို့သိပ်
တော့မတုန်လှုပ်ပါပေ။

ဝင့်ကိုသာ သူတည်ကြည်သောမျက်နှာဖြင့် ခပ်မှုန်မှုန်
ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဒီလိုမောင်ရေ ... မောင့်ညီမက အခု ... ဆရာဝန်
နှစ်ယောက်ကြားမှာပတ်ရှုပ်နေတယ်လေ”

“ဘယ်ဆရာဝန်တွေလဲ”

“ဒေါက်တာ ကျော်ခန့်ညီနဲ့ ဒေါက်တာ ညီရဲနောင်လေ၊
တကယ့်ဂရိတ်တွေကိုမှ သူကကပ်ရှုပ်တာ”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ ဘယ်သူပြောလဲ”

“မခိုင်လုံဘဲနဲ့ဝင့်မပြောဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက

ယောက်မလေမောင်ရဲ့ အခုပြောတာ ဖိဝကဆေးခန်းကစာရေးမ
ကိုယ်တိုင်ပြောတာ”

“မနာလိုလို့ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“အမလေး ... မနာလိုရအောင် မောင့်ညီမက ဘယ်
လောက်များကြီးကျယ်ခမ်းနားနေလို့လဲ၊ ရုပ်ကလေးက သနား
ကမားရှိတာကလွဲလို့ ဘာအဆင့်ရှိလို့လဲ၊ သူပြောတာလည်း နား
ထောင်ကြည့်ပါဦး”

ဝင့်ကမျက်စောင်းခဲရင်း သူ့ကိုပြောနေတော့ ညိုမင်းကို
သည်းခံပြီးနားထောင်ကြည့်ရသည်။

“သက်ထားပျို ဖိဝကမှာအလုပ်ဝင်တော့ ဦးဗသစ်နဲ့ရော
ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီနဲ့ပါ လုံးထွေးနေတာပဲတဲ့ ... နောက်
ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီနဲ့အတော်တွဲမိကြပြီး ... ဟို မောင်တို့
ဆေးရုံက ဒေါက်တာမလေးပြောင်းတဲ့နှုတ်ဆက်ပွဲနေကျတော့
သက်ထားပျို ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီရဲ့ တိုက်ခန်းကိုလိုက်သွား
သတဲ့”

“ဟာကွာ ဒါတော့မဖြစ်နိုင်တာ”

“သူ့ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ပါသွားတာမြင်တာပဲလေ၊ နောက်
တစ်နေ့ကစပြီး သက်ထားပျိုအလုပ်ထွက်သလို ကျော်ခန့်ညီရဲ့
နှုတ်ခမ်းမှာလည်း အကိုက်ခံရတဲ့ ဒဏ်ရာကိုမြင်ရတယ်တဲ့”

“ဝင့် ဒါတော့မင်းလွန်ပြီ၊ ငါမကြားချင်တော့ဘူး၊ တောက်

ဒါ မတရားသက်သက် လီဆည်ပြီးပြောနေတာ”

“ပြီးမှ ဟုတ်မဟုတ် မောင်ဆုံးဖြတ်လေ ... သတင်းက
တော့ ကြားထားသမျှနားထောင်လိုက်ဦး”

“ပြောကွာ ... ပြော ... မနာလိုလို့ပြောတဲ့စကားတွေကို
ငါလုံးဝအယုံအကြည်မရှိဘူး”

“နားထောင်ဦး သူကအရူးအမဲသားကျွေးသလိုထိုးကျွေး
ပြီးမှ ဖိဝက၊ ကအလုပ်ထွက်၊ ဒေါက်တာညီရဲနောင်ဆီအလုပ်
ဝင်လိုက်တော့ ကျော်ခန့်ညီအိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်ဖြစ်ရတော့တာ
ပေါ့၊ အခု ငါးကြင်းတစ်ကောင်ကို ဖျံနဲ့မြေခွေးလုသလို လုနေကြ
တာ၊ လူကြားလို့တောင်မကောင်းဘူး၊ မောင့်ညီမကိုမောင်ကြည့်
ပြီးဆုံးမဦး၊ ဝင့်တော့ သတင်းကြားလိုက်ရပြီး အပြင်တောင်
မထွက်ရဲဘူး၊ လိပ်လိုသာခေါင်းဝှက်ထားလိုက်ချင်တော့တယ်”

“အဝိုတွေကွာ - သက်ထားပျိုဟာ ငါ့ညီမ မင်းယောက်မ
ဆိုတာ ဒီမြို့ကလူတွေဘယ်သူမှမသိနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့အေးအေး
သာနေ၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းကိုလာမပတ်သက်ဘူးဟုတ်ပြီလား”

ပြောပြီး ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ညိုမင်းကို ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲ
သို့ထွက်သွားလိုက်တော့ ဒေါ်မြရွှေစင်တို့သားအမိတွေ ဆွေ့ဆွေ့
ခုန်ကျန်ခဲ့ကြသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း သမီး ညည်းယောက်ျား
ဘယ်လောက်လူပါးဝသလဲ မြင်ပြီလား၊ အလကားကလေးပဲချေ

အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တွေ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ
က ရန်ကုန်ကပါ။ ငါ့အသိတွေကတစ်ဆင့်စုံစမ်းပြီး - ညွှန်စာထံ
အကြောင်းကြားပေးရမယ်၊ ဒါမှမဖြစ်သင့်တာတွေမဖြစ်ရအောင်
ဘယ်နှယ့်တော် အမျိုးကောင်းသားတွေကိုမှ ဒီကောင်မကရှုပ်နေ
ရတယ်လို့ ရာဇဝင်ရှိုင်းလိုက်တာ”

ညိုမင်းကို သူတို့တိုင်ပင်နေသည်များကိုမကြားလိုက်ရပါ
ချေ။

ကိုယ့်ညီမဟာ စိတ်ချလုံခြုံရတဲ့နေရာမှာရှိနေပြီမို့ သူ စိတ်
မပူတာဖြစ်မည်။

သက်ထားပျိုကတော့ သူ့ဘဝလင်းကြောင်းကို မတိမ်း
စောင်းရအောင် ဆက်လျှောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

မနက်စောစောထပြီး အဘိုးနှင့်အဘွားအတွက် လုပ်ပေး
စရာအလုပ်တွေကို လုပ်မြဲတိုင်းလုပ်ပြီး၊ သူမ၏ပန်းခင်းလေးကို
ရေလောင်းမြဲလောင်းခဲ့သည်။ ပြီးမှ အလင်းစေတမာန်မှာ အလုပ်
လုပ်ရအောင်သွားခဲ့သည်။

သူမ၏ဝတ်စုံကတော့ ချည်ထည်ဝမ်းဆက် ပန်းခရမ်း
ရောင်။ သည်အရောင်ကိုပဲ သူမယူနီဖောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်
လိုက်သည်။ နှစ်စုံဆိုတော့ အလဲအလှယ်။

နောက် ... အဘိုးနှင့်အဘွားသိမ်းထားသည့် စက်ဘီး
အဟောင်းလေးကိုတောင်းပြီး သက်ထားပျိုစီးခဲ့သည်။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ်စက်ဘီးနှင့်ဆိုတော့ သူများသိပ်နှောင့်ယှက်လို့မရ။ မြေခွံ
လျင်သွားနေသူလိုမဟုတ်။

စက်ဘီးလေးနှင့်မို့ အချိန်လည်းမပုပ်တော့။

သက်ထားပျို ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်အထူးတည်ကြည်ထားခဲ့သည်။ လူတွေဟာ မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်ချင်ကြတယ်။ သူမ၏ပင်ကိုယ်ဖြူစင်သည့် နှလုံးသားကို အရောင်ဆိုးပြီး ခြေခင်းဖတ်သို့ပစ်ချချင်ကြသည်။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီကိုတွေးမိတော့ သူမ၏မျက်နှာလေး မဲ့ကျသွားပြီး ရင်ထဲမှာတစ်ဆစ်ဆစ်နာကျင်လာခဲ့သည်။

မိဘတွေနဲ့ တင့်တောင်းတင့်တယ်လာတောင်းပါလို့ပြောလိုက်တာဟာ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလို့ပါ။ ကောင်းကင်လိုမြင့်မားသည့် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းဟာ သက်ထားပျိုလိုမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်လုံးဝသဘောတူမှာမဟုတ်။

တော်ကြာ ... သူက ဒီမြို့မှ မြို့မိမြို့ဖတွေနှင့်ဥပဒေလွတ်လာတောင်းလျှင်ရော၊ ဟင့်အင်း သူမလက်မခံနိုင်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရလျှင်ပြီးရောသဘောမျိုး သူမလက်မခံနိုင်။

ဘဝဆိုတာ ကလေးကစားသလိုမဟုတ်။

မိန်းကလေးဘဝဆိုတာ ယဲ့ယဲ့လေးပါ။ တစ်ခါအညွန့်ကျိုးပြီးလျှင် ဘယ်တော့မှနုလန်ထူမှာမဟုတ်။

ရင်ထဲမှာအံ့ဆိုင်းနာကျင်နေရသည်မို့ သက်ထားပျို ဟုန်းခနဲရင့်ကျက်သွားပြီထင်ပါသည်။ ဆယ်ကျော်သက်မလေး တစ်ယောက်လို သူမ ခံစားလို့မရတော့။ အားလုံးကိုတည်ငြိမ်စွာ

ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

သူမ တကယ်ပင်မပြုံးနိုင်တော့။

ဆေးခန်းသို့ရောက်တော့ လူနာတွေအများအပြားရောက်နေပေပြီ။ ဖိုးတာက တုံကင်ပြားတွေဝေပေးပြီး သူမကတော့ စမ်းသပ်ခန်းထဲသို့ဝင်သွား၏။

စမ်းသပ်ခန်းကျယ်ထဲမှာ လူနာတစ်ယောက်မှမရှိသေး။ ဆရာဖုန်းပြောနေသံကြားနေရသည်။

“ကောင်းပြီလေပါးကိုက်ရင်နားပြန်ကိုက်တယ်ဆိုတဲ့စကားကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ကလိမ်ကကျစ်လုပ်လာရင် ခုခံလျှောက်လဲဖို့ကျွန်တော်မှာ အချက်အလက်ရှိပါတယ်”

“အဲဒီနေ့က ကောင်မလေး တိုက်ခန်းထဲက ဖရိုဖရဲထွက်ပြေးလာတာ၊ ကျွန်တော်မြင်တယ်လေ၊ နောက်သူ နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားတာ၊ ရှင်းတယ်နော် ကျွန်တော့်လောက်ကောင်းတဲ့သက်သေရှိဦးမတဲ့လားဗျာ၊ အဲ တရားလို ဒါမဟုတ် တရားပြိုင်လည်းလုပ်လို့ရပါတယ်၊ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့”

“ဪ ... ဘာကြောင့်မှမဟုတ်ပါဘူး။ ကာယကံရှင်က မှလုံးဝပြန်မလာချင်တော့တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ပြန်ဆွဲနေတော့မလဲပေါ့ဗျာ၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်၊ ကျွန်တော်ဆွဲဆောင်ထားတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီမှာက သူရိုးရိုးသားသား၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့စိတ်ချမ်းချမ်း၊ သာသာနေလို့ရတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ဖြစ်မှာပေါ့”

စကားသံတွေနားထောင်ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆရာဦးမသစ် နှင့် ဆွေးနွေးနေတာဖြစ်ရမည်။ ရှေ့နေတစ်ယောက်လို အချက် ကျကျပြန်ပြောတတ်သည့် ဆရာစကားကြောင့် ... တစ်ဖက်မှ အလျှော့ပေးသွားသည်ထင်ပါသည်။

ဆရာကဖုန်းပြောပြီးလျှင် သူမကို ဘာမှဖြူသည်မဲ့သည် မပြောချေ။ စောစာကဖုန်းနှင့်လျှောက်လဲချက်ပေးနေတာ သူ မဟုတ်သည့်အတိုင်း။

“ဝိုးတာရေ ... စတော့ ... ”

လူနာများသွင်းဖို့ အချက်ပေးလိုက်ပြီး သူစိတ်က လူနာ များထံမှာသာ နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်ပုံ။ သက်ထားပျို သူ့အနားမှာ သူ့ကို အများကြီးကူညီပေးနေလိုက်၏။ ဒီနေ့ဟာ ခွဲစိတ်ရမည့်နေ့ ဖို့ ညကျတော့လည်း သူ့ခွဲစိတ်ခန်းဝင်ရပါဦးမည်။

သူက ခွဲစိတ်ခန်းကိုညလုံးပေါက်ဝင်တတ်သူဖို့ သက်ထား ပျို သူ့ကိုသနားလှပါသည်။ သို့သော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

ဆရာ့ကို သူနာဖြူဆရာမတွေနှင့် ဆရာဝန်မလေးတစ် ယောက်က ကူညီပါသည်။ အတွေ့အကြုံရအောင် သူမပါ ယခု ည သူ့အနားမှာရှိနေပေးချင်ပါရဲ့။

သို့သော် ဆရာက ခွဲစိတ်ခေါ်သဖြင့် သက်ထားပျိုမတောင်း၊ ဆိုရဲ့ပါ။

တစ်နေ့လုံး လူနာတွေကုသနေလိုက်တာ ည ရနာရီကျမှ

လူနာပြတ်တော့သည်။

“သက်ထားပျို လူနာခွဲတာအတွေ့အကြုံရအောင်ကူညီ၊ ဆရာမတွေနဲ့အတူဝိုင်းကူလုပ်”

ပြန်ခါနီးမှာ ဆရာကအမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် သက်ထားပျို ဝမ်းသာရသည်။ သို့ကြောင့် အိမ်ကိုအမြန်ပြေး ထမင်းစားပြီး ည ၈ နာရီအိပ်ပြန်လာရသည်။

တစ်နေ့လုံး လူနာကြည့်ရပေမယ့် ဆရာ့အသွင်က မပင် ပန်းသည့်နယ်။ ည ၈ နာရီမှာ သူလည်းအသင့်။

ဆရာမသုံးယောက်က သွေးပေါင်ချိန်သူချိန်၊ မျက်တောင် ညှပ်၊ မျက်ခုံးမွေးညှပ်သူကညှပ်၊ မျက်စဉ်းခပ်သူကခပ်။ စာရင်း သွင်းပြီး ငွေလက်ခံသူကလက်ခံသည်။

ဆရာမလေးများနှင့် သက်ထားပျို အခုမှတွေ့မြင်ရခြင်း ပါပေ။ ခါတိုင်း သူမ နေ့ဘက်မှာကူရခြင်းဖို့ မဆံ့ဖြစ်ကြ။

ဆရာမသုံးယောက်နှင့်ဆရာဝန်မလေးတစ်ယောက်မှာ ဆေးရုံမှဝန်ထမ်းများဖြစ်ပြီး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်လေး တွေ။

ဆရာဝန်မလေးက အသားညိုပြီးချောမွေ့သလို၊ ဆရာမ သုံးယောက်ကတော့ ဖြူပြီးတစ်မျိုးစီချောကြသည်။

သူတို့လေးယောက်ကလည်း သက်ထားပျိုကို တနေ့တ စောင်းအကဲခတ်ကြသည်။ မြင့်မြင့်သွယ်သွယ်နှင့် တော်တော်

ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် မိန်းကလေးပေါ့။

သက်ထားပျို သူတို့အဖွဲ့နှင့်ဝင်ပြီးခွဲစိတ်မည့်လူနာများ အတွက် လိုအပ်တာလုပ်ကိုင်ပေး၏။ ခွဲစိတ်ရမှာလန်ပြီး သွေးတိုး နေသည့်အသွားတစ်ယောက်ကို အားပေးစကားပြောကြသည်။

သူမကို အရေးမလုပ် လူရာမသွင်းဘဲ သူတို့ဘာသာလုပ် ဆောင်သွားကြသည့် အဖွဲ့ဝင်လေးယောက်၏အနားမှာ သက် ထားပျိုလိုအပ်သည့်ကိစ္စလေးများကို အတင်းဝင်ပြီးလုပ်ဆောင် ပေးနေရစဉ် ...

ဆရာ ခွဲခန်းထဲသို့ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဆရာမလေးများ က ဆရာကိုခွဲခန်းဝတ်စုံဝတ်ဖို့ ကူညီပေးနေကြတော့ သူမ ကြည့် နေမိသည်။ ခွဲခန်းကိစ္စအတွက် တစ်ခါမှမကူညီဖူးသည်မို့ သက် ထားပျို ဘာမှလုပ်မပေးတတ်။

ဆရာမလေးများက ညီရဲနောင်ကိုပန်းတွန်းပြီးမေးကြသည်။

“ဆရာ ... သူက ဘာလဲ ဘာမှလည်းမတတ်ဘဲနဲ့”

“နောက်တော့တက်သွားမှာပေါ့ သူကငါ့ရဲ့သူနာပြုအကူ လေ”

“ဘယ်တုန်းက သင်တန်းပြီးတာလဲ”

“အခုပဲစမှာ ... ငါ့ကိုယ်တိုင်ပေးမယ့်သင်တန်း”

“ထူးခြားလှချည်လား ဆရာရဲ့”

“ဒါပေါ့ ထူးခြားရမှာပေါ့”

ရွှေစကားစာပေ

ဆရာကခပ်တည်တည်။ ဆရာမလေးများ ... ဆရာ ကို ဒီထက်ပိုပြီး မပြောရဲ၊ မဆိုရဲကြ။ ဒီကောင်မလေးဟာ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီနဲ့လည်း မရှင်း ... မရှင်း၊ ပြောသံကြား နေရသည်။

ဟင်း ... ရုပ်ကလည်း ငါတို့ထက်ဘာတွေများပိုပြီးချော နေလို့လဲ။ နလမိန်းတုံးရှပ်လိုခပ်နဲ့နဲ့ပါ။

ကိုယ်လုံးကလည်း ဒီလောက်မြင့်မြင့်မားမား ကလန် ကလားကြီးများ။ ဆရာမလေးတွေ မလိုတမာစိတ်နှင့် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းမဲ့ပြကြသည်။

ညီရဲနောင်ကတော့ သူ့စီမံချက်နှင့်သူ။ သက်ထားပျိုကိုပါ ခွဲခန်းဝတ်စုံကိုလဲစေသည်။

“မင်းတာဝန်က ငါတို့ခွဲစိတ်နေတာကိုဘေးကနေပြီး လေ့ လာရမယ် ... မှတ်သားရမယ် ... ငါသင်ကြားပြသတာကို နားလည်အောင်ကြည့်ရမယ် ... နောက် ငါခိုင်းတာ လုပ်ပေး ပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ... ”

ခွဲခန်းထဲသို့ ညီရဲနောင်၊ ဒေါက်တာမလေးရွှေစင်ဦးနှင့် သူနာပြုဆရာမလေး သီတာနုလွင်တို့ဝင်လိုက်ကြ၏။ သက်ထား ပျိုက သင်တန်းသူ။ သူ့ရဲတစ်ဦးတည်းသော သင်တန်းသူပေါ့။

ကျန်နေခဲ့သည့်ဆရာမနှစ်ယောက် တီးတိုးစကားဆိုနေ

ရွှေစကားစာပေ

ကြသည်။

“ဆရာလည်း ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး ... ဘယ်မိန်းမ ကိုမှအရေးမစိုက် ရှိတယ်မမှတ်ဘဲနဲ့ ဒီကောင်မလေးကျမှ ကျော် မကောင်း၊ ကြားမကောင်းတွေဖြစ်တော့မှာပဲ”

“အံ့ရောဟယ် ... ငါတို့အမြင်မှာ ဒီလောက်ကြီးချောနေ တာမဟုတ်ဘဲ ... တကယ့်ဆရာဝန်ကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ လာပြီနေရ တယ်”

“အမလေး ... မာယာတွေများလို့နေမှာပါ ... သိတယ် မလား ... မိန်းမမာယာ ... ”

“ငါတော့မခံချင်ဘူး ... တို့ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်မချောချော လေးတွေ၊ ဆရာမချောချောလေးတွေ အများကြီးရှိရဲ့နဲ့ ... ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးကိုများ ... ”

“ကဲတော်တော့ ... တော်တော့ လုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ် မှ ... ဆရာကတစ်ယောက်ကို ၁၅မိနစ်ပဲကြာတာ ... ခွဲခန်းထဲ သွင်းဖို့ လူနာတွေတန်းစီပြီး ခွဲခန်းဝတ်စုံတွေဝတ်ထားမှ၊ လိုအပ် တာလုပ်ပေးထားမှ”

ခွဲခန်းအတွင်းမှ လူနာက ခုတင်ပေါ်လဲလှောင်နေရပြီး ညီရဲနောင်ခုတင်ခေါင်းရင်းမှရပ်ကာ ခွဲစိတ်နေခဲ့သည်။ ဆရာမ လေးနှင့်ဆရာဝန်မလေးက သူ့လိုအပ်ချက်များကိုလုပ်ပေးနေ၏။

ညီရဲနောင်သက်ထားပျိုကို ခွဲစိတ်ကိရိယာတွေနှင့် ရင်းနှီး

အောင်ရှင်းပြပြီးပေပြီ။ သူမကသူ့ခွဲစိတ်နေတာကိုကြည့်နေရသည်။ နောက်ဆရာမလေးတွေ ဘယ်လိုကူညီသည်၊ ဘယ်လိုခွဲစိတ် ကိရိယာယူပေးသည်ကိုမှတ်သားနေ၏။

ဆရာက ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် လူနာတစ်ယောက်ကိုပုံမှန်ခွဲ စိတ်တာ နာရီဝက်ပင်မကြာ။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်ဆို တစ် ယောက်ပြီးသည်။

ပြီးသည်နှင့် ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို သေသေချာချာဆေး ကြော၊ ပေါင်းပြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခွဲစိတ်ကိရိယာများကလည်း အများအပြား။ ဘယ်နှစ်စုံတောင်ရှိသည်မသိ။ မြင်ခါစနေ့မှို သက်ထားပျိုခေါင်းတွေကိုကံနေသည်။

ဆရာဝန်၊ ဆရာမတွေရဲ့အလုပ်ဟာ တကယ်မလွယ်ပါ လား။ စေတနာနှင့်အတူ ကျွမ်းကျင်မှု၊ နည်းပညာတွေက အနမ္မ တဂ္ဂ။

၈ ယောက်လောက်ခွဲစိတ်ပြီးတော့ ဆရာက သူမ၏ မျက် နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပထမဦးဆုံးနေ့မှိုကောင်မလေး အော်ကလီဆန်နေပြီထင်သည်။

“သက်ထားပျို ... အပြင်ခဏထွက်ချင်ထွက်လိုက် က ဒီလိုဖွဲ့မရှိ၊ ဝီရိယမရှိရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး အသုံးဝင်လာမှာ လဲ”

“ရပါတယ်ဆရာ ... ကျွန်မဆက်ပြီးမှတ်သားပါ”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... သွားတော့ ငါ့အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပေးထား ... မုန့်နဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

သက်ထားပျိုခွဲခန်းထဲမှ အပြင်သို့ထွက်လာပြီး ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံကိုချွတ်လိုက်သည်။ ခေါင်းထဲမှမူးနောက်နေသမျှ ယခုမှ အသက်ရှူလို့ဝသွား၏။

ပြီး - ဆရာမလေးနှစ်ယောက်ကို မရွံ့မရဲလေးပြီးပြလိုက်ပြီး သက်ထားပျို ဆရာနေထိုင်သည့် အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့ရသည်။

ဖိုးတာကတော့ အောက်ထပ်မှာ လိုအပ်တာတွေကူညီနေ၏။ ခွဲစိတ်သည့်နေ့မို့ ဖိုးတာလည်းအိမ်မပြန်ဖြစ်။

သူမ အပေါ်တက်လာတော့ အောက်မှဆရာမတွေ၏ အကြည့်က အထင်သေးသလိုလိုလှောင်ပြောင်သလိုလို။

ဟင် - ငါ့ကြောင့် ဆရာဂုဏ်သိက္ခာတွေကျဆင်းရတော့မယ်။ ငါလည်းဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။ ဘာမှမဖြစ်ကြပေမယ့် သူတို့ပါးစပ်တွေထဲမှာ ပြောစရာတွေဖြစ်ကုန်တော့မယ်။

ဒီတော့ သူမ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကိုအပြန်ဆုံးပြင်ဆင် ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား။ အုပ်ဆိုင်းခဲ့ပြီး အောက်ထပ်သို့ပြန်ဆင်းမည်ပြင်စဉ် ... နောက်မှ ဆရာရောက်လာခဲ့လေသည်။

စားပွဲမှာဝင်ထိုင်ပြီး ဆရာ ... ကုလားထိုင်နောက်မှီမှာ

မော့လှန်အနားယူနေပုံက မသက်သာ။ ဆရာပုံစံက ခွဲစိတ်ခန်းဝတ်စုံတောင်မလဲရသေး။

“ဆရာ အရမ်းညောင်းနေသလား။ ကျွန်မ နှိပ်”

စကားရှေ့မဆက်တော့ဘဲ သက်ထားပျိုရပ်သွားသည်မှာ ကိုယ်ကစေတနာနှင့်ပြောပေမယ့် တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့ပါ။

ဆရာမမျှာ လူနာတွေကို မတ်တတ်ရပ်ပြီး တန်းစီခွဲရတာ ညသန်းခေါင်ရောက်တော့မည်။ ညောင်းမှာပေါ့။ ခြေထောက်တွေ လက်တွေ ပခုံးဖော်ကြောတွေ အကုန်ညောင်းရှာမည်။

ဆရာက သူမ၏တစ်ဝတ်တစ်ပျက်စကားကိုလက်ခံသည်။

“အေး ... နှိပ်ချင်လည်း နှိပ်ပေ။ ဆရာ နာရီဝက်လောက်ခဏမှေးလိုက်မယ်။ နာရီဝက်ကြာရင်နှိုး”

ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ညလယ်စာအဖြစ် မြန်မြန်စားသောက်လိုက်ပြီး ... ဆရာ ထမင်းပွဲတွင်ပင်နောက်သို့မှီချလိုက်လျှင် သက်ထားပျို ဆရာဖက်ကြောတွေကို စတင်နှိပ်နှယ်ပေးလိုက်သည်။

ပရပ်ဆီလိမ်းပြီး စေတနာပါပါနှင့်နှိပ်ပေးနေစဉ် ဆရာက နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားသည်။ နာရီဝက်လုံးလုံး သူမ ပခုံးကြောတွေ၊ ဖက်ကြောတွေကိုနှိပ်နှယ်ပေးနေပြီးမှ လက်ချောင်းတွေ၊ လက်ဖျံတွေလည်း ညောင်းရှာမှာပဲဟု စေတနာရှိစွာနှင့်ညာဘက်လက်ချောင်းလေးများကို နှိပ်နှယ်ပေးနေမိသည်။

ဆရာလက်တွေက နူးညံ့ချောမွေ့နေလိုက်တာ။ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်တွေက မွေးညင်းစိမ်းလေးတွေနှင့်။

လက်ကိုကိုင်ပြီး ... နှိပ်ပေးနေမိစဉ် ဆရာ ဖျတ်ခနဲနိုးလာ။ မျက်စိဖွင့်လိုက်သဖြင့် သက်ထားပျို ရှက်ရွံ့တကြီးနှင့် လက်ကိုလွှတ်ချလိုက်၏။

ဆရာက နာရီကိုဆတ်ခနဲကြည့်ပြီး ဆတ်ခနဲထလိုက်ပုံက အလန့်တကြား။

“နာရီဝက်ကျော်နေပြီ လူနာတွေ ငါ့ကိုစောင့်နေကြပြီ၊ နှိုးပါဆိုတာလေ ... မင်းကျန်ခဲ့၊ နားလိုက်တော့”

“ဆရာရယ် ...”

နေမဖြောင့်၊ စားမဖြောင့် အိပ်မဖြောင့်ဖြစ်နေသည့် ဆရာကို သက်ထားပျိုရင်ထဲမှ လှိုက်ခနဲနေအောင်ပင် သနားကြင်နာသွားမိသည်။ လူနာတွေအပေါ်စေတနာထားနိုင်လွန်းသည့် ဆရာကို လေးစားကြည်ညိုရသလို သူ့ဘဝ၊ သူ့ကျန်းမာရေးအတွက် အနားမှ စောင့်ကြပ်ပြုစုပေးလိုက်ချင်စိတ်က တဖွားဖွား။

ပန်းကန်များကိုဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီး သူမအပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်မည်။ ဆရာ အောက်ထပ်ခွဲစိတ်ခန်းမှာရှိသည်ဖြစ်စေ ... ဆရာအိမ်ထဲမှာ သူမ မနေလိုပါ။

တော်ကြာ ... ဆရာဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးခံရလေမလား အတွေးနှင့် သူလူနာတွေ၊ လူနာရှင်တွေကြားရောတွေးနေရစဉ်

ဆရာမနှစ်ယောက်ခပ်တိုးတိုးအတင်းပြောနေသံကိုသူမကြားလိုက်ရ၏။

“ဘယ်လောက်တောင်ပိုင်နေလဲမသိဘူး၊ ကြည့်ပါလား၊ အိမ်ပေါ်ကမဆင်းဘူး၊ သူ့အိမ်သူယာကျနေတာပဲ”

“အံ့ဩပါ့၊ ငါတို့ဆရာတွေကလည်း ဝါတော်ရှစ်ဆယ်ရ ဆရာတော်ကြီးတွေလိုပဲ သူတို့ကို အတင်းဖက်တွယ်ကပ်နေတဲ့ အဲဒီဆက်စလူးမမျိုးနဲ့ပဲညားမှာကြည့်နေ”

“အမလေး ... အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူးတော်၊ တားဆီးသင့်တားဆီးရမှာပဲ၊ အမုန်းခံသင့်ခံရမှာပဲ”

သက်ထားပျိုမကြားရဲတော့လို့ လူနာတွေကြားထဲမှအတင်းတိုးဝှေ့ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အစ်မရဲ့သဘောထားကဆိုးရွားလှပါလား။ သက်ထားပျို
ကိုများ ရစရာမရှိအောင်ပြောရက်လိုက်တာ။ ဒါတော့ သူမခံနိုင်။
သို့သော် ကိုယ့်အစ်မမို့ နပ်ပဲဆဆပြောချင်။

ထုံးစံအတိုင်း ပြန်မပြောနားမထောင်ပေါ့။

“ခိုးပြေးတယ်ဆိုတာလည်း လူသိတာပဲ။ ငါကအစ်မတစ်
ယောက်မို့ ဒီထက်ပိုမပြောချင်ဘူး။ ရေဗူးပေါက်တာထက် ရေပါ
ဖို့က အဓိကပဲ။ ဒီကောင်မလေးကိုနင်ရဖို့ လွယ်လွယ်လေးပါ။
လက်ထပ်နေစရာမလိုဘူး”

“အေး ... ငါ့စကားကိုနားမထောင်ရင် ငါမာမို့ကိုလှမ်းတိုင်
လိုက်မယ်၊ ပြီးမှ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ဆေးခန်းလည်းမှန်မှန်ဆင်းဦး
ကိုယ့်စီးပွားရေးကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး ကိုခန့်ကိုအဆင်ပြေစေချင်
တာလည်း ပါပါတယ်”

“တော်စမ်းပါဗျာ ... ကျုပ်ကိုခုတုံးလုပ်ပြီး ခင်ဗျားတို့
လုပ်စားနေကြတာ”

သူ မခံမရပ်နိုင်စွာပေါက်ကွဲတော့ အစ်မမျက်လုံးပြူးသွား
သည်။ တကယ်လည်းဟုတ်တာပင်။ ကျော်ခန့်ညီဟာ ရုပ်ချော
ပြီး ဆေးလိုက်သည်၊ တော်သည့်ဆရာဝန်မို့ သူတို့ဆေးခန်း ပို
ပြီး အဆင်ပြေနေတာပါ။

“ကျွန်တော့်ကိုတောင်းပေး သူ့ကိုရမှဖြစ်မှာ”

“ဪ ... ခက်လိုက်တာ ကိုခန့်ရယ်”

ရွှေစကားစာပေ

ကျော်ခန့်ညီ စိတ်တွေတိုနေမိသည်။ သူမကို လူကြီးမိဘ
များနှင့်လာတောင်းပါဆိုသည့် သက်ထားပျိုကို သူနားမလည်။

ဘာလဲ၊ ဘာတွေစတင်လုပ်နေတာလဲ။ ချစ်သူတွေဆိုတာ
ညားဖို့အဓိကပဲမဟုတ်လား။ မိဘတွေနှင့်တောင်းရမ်းယူလို့တော့
ရမည်မဟုတ်။ သူမိဘတွေက သက်ထားပျိုလောက်နှင့်သဘော
တူမည်မထင်။

သူ့အစ်မကလည်း ဝမ်းတိမ်ပေးလှပါပြီ။

“ကိုခန့်နော် ... အဲဒီကောင်မလေးကို အပျော်သဘောပဲ
ထား၊ အလကား ဂုဏ်မရှိ သံရေမရှိ၊ ကိုခန့်အဆင့်က ဆရာဝန်
မလောက်ကိုရွေးချယ်ရမှာ၊ မဟုတ်တာတွေလျှောက်မလုပ်နဲ့၊
ဒီကောင်မလေးများ အတည်ယူဖို့ကြံစည်နေသေးတယ်၊ ကိုယ့်
လက်ခုပ်ထဲကရေပဲ သွန်သွန်မှောက်မှောက်၊ ခြေဆေးအိုးထဲက
ရေကိုများ မသောက်ချင်စမ်းပါနဲ့ ကိုခန့်ရယ် ... မင်း”

ရွှေစကားစာပေ

သူ အစ်မကိုထားခဲ့ပြီး ကားနှင့်မြို့ထဲထွက်လာခဲ့သည်။ သက်ထားပျိုဟာ ညီရဲနောင်ထံမှာ တစ်နေ့ကုန်ဆေးခန်းအကူမို့ သူတွေ့ခွင့်မရ။

မနေနိုင်အောင် စွဲလမ်းမိသည့်ချစ်စိတ်ကလည်း သူမကို တစ်နေ့မမြင်ရရင်မနေနိုင်။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူများဆေးခန်း ကိုလိုက်တွေ့ရတာတော့မကောင်း။

ဘယ်လိုနည်းနဲ့တွေ့ရမလဲ။ အကောင်းဆုံးကတော့ သူမ ကိုခိုးပြေးခြင်းပါပဲ။ သို့သော် သက်ထားပျိုက ခိုးဖို့မလွယ်။ အသိဉာဏ်အပြည့်ရှိသည့်မိန်းကလေး။

သူကရော။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ရလျှင်ပြီး ရောပုံစံဖြင့် တန်ဖိုးမထားရာရောက်မနေဘူးလား ... ။ ဒါဟာ တကယ့်မေတ္တာစစ်မှဟုတ်ရဲ့လား။

ကျော်ခန့်ညီ သည်မနက်လည်းဆေးခန်းသို့မသွား။ မြို့ထဲ ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဖြစ်ချင် တော့ သူထိုင်သည့်ဝိုင်းဘေးမှာ ဆေးရုံကဆရာမများ။

သည်ဆရာမတွေထဲမှာ ခပ်ချောချောတစ်ယောက်က သူ့ကိုပြုံးပြပြီး လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နုနုဆက်ဆက်သည်။

“ဆရာ တစ်ယောက်တည်းလား။ ဒီနေ့ဆေးခန်းမသွားဘူး လား။ ကျွန်မတို့ဘက် လာပါလားဆရာ”

ကိုယ့်တစ်ဆေးရုံတည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေမို့ သူ ထို

ဝိုင်းသို့ကူးသွားလိုက်သည်။

“ဆေးခန်းမသွားတော့ဘူး။ ဆေးရုံမှာပဲ အလုပ်လုပ်တော့ မယ်”

“ဟာ ဆရာကလည်း မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ ကိုယ့်တိုင်ပင်အအောက်ခံလို့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဆရာကသာမနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင် အဲ ... သူကတော့ နေ့ရော၊ ညရော ဟိုဆရာဝန်အနားမှာ”

“အလကားပါဆရာရယ် ... အဲဒီဆရာဝန်ကလည်း ကြောင်တောင်တောင်ပါ။ သူ့ကိုသူ ပြည်သူ့ဆရာဝန်ကြီးလုပ်၊ ဟီးရီးလုပ်နေပြီး တကယ့်ကို မိန်းမနဲ့မသက်ဆိုင်သလိုပုံစံမျိုး ချိုးနေပမယ့် အသိသာကြီး”

“ဗျာ ... ဘာကိုသိသာတာလဲ”

“ဪ ... ဆရာကလည်း အဲဒီကောင်မလေးကိုအရေး စိုက်နေတာလေ၊ ကြည့်ပါဦး ဆရာမလည်းမဟုတ်ဘဲ ဆေးပညာ အရာမှာနုလမိန်းတုံး တစ်ယောက်ကိုများအခန်းထဲသွင်းလိုသွင်း”

“ညလယ်ခေါင်ကျ အပေါ်ထပ် သူတို့အခန်းမှာ စားရင်း သောက်ရင်းအနားယူတာ တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်”

“သိတယ်မဟုတ်လား ဆရာ ... တစ်နာရီဆိုတဲ့အချိန် ဟာ ဘယ်လောက်တာသွားလဲလို့”

သူ ဆရာမများခပ်လှောင်လှောင်စကားတွေကို မကြာချင်

တော့။ ရင်ထဲမှာ အဆမတန်ပူလောင်လာတာ သဝန်တို့ခြင်း
လား။

သက်ထားပျိုဟာ ဒီလိုအညှာလွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်မဟုတ်ပါ။ သူ ဇွတ်တရွတ်၊ တခွက်ကန်းနိုင်တာ
တောင် သိမ်းသွင်းလို့ရတာမဟုတ်။

မျက်စိပိုးဝင် ဆံတစ်ပင်တင်းဆိုသည့် ဝေဒနာဟာ
အတော်ဆိုးပါလား။ လက်ဖက်ရည်ကို ဆေးသောက်သလို အမြန်
မော့ချလိုက်ပြီး သူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ကျော်ခန့်ညီ ကားကို
အလင်းစေတမာန်ဘက် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

လူကြီးတွေ ပါပါမပါပါ သက်ထားပျိုကို သူရအောင်
ယူတော့မည်။

“ဟင်”

သည်နေ့ဆေးခန်းပိတ်ထားပါလား။ ဒါဖြင့်သက်ထားပျို
အိမ်မှာရှိမှာပေါ့။ သူမ အိမ်မှာအဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေရှိသဖြင့်
အိမ်ကိုလည်းမသွားချင်။ လူကြီးတွေကိုလေးစားရဦးမည်။

နောက်ဆုံး သူ သက်ထားပျိုထံဖုန်းဆက်လိုက်၏။

“သက်ထားပျို ... မင်းနဲ့ကိုယ်ဆွေးနွေးစရာရှိတွေရှိလို့
ခြံအပြင်ထွက်ခဲ့ပါ။ ကိုယ်တော်ကြာရောက်လာခဲ့မယ်”

“ကျွန်မ မအားဘူးဒေါက်တာ၊ ဆော့ရီးပါပဲ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလျှင် ကျော်ခန့်ညီစိတ်တွေတိုနေရ
သည်။ သင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မာကျောနေရတာလဲ။
ကျော်ခန့်ညီတို့ရာဝင်မှာ မရတာဘာမှမရှိ။

လိုချင်တာကိုရအောင်ယူလိုက်မှ။ ပြီးလျှင် ဘာကြီးပဲ ခြံ
သွားသွား။ သူ အံ့ကြိတ်တောက်ခေါက်လိုက်ပြီး သက်ထားပျို၏

အိမ်အထိအရောက်သွားလိုက်သည်။

ခြံတံခါးအပြင်မှ သူ့ အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် နှင်းဆီခင်းတွေနားမှာဆေးဖျန်းနေသည့် သူမကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဆောင်းနံနက်ခင်းမှာ ဆွယ်တာအဝါ၊ ဦးထုပ်အဖြူ၊ ဘောင်းဘီရှည်နက်လေးဖြင့် သူမအသွင်က ဆေးပုံးကိုလွယ်လျက်။

ပကတိအပြစ်ကင်းစင်နေသည့် မိန်းမပျိုလေး။ ကျော်ခန့်ညီရင်ထဲ သူမကိုပိုပြီး စုံမက်မြတ်နိုးသွားခဲ့သည်။

ကားမှထွက်မသွားသေးဘဲ သူငေးကြည့်နေတော့ အဘိုးနှင့်အဘွားကလည်း ရေပိုက်လေးနှင့်ပန်းခင်းကိုရေဖျန်းနေတာ မြင်လိုက်ရသည်။ အေးချမ်းသည့်မြင်ကွင်းလေးပါပဲ။

ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့်မိသားစုပုံစံ။ မေတ္တာတရားတို့နှင့် နွေးထွေးလှပါဘိ။ သူဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်ရမှာတောင် အားနာလာသဖြင့် ကားကိုနောက်ကြောင်းပြန်ဆုတ်ခါ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

နောက်မှာလာခိုးတော့မယ် သက်ထားပျိုရေ ...

သက်ထားပျို ... အဘိုးနှင့်အဘွားပါ နှင်းဆီခင်းလေးဘေးမှာအနားယူနေကြသည်။ နေစာလှုံရင်း နံနက်စာကိုစားသောက်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်။

ဆီထမင်းနှင့်ငါးကြော်။ နောက် ... ကော်ဖီ။

မနက်စောစော ဆေးဖျန်း။ ရေလောင်းပြီးပြီမို့ သူမတို့ နံနက်စာစားနေတာ နံနက် ၈ နာရီ။ နှင်းထုက မကွဲတကွဲ။ နေရောင်ခြည်အလင်းက နှင်းထုကို မသံမကွဲလေးတိုးဝင်လျက်။

အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ သွားကျိုးလေးတွေပေါ်အောင်ပြုံးရယ်လျက်။

ခေါင်းစွပ်ကိုယ်စီအနွေးထည်ကိုယ်စီ။

“အဘိုးတို့ အိုဇာတာကောင်းလာတာ၊ ခုဆိုစားဖို့လည်း မပူရ၊ ဝတ်ဖို့လည်းမပူရတဲ့အပြင် ပြုစုမယ့်သမီးလေးပါရလာပြီ”

“အဘွားတို့အနားမှာ အဘွားတို့မသေမချင်းနေနော်ပြေ။”

မြေးရဲ့နောင်ရေးလည်းမပူပါနဲ့ ကိုယ့်ကိုပြုစုတဲ့ကလေးကိုအမွေပေးခဲ့မှာပေါ့။ ဒီခြံထဲမှာပဲစိုက်ပျိုးစားရပါတယ်”

“အဘိုးတို့ဘဝမှာ ဒီအချိန်ဟာအငြိမ်းချမ်းဆုံးပဲ။ အရင်က အိမ်နှစ်အိမ်ရှိပေမယ့် တစ်အိမ်ကိုငှားစားတာ အိမ်လခနည်းနည်းပဲရတယ်။ အဘိုးတို့မြို့က အိမ်လခဈေးမကြီးဘူးလေ။ ကျန်းမာရေးတွေကမကောင်းတော့ ဆေးဖိုးကကုန်”

“အခုကျ ... သားကို အိမ်ထိုးပေးလိုက်တော့ သူက အိမ်ဖိုးကို ဘဏ်မှာအပ်ပေးထားတယ်။ ဘဏ်တိုးက အိမ်လခထက်အများကြီးရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါ့အပြင် ကျန်းမာရေးလည်းမပူရတော့ဘူး။ သားဆရာကပဲ ကုသကြည့်ရှုပေးတဲ့အပြင် အစားအသောက်အတွက်ပါ ဝယ်ခြိမ်းပေးရှာတယ်။ ငါတို့ရဲ့သားဆရာကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးလို့ သက်တော်အများကြီးရှည်ပါစေတော်”

လက်အုပ်ကလေးချိုပြီး အဘွားမေတ္တာပို့နေတော့ အဘိုးကလည်း အားကျမခံမေတ္တာစကားဆို၏။

“ဇနီးအလိမ္မာလေးရပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းကွ ... ဒီလောက်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့သားအတွက် ချွေးမကောင်းကောင်းရှာလို့ရပါစေဆုတောင်းပေး။ လင်ကုန်ရှုံးမှတစ်သက်လုံး မှောက်တာမဟုတ်ဘူး မယားကုန်ရှုံးရင်လည်း တစ်သက်လုံး မှောက်တာပဲ။ ကြည့်ပါလားရှင်မောဂ္ဂလန်တို့၊ တကယ့်အဂ္ဂသာဝ

ကအလောင်းအလျာကြီးတောင် မယားမကောင်းတော့ မိဘကို သတ်မိရသေးတယ်။ ကံကြီးထိုက်ရှာတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဒါတော့မှန်တယ်။ မယားကုန်ရှုံးတာပိုဆိုးတယ်။ သားဆရာခများ မလိမ္မာတဲ့၊ မောက်မာသုံးဖြုန်းတဲ့မိန်းမမျိုးနဲ့သာတွေ့လိုက်ရရင် စိတ်ချမ်းသာရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲကိုယ်ဖိတ်လိုက်ကြရရင် မကောင်းဘူးလားတော်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... သားလာရင်ငါတို့နားသွင်းကြမယ်”

အဘိုးနှင့်အဘွား ဘာတွေပြောနေကြမှန်း သက်ထားမသိ။ သူမကတော့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးပြုစုပြီးသည်နှင့် နှင်းဆီခင်းလေးများကို ပေါင်းလိုက်နှုတ်ပေးနေလေ၏။

အဖူးလေးများဖြစ်တည်လာသည့် ပန်းပင်လေးများကို ကြည့်ပြီး ပီတိတွေဖြစ်နေရသည်။ တော်တော်စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ အလုပ်ပဲ။

ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံးမျှော်ချင် သစ်ပင်စိုက်လို့ ပြောကြတာပဲ။

ခြံထောင့်မှ စကားဝါပင်ပျိုကလည်း ပွင့်လိုက်တာ။ ဓါတိုင်းက ဒီအတိုင်းထားပေမယ့် သူမကတော့ရူးပြီးရောင်းသည်။ ဓေ့၊ဖိုးရတာပေါ့။

မြေးအဖိုးတွေစိတ်ချမ်းသာစွာနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြစဉ်

ခြံရံသို့ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာသဖြင့် သူမတို့မျှော်ကြည့်မိကြသည်။

ကားပေါ်မှမျက်နှာထားတင်းတင်းကြီးနှင့် သူငွေ့မကြီးကို သူမတို့မသိ။ သို့သော် အဲဒီနောက်မှာကပ်ပါလာသည့် ဒေါ်မြရွှေစင်ကြောင့် သက်ထားပျိုခြံတံခါးသွားဖွင့်ပေးရသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင် ... ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါလဲ”

“သက်ထားပျိုဆိုတာညည်းလား”

ရွှေမျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်း၊ စိန်နားကပ်ကြီးပြုံးပြုံးကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ရတနာတွေဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးက ဖြူဖြူချောချောနှင့်ခန့်ခန့်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ...”

သူကလည်း သက်ထားပျိုကြိုသေသေချာချာအကဲခတ်နေလိုက်တာ ခွားဝယ်မည့်ခွားကုန်သည်ပမာ။

ရုပ်ကတော့ တော်တော်ချောတာပဲ။ ဘာမှမပြင်သည့်ကြားမှပင် ဝင်းပမုန်စက်နေသည့် မိန်းကလေး။

အသားက နှင်းပွင့်နှင့်ရွှေစင် ဆာတူရောစပ်ထားသလို။ နံနက်ဦးမို့ နှင်းသောက်ထားသည့်ပန်းတစ်ပွင့်အသွင်။

“ရုပ်ကတော့ တော်တော်ချောတာပဲ ... ငါ့သားစွယ်ဆိုလည်း စွဲလောက်ပါတယ်”

“ရှင် ...”

နောက်မှခပ်လှောင်လှောင်အကြည့်နှင့်ဒေါ်မြရွှေစင်ကြောင့်

လာခြင်းကောင်းမှာမဟုတ်မှန်း သူမရိပ်မိရသည်။ ဒါ ... ဒါ ဆရာအမေလား။ ခေပ် မိလ ... ငါ့ငွေ့ကလေးခြံတံခါးပိတ်ပြန်ပြန်

အို ... ဆရာအမေက ဒီလိုမျိုးပုံစံမဟုတ်လောက်ဘူး။

ဒါ ... ဒါဆို ဒေါက်တာဟာမိလား။ ငါ့ငွေ့ကလေးလွှဲလွှဲ

“ဒီမှာ မိန်းကလေး ငါ့သားမှာစေ့စပ်ထားတဲ့သူရှိပြီသား။ လူဆိုတာ တန်ရာတန်ရာပဲမှန်းရတယ်အေး။ အမြင့်ကိုရောက်ချင် ဖောနဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်ကိုထိုးပေးထားလည်း ငါကတော့အသိအမှတ်မပြုဘူး။ ငါ့သားပြန်ကလေးနဲ့ပေးအေး။ ဒီမှာဒီမှာငါ့အကြံပေး”

“အန်တီ ... အန်တီက ...”

“ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီအမေ ... ညည်းသတင်းတွေကြားရတာ နားနဲ့မဆန့်တော့လို့ သားကိုလာကြည့်တာ မဖြစ်ပါဘူး။ ငါ့သားကို မမမြသမီးငယ်နဲ့ချက်ချင်းပဲစေ့စပ်မိခဲ့မယ်။ ဒီမှာ ညည်းသိထားဖို့က ရွှေနဲ့ရွှေချင်းပဲရောစပ်လို့ရတယ်အေး။ ရွှေနဲ့ကြေးရောစပ်လို့မရဘူး။ ဟဲ့ ဒီမှာငါ့ရှင်းရှင်းပဲမေးမယ်။ ညည်းလို ကလေးကလေး အုတ်ကြားမြတ်ပေါက်၊ လူတကာနဲ့ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ထားတဲ့ အခြေမဲ့အနေပဲ ...”

“အန်တီ ... တရားလွန်လွန်ပြီနော် ...”

အသားလွတ်တစ်ဘက်သတ်ကြီးလာရောက်ဟိန်းချပောက်နေသည့် မိန်းမကြီးကြောင့် ကျော်ခန့်ညီကိုရော သူ့ကိုပါ တူးခါးနေအောင် သူမမှန်းသွားပြီး ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်လိုက်လျှင် ခုန့်မတို့အနားသို့ အတိုးနှင့်အသွားရောက်ရှိလာကြသည်။

“ငါတို့အိမ်ထဲကိုဝင်ပြီး စော်ကားတာဘယ်သူလဲ ဘယ်သူ ဖြစ်ဖြစ် အခုတို့ခြံထဲကထွက် ... သမီး ရဲစခန်းကိုဖုန်းဆက်စမ်း ရဲမှူးကအဘိုးသူငယ်ချင်းရဲ့သား ... ”

အဘွားကလည်း သူ့မှာရှိသမျှအင်အားနဲ့ သက်ထားပျို အတွက် ဝင်ရောက်ကာကွယ်ပေး၏။

“တစ်ဘက်စကားတစ်ဘက်နားနှင့် မဆုံးဖြတ်ကောင်းပါ ဘူးအေ၊ ကိုယ့်လည်း ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ငါတို့မြေးကဖြင့်ကျော်ခန့်ညီ ကိုကြောက်လွန်းလို့ အဲဒီဆေးခန်းကပြေးထွက်ခဲ့ပြီးသား။ ဇာတ် လမ်းကပြတ်ပြီးသား အတင်းကြီးလာစော်ကားမနေနဲ့ ထွက်သွား ကြ ... ”

ဒေါ်မြရွှေစင်တို့ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေကြဆဲ ခြံထဲသို့ညီရဲနောင် ၏ကား ဝင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ ... ဪ အန်တီ ... ”

ဒေါ်မြရွှေစင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ညီရဲနောင် သဘော ပေါက်လိုက်သည်။ ဘေးက မြင့်မြတ်သော မိန်းမကြီးဟာ ကျော်ခန့်ညီ၏မိခင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဟိုတစ်နေ့ကပင် ညိုမင်းကိုသူကိုရင်ဖွင့်ပြီးသား။ ညည်း တွားပြီးသား။

“ဆရာရယ် ကျွန်တော်ယောက်ျားတွေနဲ့ မိန်းမအုပ်စုက ခက်တယ်ဗျာ၊ ညီမလေးကိုပဲ ပုတ်ခတ်ပြဿနာရှာနေကြတယ်။ အခုလည်း ကျော်ခန့်ညီအမေကို လှမ်းဆက်သွယ်ပြီး အတို့

အထောင်လုပ်ကြဦးမတဲ့၊ ညီမလေးကို ဘယ်ပို့ရမှန်းမသိတော့ ပါဘူးဗျာ”

ဒေါ်မြရွှေစင်၏ပယောဂကြောင့်သက်ထားပျိုကိုလာရောက် ဟိန်းဟောက် ခြိမ်းခြောက်နေတာဖြစ်ရမည်။ မြေနိမ့်ရာလုံစိုက် နေကြသူများ။

မျက်ရည်အဲသားနှင့်သက်ထားပျိုကို သူကယ်တင်ရပေ လိမ့်မည်။

သူ သက်ထားပျိုကို ပြုံးရွှင်စွာပြောလိုက်သည်။

“ညီသည်တွေကို အိမ်ထဲခေါ်လေ ကလေးရဲ့၊ အန်တီ ဒါ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီရဲ့အမေလား”

“ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ သားပြောလို့ မောင့်သတင်းလည်း ကြားပြီးသားပါ၊ မောင်တို့ရဲ့ မချောတစ်ယောက်ကိုယ်နှစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းကကျော်ကြားပြီးသားပါ”

သူမဟာ ပစ္စည်းဥစ္စာဂုဏ်မောက်သူဖြစ်မည်။ ဒေါ်မြရွှေစင် နှင့်တော့ မျိုးတူတွေပေါ့။

ကြေးကိုရွှေထင်ပြီး ရွှေကိုကြေးထင်တတ်ကြသူတွေ။

ညီရဲနောင် ပြုံးလိုက်ရသည်။ လူကြီးသူမ မဆန်သည့် ကျော်ခန့်ညီ၏မာမိအား သူဘယ်လိုဆက်ဆံရမှာလဲ။ အနိုင်နှင့် ပိုင်းရမည်ထင်သည်။ သူ့စိတ်ကိုတင်းလိုက်သည်။

“အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သေသေချာချာမသိဘဲ ... ဝင်မရမ်းရဘူးအန်တီရဲ့၊ ကဲ ကဲ အန်တီစိုးရိမ်တာတွေ ဘာမှ

ဖြစ်မလာစေရကူး ဟုတ်ပြီလား။ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါ ကျွန်တော်အာမခံပါတယ်”

“အာမခံရအောင် မောင်က ဘာမို့လဲ ...”

“... မြေကြီး ... သက်ထားပျိုက ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ့် သတို့သမီးလေးမို့ပါ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အန်တီဘက် လည်လာ တော့မလဲဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား ကဲနစ်ပောက်စလုံး စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ပြန်ပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့လည်း မင်္ဂလာကိစ္စ အတွက် ထိုင်ပင်စီစဉ်ရဦးမယ်၊ ကြုံပေတော့ ...”

“... လက်နစ်ဖက်ကိုဆန့်ကာ ကိုယ့်ကိုညွှတ်၍ ညီရဲနောင် ပြလိုက်ပုံက တမင်လုပ်နေသည့်နယ်။ ဒေါ်မြရွှေစင်နှင့်ကျော်ခန့် ညီမာမိတို့ရှုရှုချဲ့ချဲ့ဖြစ်သွားကြသည်။

“... ကိုယ့်ကလာပြီး မတူမတန်ချိုးချိုးမဲ့လုပ်ပြနေပေမယ့် တစ်ဘက်က တကယ့်အစီအစဉ်ကြီးနဲ့ ...”

“နေပါဦး မောင်မာမိတွေက သဘောတူလို့လား”

“တူပါတယ် ကျွန်တော်လှမ်းပြီးခွင့်တောင်းပြီးပါပြီ၊ ရှေ့ အပတ်ထဲမှာ အမေတို့ဆင်းလာကြလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်မိဘတွေ ကအငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမတွေပါ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးကိုပဲ ကြည့်ကြပါတယ်၊ ငွေဆိုတာ ဘာလုပ်မလဲ ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ လောဘမကြီးလည်း ကျွန်တော်ကားစီး တိုက်ဆောက်ရတာပါမဲ သေရင်ထားခဲ့ရမယ့် မစ္စည်းဥစ္စာတွေ အတွက် မာန်တက်နေတော့လည်း တရားမရှိရာကျပါတယ်”

ညီရဲနောင်၏ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ဒေါ်မြရွှေစင်တို့နှစ်ယောက် အခံရခက်သွားကြပြီး ကားဂေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းထွက်သွားကြသည်။

သူတို့ချည်းကျန်ခဲ့သည့်အခါ အဘွားနှင့်အဘိုးက သူ့ကို ဝမ်းသာအားရနှင့်ညှော်ခန်းထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြပြီး သက်ထားပျို ကတော့ နင်းဆီခင်းဘေးမှာ မျက်ရည်များနှင့်ကပ်ကျန်ခဲ့သည်။

ပြောစရာဆိုစရာ ဆွေးနွေးစရာတွေရှိသည်မို့ အဘိုးနှင့် အဘွားရော ညီရဲနောင်ပါ သူမကိုထားခဲ့ကြ၏။

ညှော်ခန်းထဲမှာထိုင်မိကြလျှင် အဘွားက ဝမ်းသာအားရ အသံကြီးနှင့်။

“တကယ်ပြောတာလား ငါ့သားရယ်၊ စောစောကတောင် မင်းအဘိုးနဲ့တိုင်ပင်နေရသေးတယ်၊ အလီမ္မာအိမ်ပါလေးရဖို့ သားနဲ့မြေးကိုစဉ်းစားကြည့်နေကြတာ”

“နေဝမ်းပါဦးကွာ မင်းကလည်း သားက ဟိုမိန်းမတွေ ကိုမခံချင်လို့ ... အနိုင်နဲ့ပြောလိုက်တာများလားကွာ၊ သား စိတ်ဆင်းရဲနေပါဦးမယ်၊ ကိုယ့်အလိုဆန္ဒချည်းမကြည့်ပါနဲ့ကွ၊ မင်းက ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေ”

“အိုတော် ... ဒီလိုစကားမျိုးက ပြီးစလွယ်ပြောရတဲ့ စကားမှမဟုတ်တာ၊ တစ်ယောက်ကနေတစ်ရာ၊ အခုပဲ အဲဒီ မိန်းမတွေက တစ်မြို့လုံးသိအောင် ကြော်ငြာဖြန့်တော့မှာ၊ သား ပျိုကိုယူမယ်မဟုတ်လားဟင်”

အဘိုးနှင့်အဘွားတက်ကြွနေသလောက် ... ညီရဲနောင်
အသွင်ကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ သူရင်ထဲမှာ ဘာတွေခံစား
နေရသလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဘာမှမခံစားရဘူးလား။ အဘိုးနှင့်အဘွား
မှာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဇေဝဇဝါ။

ကိုယ်တွေက သားဆရာကိုအရမ်းချစ်ခင်လေးစားပြီး စိတ်
ချမ်းသာစေလိုသူတွေမို့ ညီရဲနောင်စိတ်ဆင်းရဲအောင်လည်းမလုပ်
ချင်။

ထို့အတူ တစ်ဘက်မှ မြေးလိုချစ်ရသည့် မျက်နှာငယ်
မလေးအတွက်လည်း ရတတ်မအေး။ အဘွားကတော့ မိန်းမချင်း
ကိုယ်ချင်းစာသည်။ ပျိုလေးခမျာ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်၊ တစ်ရှက်
ကနှစ်ရှက်။

ပြောပြီးမှဖြစ်မလာလျှင် လူကဲ့ရဲ့စရာထပ်ဖြစ်ရဦးမည်။
အဘိုးနှင့်အဘွားမှာ ငေးကြောင်ကြောင်။ ညီရဲနောင် လူကြီး
နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရုတ်တရက်ထပြန်သွားခဲ့သည်။

သက်ထားပျိုကတော့ ခြံထဲမှာ ပန်းခင်းအနား တလှုပ်
လှုပ်မြက်နှုတ်လျက် သူမ၏မျက်ရည်တွေနှင့် ပန်းခင်းလေး စိုစို
ရွှံ့ရွှံ့နေရတာ မည်သူမျှသိမည်မထင်။

ပိုနေပြီ ... ကျားနေပြီလား ...

ဆင်အိပ်ရာ ... ဆိတ်နိုးတာလား ...

ညှိုးနွမ်းသောမျက်နှာလေးနှင့် သက်ထားပျို အလင်းစေ
တမာန်မှာ အကူဆက်လုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ နေ့ဘက် ညဘက်
တစ်ပတ်တစ်ခါ ခွဲစိတ်သည့်အခါ သူမ မကူတော့ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး
သား။

မြို့ထဲမှာ ဘာတွေပြောနေကြမလဲ။ လူတွေဘယ်လိုပြော
နေကျမလဲ။ သက်ထားပျို မကြားရဲ။ သူမ၏ ကမ္ဘာလေးဟာ
အခုဆို အရမ်းကိုကျဉ်းမြောင်းနေခဲ့ပြီ။

အိမ်နှင့်ဆေးခန်း။ ဆေးခန်းနှင့်အိမ်။ ယုတ်စွအဆုံး ဈေး
ပင်မသွားတော့။

စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်မဟုတ်ပေမယ့် သူမ၏အသွင်က
မီးတောင်တစ်ခုလို အရမ်းတည်ငြိမ်နေခဲ့သည်။ သူမနှင့်ဆရာ
မလိုအပ်ဘဲ အပိုစကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုဖြစ်သလို ဆရာကိုလည်း

စကားနည်းသွားသည့်သက်ထားပျိုကို ညီရဲနောင် မျက်မှောက်ကျကြည့်ပြီး အဘိုးနှင့်အဘွားကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဆရာ သူမြို့ကိုပြန်မလို့လား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သူမတို့မသိ။

ဆေးခန်းပိတ်ခဲလှသည့်ဆရာဟာ အင်မတန်အရေးကြီးကိစ္စရှိမှသာ ဆေးခန်းပိတ်တတ်သူ။

နောက်တစ်နေ့မှာ သက်ထားပျို စကားဝါပန်းနှင့်ဈေးသို့ရောက်သွားခဲ့တော့ ဒေါ်မြရွှေစင်နှင့်သွားတိုးသည်။ သူ့အသွင်ကသူတစ်ပါးပျက်စီးသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေသည်ပုံ။

“ဟိတ် ... နင့်ဆရာဝန်ကြီး မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်ဆိုပါလား။ သူ့အမေတွေသဘောတူတဲ့လူနဲ့တဲ့၊ အဲဒါပေါ့ ကျော်တော့လှေသကြီး၊ ညားတော့လှေထိုးသားဆိုတာ”

“လူဆိုတာ တန်ရာတန်ရာမှန်းရတာပေါ့အေ၊ မတန်မရာမှန်းတော့ အကျနာတာပေါ့၊ ကောင်းကင်ထိမှန်းပြီးမြေပေါ်ပြုတ်ကျတော့ အသက်ထွက်လှရောပေါ့၊ ညည်းအစ်ကိုလည်းမျက်နှာမပြပုံတော့ဘူး”

သက်ထားပျို မျက်မိတွေဝေဝါးလာတာ ဘာကြောင့်မသိ။ ရင်ထဲမှာမှိုက်မတတ်။

ဆရာကို ဘယ်တုန်းကမှ သူမ မမျှော်မှန်းခဲ့ပါ။ ဒါ သူမကို

သည်ရက်ပိုင်းများဟာ သက်ထားပျိုအတွက် ငရဲကျခံနေရသည်နယ်။

ရင်ထဲမှာ စိုးတထိတ်ထိတ် သူမကို ကျားစီးဟားစီးလိုက်ပြီး နှောင့်ယှက်(လိုချင်)နေသည့်ကျော်ခန့်ညီနှင့်သူ့အမေကြီး ဘယ်နေရာ ဘယ်ရှုထောင့်ကများပေါ်လာလေမလဲ။

နောက် ... ဒေါ်မြရွှေစင်နှင့်အပေါင်းအပါတွေ သူမကို ဘယ်လိုကဲ့ရဲ့စကားတင်းဆိုကြမလဲ။ အတွေးနှင့်သူမမှာထိတ်လန့်ချောက်ချားနေရသည်။

သည်ကြားထဲ ဆရာက သူမကို ခွင့်သုံးရက်ပေးခဲ့သေးသည်။

“သက်ထားပျို ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ ဆေးခန်းသုံးရက်ပိတ်တယ်၊ မင်းသုံးရက်နားပေးတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

အထင်သေးတာပဲ။ ဆေးခန်း သုံးရက်ပိတ်တာ မင်္ဂလာဆောင်
ကိစ္စအတွက်ပေါ့။ သူမကို အသိမပေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူမက
နှောင့်ယှက်မှာစိုးလို့လား။ ကန့်ကွက်မှာစိုးလို့လား။

မျက်ရည်တွေနှင့်သိပ်သည်းလာသည့် မျက်ဝန်းကြောင့်
သူမ စက်ဘီးတောင်မနင်းနိုင်တော့။ ဒေါ်မြရွှေစင်ကလည်း အူ
ထဲအသည်းထဲကလာသည့် ရွှင်ဖြူသံကြီးနှင့် သူမကိုလက်ဆွဲ
ထားမတတ် စကားတွေပြောနေခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အထိနာကျန်ခဲ့သေးလား။ ညည်းက အနေအထိုင်မတတ်တော့ ဘာဘာညာညာတွေများ ဖြစ်ခဲ့ကြရင်တော့ ပြီးပါလေရော၊ ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီရဲ့မာမီလည်း မပြန်သေးဘူး။ ဟိုဆရာဝန်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုနွဲ့ဖို့နေမှာပေါ့အေ၊ သုံးရက်ပဲလိုတော့တာလေ”

ဒေါ်မြရွှေစင်၏ စကားများကို နားမထောင်တော့ဘဲ သက်
ထားပျို စက်ဘီးအတက်နင်းကာထွက်ခဲ့တော့ နောက်မှ
ဘီလူးရယ်သံလိုမျိုးကြားလိုက်ရသေးသည်။

သောလူမျိုးတို့သည် နေထိုင်ရာအရပ်အဝန်းကို မသိရဘဲ
နှစ်ခြင်းမှုငယ် ဝမ်းနည်းမှုငယ် နှစ်ခြင်းမှုငယ် နှစ်ခြင်းမှုငယ် နှစ်ခြင်းမှုငယ်

ၥ ငြင်းခုံရိုက်လေမိန့်နံ့သာဝ လေမရှင် လှပိဉ်လေးလှမလေ နှိပ်မပခ
ယောင်ဝံး ခိုခိုလေရိုက်ခါ ခိုက်မရှင် လာရှုလေး ဝံးလျှိုဉ်ဉ်လ
ဉ်လရှင်မိန့် ဝံးလေးယိုရှုဝံးခိုရှုလေးလေးရှင်လေး ၥ ခိုခိုနံ့ဝံး ဝံး
ၥ လှ

၇၄၁။ ဤသို့ဆိုရာမှိုက်လွန်စွာ သိရသည်မှာ ဤကဲ့သို့ဖြစ်ပေ၏။
ဦးတော်ကို အဘိုးနှင့်အဘွားအား သူ့မ ဘယ်လိုမျှော်နှာ
နှင့်ပြန်ပြောရမှာတဲ့လဲ။ ဖြည်းဖြည်းချင်းပဲသိပါစေတော့။

သက်ထားပျို၊ ထမင်းဟင်းကို အမြွှ်းဆုံးချက်ပြီးသည်နှင့် အဘွားကိုလှမ်းခွင့်တောင်းကာအိပ်ရာထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

“အညွှား သမီးခေါင်းတွေနောက်နေလို့ ခဏလုံနေဦးမယ်
နော်”

“ဟဲ့ ဒီကလေး၊ လာ လာအဘွား သမရာရည်
ဖျော်တိုက်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးသောက်မှာပေါ့”

“ရတယ်အဘွား သမီးအိပ်လိုက်ရင်ပျောက်သွားမှာပါ”

အိပ်ရာထဲရောက်တော့ သက်ထားပျို မျက်ရည်တွေ တ
သွင်သွင်စီးကျနေမိသည်။ မနည်းဆည်တဲ့ထားရသည့် သူမဘဝ
ကို ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမှာလဲ။ ထွက်ပေါက်တွေ ပိတ်နေပြီ။
အသက်တောင်ရှူလို့မရ။

သူမ လမ်းဘယ်လိုဆက်လျှောက်ရမှာလဲ။

ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီနှင့်ရော ဆရာနဲ့ပါ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အများအမြင်မှာ သူမဟာ လှေကန်ဘက်နင်းသူ။

သည်ကြားထဲ ဆရာက သူမကို ဒေါက်တာနှင့် သံသယတွေ ဝင်နေရ၏။ အသွေးအသားချင်းဖလှယ်ထားတဲ့ ချစ်သူတွေတဲ့။

သက်ထားပျို မျက်ရည်တွေတိုးလို့ကျနေမိသည်။ ဆရာဘယ်တော့မှမလာဆောင်မှာလဲ။ သူမက ဘယ်လောက်ထိခံနိုင်ရည်ရှိမှာလဲ။

သူမ မသိအောင်တိတ်တိတ်ကြိုက်ပြီး စိစဉ်နေရရှာသတဲ့။ မျက်ရည်တွေနှင့်သူမ ကြေကွဲနာကျင်နေမိတာ ဒါနောက်ဆုံးပဲလေ။

ရွက်ဝါတစ်ရွက်လို့လွင့်ဖို့ သူမစိတ်မကူးချင်။ ဆရာမလာဆောင်တော့မှာ အဘိုးနှင့်အဘွားကိုတောင် အသိမပေးသည့် လုပ်ရပ်ဟာ သူတို့သုံးယောက်၏စေတနာများကို အထင်သေးလွန်းခြင်းပင်။

သည်စဉ် သူမ၏အခန်းတံခါးကို အဘွား တိုးတိုးလေးလာ ဖေါက်ခဲ့သည်။

“မြေ ... တံခါးဖွင့်စမ်း။ မြေ ... အဘွားကို တံခါးဖွင့်ပေးဦး”

မျက်ရည်တွေနှင့်မရှူမလှကျဆုံးနေတဲ့ ကျွန်မအဖြစ်ကို ဘယ်လိုဖွင့်ပြရမှာလဲ အဘွားရယ်။

“မြေ ... အပြင်ထွက်လာခဲ့ပါဦး။ အဘွားတို့ကိုပစ်ထားခဲ့ဖို့ကြံစည်နေတာလား”

စိတ်ချပါအဘွား သက်ထားပျိုရဲ့ဘဝဟာ လှိုင်းထန်တဲ့ပင်လယ်။ မုန်တိုင်းကျခံနေရတဲ့ပင်လယ်လို ပြောင်းဆန်နေဦးတော့ အဘွားတို့ကိုပစ်ထားတော့ဘူး။

ကြွက်တစ်ကောင်လို မြေကြီးထဲကနေ ဘဝကိုမဆုတ်မနစ်ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပါ။

“တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါကွယ်။ အဘွားတို့ရင်တွေပူလှပြီ”

နောက်ဆုံး သူမ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။ အဘွားက သူမ၏မရှူမလှရပ်သွင်ကို အံ့အားသင့်မနေတော့။

“ထင်တယ် သမီးတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ပြီလို့ ဘယ်သူကဘာပြောလိုက်လို့လဲကွယ်။ သူတစ်ပါးစကားနဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ခံစားနေရတာလဲ”

သူမ အဘွားရင်ခွင်ထဲမှာငြိမ်သက်နေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးဆည်တဲ့နေရသည်။ မျက်ရည်တွေကလည်း မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်။

“ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

အတန်တန်မေးနေသည့်အဘွားကြောင့် သူမတုန်ရင်ကြေ

ကွဲစွာပြောပြလိုက်ရသည်။

“ဆရာမင်္ဂလာဆောင်တော့မယ် အဘွား”

“ဟေ ...”

အဘွားကြက်သေသေသွားပြီး အဘိုးကိုပါ သူမရဲ့အခန်းထဲသို့ လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ကိုလင်းအောင်ရေ ... ဒီကိုအမြန်လာပါဦး၊ ဒီမှာတော့ သားဆရာအလိမ္မာတုံးရဲ့သတင်းကို လာနားထောင်ပါဦး”

အဘွားအသွင်က ကယောင်ချောက်ချား။ အဘိုးကတော့ ယောက်ျားမို့ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မည်။

“သားဆရာ မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ်တဲ့”

“ငါထင်သားပဲကွာ ... သူ့ကိုကြည့်ရတာ အရမ်းတည်ငြိမ်နေတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့”

“ကျုပ်တို့သားကိုဆုံးရှုံးလိုက်ပြီ၊ သမီးကိုပါလက်မလွှတ်ရအောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ပဲရှိတယ်”

မျက်ရည်များကျရင်း အဘွားတုန်လှုပ်နေလျှင် အဘိုးကတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုတည်ငြိမ်လေးနက်စွာပင် တရားပြနေခဲ့သည်။

“လောကကြီးထဲမှာ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်လာတာ အရှားသားပဲကွာ၊ သားဆရာမိန်းမယူတာနဲ့ မင်းက သားကိုစွန့်လွှတ်လိုက်မှာလား”

“အိုတော် ... သမီးကိုမယူချင်လည်းနေပါ အကျိုးနဲ့ အကြောင်းနဲ့တော့ပြောပြပေါ့၊ ခုတော့ သူ မင်္ဂလာဆောင်မှာကို တောင် သူများပြောမှသိကြရတဲ့အဖြစ်၊ ကျုပ်တို့ကိုသစ္စာဖောက်တာတော့ ... သစ္စာဖောက်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... သူစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို ငါတို့ခွင့်လွှတ်ကြရအောင်၊ ငါကတော့ သူမင်္ဂလာဆောင်မှာသွားပြီး ချီးမြှင့်လိုက်ချင်ပါသေး၊ ငါတို့အပေါ်အများကြီးကောင်းခဲ့တာပဲလေ”

“တော်ပဲသွား ... တော်ပဲချီးမြှင့် တော်တို့ယောက်ျားတွေမှာ အသည်းနှလုံးမရှိဘူး၊ စာနာစိတ်မရှိဘူး၊ တစ်ဘက်က ရှားနေအောင် ခံစားရနေတာတောင် သားဘက်ကပါဦးမတဲ့လား”

“ဪ ... သူ့မျှ မိဘတွေကိုမလွန်ဆန်နိုင်လို့လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ၊ အတိုကိုမကြည့်နဲ့ကွာ အရှည်ကိုကြည့်ပါ”

“နေစမ်းပါဦး၊ ဖိတ်စာတွေဘာတွေမရှိက်ဘူးလား၊ တော့ သားက ဘာတွေဘယ်လိုစတန့်ထွင်ဦးမှာလဲ”

“ဖိတ်စာမရှိက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့လက်ထပ်မယ်တော့မသိဘူးလေ၊ ငါလည်း မင်းတို့နဲ့တူတူပါပဲ”

“မယုံဘူး ... တော် ... ဒီလောက်တည်ငြိမ်နေတာ တစ်ခုခုသိထားလို့ဖြစ်ရမယ်၊ တော်တို့ယောက်ျားချင်းအသိပေးထားသလား”

“မင်းပြောပုံက ငါပါ ... သစ္စာဖောက်နေပြီ၊ သားဆရာ
ဒီလောက်ရက်စက်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မြေးကိုမင်းချောလိုက်
ပါ။ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်ရင်း ဒီအဘိုးအဘွားနဲ့ အိုအောင်
မင်းအောင်နေရရင် ပိုတောင်ကောင်းပါတယ်ကွာ”

အဘိုး အခန်းတွင်းမှထွက်သွားတော့ အဘွားနှင့် သက်
ထားပျိုတို့နှစ်ယောက်အတူဖက်ပြီး ငိုပွဲဆင်ကြပြန်သည်။

မင်္ဂလာဆောင်မည့်မနက်။ ဆရာက အစောကြီးကားနှင့်
အကြံလွှတ်လိုက်သည့်အခါ သက်ထားပျိုတို့ သုံးယောက်မလိုက်
ချင်။ လာကြိုသည့်သူက ဖိုးတာ ...

“အဘိုးနှင့်အဘွားရယ် ... သက်ထားပျိုရယ်က သူ့ဘဝရဲ့
အရေးပါဆုံးသူတွေမို့ လိုက်ဖြစ်အောင်လိုက်စေချင်ပါတယ်တဲ့၊
ဆရာကအရမ်းအလုပ်ရှုပ်နေလို့ မလိုက်အားတာပါ။ အဘွားတို့
သုံးယောက်မပါရင် ကျွန်တော့်ကိုသတ်မယ်တဲ့”

သက်ထားပျိုနှင့်အဘွားတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်နေကြတုန်း အဘိုးကတော့ အဝတ်လဲနေချေပြီ။

“မင်းတို့မလိုက်လည်းနေကြ ငါကတော့ ငါ့သားဆရာဝန်
ကိုမပြတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ဘဝအတွက် သူ့လမ်းသူရွေးချယ်တာ ငါတို့
ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ မြေးကိုမချစ်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်၊
မြေးကိုချစ်တာကတစ်ကန့် သားဆရာကိုချစ်တာကတစ်ကန့်ပဲ”

မင်းတို့လည်း သူ့ကိုခွင့်လွှတ်တဲ့အနေနဲ့အလှဆုံးပြင်ဆင်ပြီး လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား၊ ဆရာက သက်ထားပျို ဝတ်လာဖို့အတွက် ဒီမှာရတနာတစ်ဖူးလည်းထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ ကျွန်မက သတို့သမီးမှမဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် သူ့အမိနဲ့ကိုနာခံလိုက်ပါမသက်ထား၊ သတို့သမီးအရန်လုပ်ရမှာမို့ မလှမပဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါတဲ့၊ ဝတ်စုံလည်းပေးလိုက်ပါတယ်”

နောက်ဆုံး ရက်စက်ခြင်းပါလား။ သူမကို သတို့သမီးအရန်ပင်လုပ်ခိုင်းဦးမတဲ့လေ၊ သက်ထားပျို အသည်းထဲက နာကြည်းသွားသည့်အခါ သူမကလောဆောင်ကို အလှဆုံးပြင်ပြီး သွားလိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဘွားကလည်း ဒီတစ်ခါတော့ သူမကိုတွန်းအားပေးသည်။

“ဟုတ်တယ်သမီး အလှဆုံးပြင်ရမယ်၊ အဘွားငယ်ငယ်က အလှပြင်ဆိုင်ဖွင့်ခဲ့တာမို့ မြေးကိုအဘွားကိုယ်တိုင်အလှဆုံးပြင်ပေးမယ်”

ကိုယ်ကသိပ်မလိမ်းတတ်သည်မို့ အဘွားစကားကိုလက်ခံကာ သက်ထားပျိုအဘွားပြင်ပေးမည်ကိုလက်ခံလိုက်၏။ အဘိုးကတော့ဖိုးတာနှင့်အတူညှော်ခန်းမှာဆရာမကလောဆောင်အကြောင်း

မေးမြန်းနေလေသည်။

တစ်နာရီမျှကြာသည့်အခါ အဘွားက သက်ထားပျိုကို အလှဆုံးပြင်ဆင်ပေးပြီးလေပြီ။ တော်ဝင်မင်းသမီးလေး တစ်ယောက်လိုဆံထုံးလှလှ၊ ဆံမြိတ်လှလှနှင့် နုညနေသည့် မျက်နှာလှလှလေးက စိန်ရိုင်းကိုသွေးလိုက်သည့်နယ်။

ဆရာပေးလိုက်သည့်ဝတ်စုံက မြန်မာဝတ်စုံ ပန်းခရမ်းရောင်ပိုးချိတ်၊ ပိုးပဝါနှင့်ပိုးသားအင်္ကျီက သူမနှင့်ကွက်တိ။

“လှလိုက်တာမြေးရယ်၊ တကယ့် မဟာစည်မဟာသွေးမင်းသမီးလေးကျနေတာပဲနော်၊ နေပါစေ နေပါစေ ဒါမှ ဒင်းရင်ကွဲနာကျမယ်၊ ငါ့မြေးကိုတုလို့ ဘယ်သူကများ ဘယ်လောက်လှနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ကဲ ... သူပေးလိုက်တဲ့စိန်ထည်တွေကိုဝတ်ရအောင် ... ”

အဘိုးပါ သက်ထားပျိုကိုလာကြည့်ပြီး လက်ဖျားတခါခါ။

“အဘိုးတောင် ဘဝင်မြင့်ချင်ပြီဟေ့၊ ငါ့မြေး ဒီလောက်ချောမွန်း၊ လှမွန်း ခုမှသိတော့တယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော်ဝင်အောင် ချောတာလှတာ ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးတယ်၊ အဲအဲ မင်းအဘွားတုန်းကတစ်ခါပေါ့ကွာ၊ သူတုန်းက မြေးထက်မဆိုသလောက်လေးပိုချောတယ်”

စောစောက တင်းကျပ်နေသည့် စိတ်များ အဘိုးစကားကြောင့် လျော့ပါးသွားရစဉ် အဘွားကတော့ သူ့အဘိုးကြီးကို

မျက်စောင်းလဲ့လဲ့ထိုးလေ၏။

“ဆရာက ဒီစိန်ထည်တွေ သမီးကိုပေးဝတ်တော့ သူ့ သတို့သမီးက ဘာဝတ်မှာလဲ”

“ရှိဦးမှာပေါ့သမီးရယ်၊ သားဆရာကသူဌေးပါ”

“သူပြောတော့ ကျောင်းဆရာဆရာမတွေရဲ့သားဆို”

“အဲဒါနဲ့ လူမွဲရရောလား၊ ကဲပါ ပြီးရင်လည်း သွားကြစို့၊ မင်္ဂလာပွဲက မနက် ၉ နာရီစမှာ အခုပဲ ၈ နာရီခွဲနေပြီ၊ တို့မြေး အဘိုးအဘွားတွေ သားဆရာအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် သဘောထားကြီးကြောင်းပြလိုက်ကြရအောင်”

“မြေး ... ဟိုကျမငိုနဲ့နော်၊ တော်ကြာ ကိုယ့်ကိုမယူလို့ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုရင်ရှက်စရာ”

“ဟင်းနော် ... ကိုလင်းအောင် ကျုပ်မြေးက ဗိုင်းခနဲ လဲသေတဲ့အထိ အနစ်နာခံပြနေရမှာလား ... မျက်ရည်ကျချင် ကျသာကျ ... သမီး၊ သင်းတို့ယောက်ျားတွေသာ မစာမနာ၊ မညှာမတာ၊ အံ့ပါတော် သူမို့ကျုပ်မြေးကို သတို့သမီးအရန် လုပ်ခိုင်းဖို့ စိတ်ကူးရက်တယ်၊ ရင်ကိုခွဲပြီးတာတောင် ဆားနဲ့ ထပ်ပက်ချင်သေး”

အဘွားက ပွစိပွစိပြောဆိုရေရွတ်နေရာ အဘိုးကတော့ ရွှေပြည်အေးတရားသာ တွင်တွင်ဟောလျက်။

“အာယာတတွေထားမနေပါနဲ့ကွာ ... စေတနာမှန်ရင်

ရွှေစကားစာပေ

ကံကောင်းတတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကောင်းကောင်းသာထား အဘွားကြီး”

သုံးယောက်သား ဆရာကားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မည့်ခန်းမသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလျှင် ဆရာက သူတစ်ယောက်တည်း ကားဆီသို့ အကြိုရောက်လာခဲ့သည်။

ဆရာအသွင်ကလည်း ပိုးချိတ်ပန်းခရမ်းရောင်နှင့်ရှုပ်အင်္ကျီ အဖြူနှင့်တိုက်ပုံအဖြူ မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနှင့် ချောမော ခန့်ညားနေခဲ့သည်။

ကားတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး ပထမဆုံးထွက်လာသည့် အဘိုးနှင့်အဘွားကို သူကလက်အုပ်ကလေးချီးပြီး နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ ပြီး အပြင်မထွက်ရဲသေးလို့ အခုထိ အားမွေးနေရသည့် သက်ထားပျိုထံသို့ တစ်ခေါက်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

ဆရာမေတ္တာစေတနာတို့ကြောင့်ထင် ကျယ်ဝန်းလှသည့် ခန်းမထဲမှာ ပရိသတ်တွေက အုန်းအုန်းကျက်ကျက်။

“လာလေ ဆင်း ...”

သူက သက်ထားပျိုကို တယုတယတွဲခေါ်လိုက်လျှင် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လက်ခုပ်သံများက တစ်ခဲနက် သက်ထားပျို အရှက်တွေနှင့်သီးသွားပြီး မျက်ရည်ခိုးတို့ ဝေတက်လာကြပြန်သည်။

ဆရာရယ် ... ဒီအချိန်ထိ ကျွန်မကိုအရှက်ခွဲတုန်းပဲလား။

ရွှေစကားစာပေ

“ရတယ် ... ကျွန်မဘာသာလိုက်ခဲ့မယ်၊ တော်ကြာ ဆရာသတို့သမီးစိတ်ကောက်နေလိမ့်မယ်”

စိတ်ကိုတင်းပြီး ... သက်ထားပျို ခပ်မတ်မတ်လေးရပ် လိုက်လျှင် ဆရာကသူမ၏ပခုံးလေးကို သိုင်းကာ ဂရုတစိုက်တွဲ ခေါ်ရင်း ...

“ဘာကောက်စရာလိုလဲ ... ဆရာသတို့သမီးက ဒီဟာ လေးလေ ... ”

“ရှင် ... ဆရာ ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုယ့်သတို့သမီးကမင်းပဲလေ၊ ဟိုမှာ သတို့သား သတို့သမီးနာမည်တွေ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး”

ဆရာလက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ သက်ထားပျို ပုထုရှက်ရွံ့စွာ လှမ်းကြည့်မိလျှင် ...

မောင်ညီရဲနောင်နှင့်သက်ထားပျို ...

ဟူသည့် မင်္ဂလာစာတမ်းကိုမြင်လိုက်ရသည်ကြောင့် သူမ ခူးတို့ညွတ်ခွေကျမတတ်။

“ဆရာရယ် ... ရက်စက်လိုက်တာ ကျွန်မနှလုံးခုန်ရပ် တော့မတတ်ပဲ”

“ရပ်လို့မရဘူး ရှေ့ဆက်လျှောက်၊ မင်္ဂလာပွဲက ကျင်းပရ ဦးမယ်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့လည်း ကိုကိုတို့ဇနီးမောင်နှံကို စောင့်နေ ကြလေရဲ့”

“အာ ... ”

ချက်ချင်းပင် ... ကိုကိုတွေ၊ ဇနီးမောင်နှံတွေဆိုသည့် အလုံးတွေနှင့် ဆရာပစ်ပေါက်လိုက်လျှင် သက်ထားပျိုမှာ ဆရာ တွဲခေါ်၊ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လမ်းလျှောက်တက်ခါစကလေးတစ်ယောက် လို မနည်းလျှောက်လိုက်သွားရပါသည်။ အိုးနင်းခွက်နင်းနှင့် ပေါ့။

မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုလုံး ပီတိပြုံးတွေနှင့်ပြုံးပျော်နေကြသည့် ပရိသတ်တွေမှာ ဆရာလူနာဖြစ်ဖူးကြသူတွေချည်းပါ။

နောက် ဒေါက်တာကျော်ခန့်ညီ၏ ခပ်ဆွေးဆွေးမျက်နှာနှင့် သူ့မာမိ။

ဒေါ်မြရွှေစင်၊ ပွင့်လွှာရွှေစင်နှင့် ဝင့်ဝါရွှေစင်တို့ သားအမိ တွေ၏ မချီသွားဖြူရပ်များ။

ပရိသတ်တွေကတော့ စိန်တွေတဖျတ်ဖျတ်သီးနေသည့် အလှဆုံးသတို့သမီးလေးအပေါ် အကြင်နာကြီးကြင်နာ၊ အယုယ ကြီးယုယနေသည့် သူတို့၏ပြည်သူ့ဆရာဝန်လူမျိုးကြီးကို သဘော တကျကျကြည့်မဆုံး၊ ရယ်မောပီတိဖြစ်လို့မဆုံး ဖြစ်နေကြလေ သည်။

အစ်ကိုညိုမင်းကို၏ပီတိမျက်နှာကလည်း အလှဆုံးရုပ်ပုံ လွှာ။

BURMESE
CLASSIC
COM

ဆရာနှင့်သူမတို့နေထိုင်အတွက် အဘိုးနှင့်အဘွားက အိမ်အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ပေးထားခဲ့သည်။ ဆရာတပည့်ဖိုးတာနှင့် သူကောင်မလေးက မင်္ဂလာအိပ်ရာကိုချက်ချင်းပင် လှပခမ်းနားစွာ ပြင်ဆင်ပေးခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့လုံး ဘာတွေအလုပ်ရှုပ်နေမှန်းမသိသည့် ဆရာကို ည ၈ နာရီခန့်ကျမှ သူမတို့တွေကြုံရသည်။

အဘိုးနှင့်အဘွားကတော့ လူကြီးပီပီ သူတို့ချစ်သည့် သားဆရာဝန်၏လှည့်ကွက်ကို ဘာမှမပြောကြတော့ပေမယ့် သက်ထားပျိုကတော့ ဆရာကိုရန်လုပ်ချင်ပါသည်။

လူကြီးမိဘများကိုပါ ဘာကိစ္စလျှို့ဝှက်ခဲ့တာလဲ။ သူ့ကြောင့် သူမမှာ ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထိ ပြေးထွက်ချင်မိခဲ့တာ။

အဘိုးနှင့်အဘွားကတော့ အလိုက်တသိပင် စောစောအိပ်ရာဝင်သွားကြပေပြီ။

ရွှေစကားစာပေ

ဆရာဝင်လာသည်နှင့် သက်ထားပျို၏အိမ်တံခါး၊ ခြံတံခါးတွေပိတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ဆရာကိုလိုက်ဖို့လိုက်သည်။

ပြီး ... သူမ ကိုယ့်အပျိုခန်းရှိရာအောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းမည်ပြင်လျှင် ဆရာက သူမကိုဖျတ်ခနဲဆွဲဖက်ထားလေ၏။

အိုး ... သူ့ဆီမှအရက်နဲ့ရပါလား။ ဘုရားရေ ... ဆရာ အရက်သောက်တက်သလား။

“ဘယ်သွားမလို့လဲကွာ ... ကိုကိုကို အဝတ်တွေလဲပေးဦးလေ ...”

“အဝတ်လဲပြီးရင် သွားမယ်”

“ဘယ်ကိုလဲ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ... ဒီကောင်မလေးကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အိမ်ထောင်ကျသွားမှန်း မေ့နေသလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ ... ဆရာ ... ကျွန်မကိုမတိုင်ပင်ဘဲ၊ တစ်ယောက်တည်းကျင်းပသွားတာ လုံးဝမကျေနပ်ပါဘူး”

ဆရာကို အင်္ကျီအသစ်တွေကြယ်သီးဖြုတ်ပေးရတော့ သူမလက်တွေတုန်တုန်ယင်ယင်။ ဆရာက သူမပေးသည့် ညအိပ်ဝတ်စုံကိုလဲပြီး သက်ထားပျိုကိုလည်း ညဝတ်အင်္ကျီ လဲဝေသည်။

သူမအတွက် ညဝတ်အင်္ကျီက ဂျပန်ဓားသိုင်းသမားတွေဝတ်သလို ခါးကြိုးကိုချည်ထားရုံ၊ ကြိုးဖြေလိုက်တာနှင့်သွားမည့်အင်္ကျီ။

ရွှေစကားစာပေ

“မဝတ်ပါဘူး ဆရာဘာသာဒီမှာကျန်ခဲ့... ကျွန်မ ကိုယ့် အခန်း ကိုယ်ပြန်မှာ”

“ရတယ်လေ မယားသွားရာလင်လိုက်မှာပဲ”

“ဆရာနော် ... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ အရက်တွေ လည်းသောက်ထားသေးတယ်၊ ဆရာမှာအပြစ်တွေသိပ်များနေပြီ သိလား”

“သိတယ်လေ _ မင်းကကိုယ့်ကိုမချစ်တော့ အပြစ်ချည်း ပဲပေါ့ ... ကိုယ့်မှာဖြင့် ကျော်ခန့်ညီကိုကြောက်လို့ သတို့သမီး နာမည်မဖော်ဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ကို ဘွားခနဲကျင်းပလိုက်ရတာ၊ ဖတ်ဖတ်ကိုမောရော ... ”

သူ့ရှင်းပြချက်ကြောင့် သက်ထားပျိုလိုက်ခနဲကျေနပ်သွား ရသော်လည်း ...

“ဒါဆို အရက်တွေဘာလို့သောက်တာလဲ ပြော၊ ဆရာကို သက်ထားက ဘုရားလောက်နီးနီး လေးစားအထင်ကြီးမိတာ”

“ဪ ... ဒါကလည်း ကိုယ်ကအရှက်အကြောက် အရမ်းကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ အရှက်လွန်ပြီး အလုပ်မဖြစ်မှာစိုး လို့ သူငယ်ချင်းယောက်ဖတွေက အတင်းတိုက်လိုက်တာပါ၊ နောက်မသောက်တော့ပါဘူး ချာတိတ်ရယ်”

မချိုမချဉ်အပြုံးနှင့် သူ့အောက်သိုးသိုးရုပ်ကြောင့် သက် ထားပျို ရန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးဖို့ပြင်လျှင် ဆရာ

က သူမကိုကြောင်ကြီးကြက်ကလေးကိုဖမ်းသကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ဖမ်းထားခဲ့သည်။

“ပြေးမနေနဲ့ _ တင်ထားတဲ့အရှိန်လေးမပြေခင် ချာတိတ် ကို ... ကိုကိုဘယ်လောက်ထိချစ်ကြောင်း ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေနဲ့လက်တွေ့ပြမယ်”

သက်ထားပျိုကို မင်္ဂလာအိပ်ရာပေါ်သို့ပွေ့ချီတင်လိုက်ပြီး ညီရဲနောင်ပါ သူမအနားသို့တိုးကပ်ပွေ့ဖက်လဲလှောင်းလိုက်စဉ် မီးများ ရုတ်တရက် ပြတ်တောက်သွားသောအခါ သူ့ကိုကိုက နွေးထွေးသောရင်ခွင်ကျယ်ကြီးနှင့်ဖိကပ်ပြီး ...

သူမကို သူ့အချစ်တွေနှင့်ထုံမွှန်းရစ်ပတ်ကာ ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။